Dragostea şi raţiunea sunt doi călători care nu poposesc niciodată împreună în acelaşi han.

Când unul soseşte, celălalt pleacă.

Walter Scott

Lui Luis G. Berlanga, care mi-a povestit o asemenea întâmplare.

La periferia cochetului orăşel Chester, la jumătatea drumului dintre parc şi colină, se ridică o clădire impunătoare, cenuşie şi părăginită, înconjurată de ziduri şi cu ferestrele zăbrelite. Poarta de la intrare este întotdeauna închisă, asemenea unei porţi de cimitir pe timpul nopţii. Este închisoarea oraşului şi a comitatului Cheshire. Aici, de foarte multă vreme, îşi face veacul un deţinut ilustru, un bărbat care se ofileşte pe zi ce trece, pentru că puterile îl părăsesc aşa cum se scurge viaţa dintr-un peşte care a fost scos din apă.

Este vorba despre lordul Lewis Jeremy Dogson, *senior* de Cheshire.

Iar aceasta este povestea lui…

Era anul 1907…

Ca în fiecare seară, după cină, *seniorul* de Cheshire privea asfinţitul prin fereastra acoperită cu gratii de fier ruginit şi se gândea că de cealaltă parte a mohorâtei lui celule viaţa îşi vedea de drum, străină de nefericirea lui, curgând în ritmul palelor de vânt ale acelor locuri, mult mai neastâmpărate decât cei patru mari curenţi de aer, stăpânii cerului.

Vânturile ţinutului, cugetă el cu privirea pierdută asupra frunzelor copacilor pe care îi putea zări din înfrigurata sa temniţă, aparţin locului pe care îl străbat; cele ale oraşului Chester şi ale întregului comitat Cheshire mângâiau salcâmii grădinilor şi zidurile înalte ale curţii interioare a penitenciar apoi, la rândul lor, se lăsau dezmierdate de pânzele corăbiilor ancorate la cotul râului.

Uneori se jucau cu fustele femeilor; alteori răcoreau amiezile de vară sau risipeau ceaţa care, la începutul toamnei, săruta albia liniştită a pârâului.

Iar când cineva murea în penitenciar, vânturile locale se rugau în tăcere, împreună cu capelanul şi cu deţinuţii din galeria persoanelor de vază; apoi, în zilele ce urmau, redeveneau neliniştite şi pline de zel, ca şi cum ar fi vrut să adune singure frunzele răspândite în colţurile gangurilor, în curţile interioare şi în penumbra coridorului central.

Vânturile locale păreau fermecate, fiindcă purtau cu ele murmurul pădurilor din apropiere, adevărată hrană pentru suflet, şi suspinele frunzelor îngălbenite.

Când se lăsa seara, *seniorul* de Cheshire lua cina, mestecând fără poftă, lăcrimând din cauza suferinţei, chinuit de singurătate şi de gândul că, dincolo de gratii, viaţa era trăită fără ca nimeni să îi simtă lipsa. Acest gând îl făcea să se zvârcolească… Şi privea coroana copacilor care se desluşeau în zare, plin de dorinţă ca în fiecare noapte, dorinţă care îl tortura mai crâncen ca lipsa libertăţii: lordul Dogson tânjea cu toată fiinţa sa după compania unei femei.

Acolo, la orizont, în conturul munţilor şi al celorlalte forme decupate pe indigoul amurgului, putea întrezări oricând profilul unui chip feminin, nişte coapse străvezii sau silueta perfectă a unui trup dezgolit. Nu depindea decât de lunile anului, de anotimpuri sau de durata zilelor, şi, firește, de vânturile locale.

Nouă ani de temniţă. Poate că va mai trăi încă

unsprezece ani, până când îşi va ispăşi întreaga pedeapsă. Poate. Sau poate că va muri curând, de singurătate, de melancolie, de frică… sau lovit de febră. Nu va mai auzi dangătul surd al clopotului închisorii, vestitor al doliului. Pentru fiecare moarte, cinci bătăi de clopot. Sau zece dacă este duminică, pentru a le aminti gunoierilor de suflete putrezite că moartea a coincis cu sărbătoarea Domnului.

În acele zile, *seniorul* de Cheshire era trist, indescriptibil de trist. Mai rău decât atât, această stare dura de prea mult timp: zile nesfârşite de singurătate, dorinţă şi absenţă.

Dacă ar fi continuat aşa, ar fi putrezit ca o floare ofilită căzută în mocirlă…

Nu era drept. Fusese educat în acest mod, iar injustiţia care îl aruncase în închisoare i se părea revoltătoare. Una peste alta, vinovăţia nu îi aparţinea numai lui. Unchiul său, matematicianul, marele Charles Lutwidge Dodgson, reputatul profesor cunoscut în întreaga lume sub numele de Lewis Carroll, îl învăţase să iubească fetiţele. Să le iubească, să le dezmierde, să le sărute gâtul şi obrăjorii cu gingăşie, preaslăvindu-le perfecţiunea şuviţelor, delicateţea rochiţelor şi fineţea bumbacului alb al şosetelor, în timp ce îşi lăsa degetele să alunece tiptil pe interiorul coapselor, până când şi fetiţelor le făcea plăcere să rămână aşezate acolo, pe genunchii lui. Unchiul îl învăţase să facă aceste lucruri şi lui nu i se reproşase niciodată nimic. Dimpotrivă, se bucura de o notorietate ieşită din comun.

Dar el era mult prea necopt. Într-o seară, din cauza lipsei de experienţă sau a nerăbdării nemăsurate, o fetiţă izbucni în plâns. Se smiorcăi şi îl arătă cu degetul pe *seniorul* de Cheshire. Poate că pasiunea din mâinile sale îl împiedicase să aprecieze delicateţea mângâierii şi sfârşise prin a se transforma într-o furtună care zgâriase pulpele acelei păpuşi cu şuviţe blonde şi cu pomeţi palizi. Micuţa se văicări, făcându-şi publică indispoziţia; el fu arestat,

condamnat şi întemniţat pentru nu mai puţin de douăzeci de ani de zile.

Din care trecuseră deja nouă.

Seniorul de Cheshire mai avea de petrecut încă unsprezece ani în acea celulă din aripa notabilităţilor. Fără îndoială, era tratat ca un sire, dar rămânea singur, melancolic şi uitat de toţi, ştiind că afară viaţa îşi urma cursul fără să i se simtă lipsa.

Şi, mai mult decât orice, avea nevoie de o femeie.

Unchiul său, marele vinovat pentru nenorocirea care îl lovise, scria povestiri. Fusese profesor la Oxford, era un matematician isteţ şi un pasionat fotograf amator. Murise în 1898, la puţine zile după ce el intrase în puşcărie, motiv pentru care nu putuse să facă nimic pentru a-l proteja. Îi lăsă moştenire numai uraganul desfrâului din vene şi adresa unui amic, profesor la rândul lui, scrisă pe o hârtiuţă, în caz că avea nevoie de ajutor. Până acum, vreme de nouă ani, *seniorul* de Cheshire nu îşi amintise de existenţa lui sir William James Harrod, cu toate că în fiecare noapte – şi fuseseră mai bine de trei mii – dorise să aibă un prieten cu care să poată discuta şi, mai mult ca orice (trebuie să clarificăm cum se cuvine acest aspect esenţial pentru înţelegerea evenimentelor care s-au petrecut în continuare), jinduise nebuneşte după compania unei femei.

Aşa că, descoperind hârtiuţa primită moştenire, îşi aminti de sir Harrod şi hotărî să îi scrie. Fu o scrisoare sfâşietoare, tulburătoare, dezinhibată şi rugătoare. Şi pe un ton general de complicitate atât de lipsită de oprelişti şi redactată cu atâta volubilitate încât provocă de îndată efectul dorit.

După nenumăraţii ani care trecuseră fără să se gândească la nepotul matematicianului, Sir William J. Harrod înţelese cu mare greutate cine era lordul care îi scria o scrisoare. Dar, de îndată ce înţelese despre cine era

vorba, îşi aminti afecţiunea pe care i-o purta unchiului băiatului, marele profesor Charles Lutwidge Dodgson, şi se puse fără să stea pe gânduri la dispoziţia nepotului.

Om de lume, liberal cu gusturi rafinate, sir Harrod înţelese perfect, după ce citi bileţelul în care acesta îşi mărturisea nevoile, suferinţele prin care trecea acel bărbat. La gândul că şi el ar putea să se găsească într-o asemenea situaţie chinuitoare îi trecu un fior pe şira spinării. Aşa stând lucrurile, nici nu termină bine de citit scrisoarea că îi şi răspunse, dând dovadă de atâta generozitate şi înţelegere încât frământatul deţinut căpătă numaidecât încredere în el şi îşi dădu frâu liber gândurilor pline de miez.

În câteva rânduri şi puţine cuvinte – încărcate de zbucium, ce-i drept –, deţinutul îi arăta că nu îi este îngăduit să primească vizite, dar că are dreptul la alimente, cărţi sau alte obiecte destinate divertismentului; din acest motiv îl implora să purceadă la fabricarea unei păpuşi mecanice pe care să i-o trimită în dar, un manechin în mărime naturală cu aspectul unei tinere femei, o adolescentă cu păr lung şi şolduri generoase, dotată cu aceleaşi curbe şi scobituri cu care le înzestrează Natura pe femelele speciei noastre. Ar fi, îi scrise el, o companie binevenită pentru ceasurile interminabile de singurătate. Bineînţeles, toate cheltuielile necesare unei asemenea întreprinderi urmau să fie acoperite de el, oricât de mare ar fi fost suma cu pricina. Important era să poată să se bucure de tovărăşia acestui manechin cât mai curând cu putinţă şi, fără îndoială, ca asemănarea păpuşii cu un exemplar feminin al speciei umane să fie desăvârşită.

Sir William J. Harrod era un bărbat matur, un profesor ieşit la pensie, cu o coamă abundentă de păr alb şi cu chipul încă tânăr, cu trupul bine hrănit, cu pielea întinsă şi cu ochi mediteraneeni, albaştri şi transparenţi. Un englez sadea, atât de englez încât ar fi putut să ţină la distanţă zece companii de voluntari australieni în orice

război absurd. Cu mişcări atente şi cu o gesticulaţie rafinată, se îmbrăca în griul închis al eleganţei. Atât de galant era comportamentul său, încât îşi ţinea bastonul şi mănuşile în aceeaşi mână fără cea mai mică dificultate. Pentru un astfel de bărbat, amator al deliciilor rafinate şi bun cunoscător al naturii umane şi al inerentelor probleme lumeşti, cererea se dovedi a fi mai mult decât o simplă datorie cavalerească sau un act de solidaritate aristocratică: era o ocazie adecvată pentru a-şi umple într-un mod plăcut timpul liber.

În plus, căutarea unui fabricant de păpuşi mecanice nu era dificilă în Londra începutului de secol, deoarece erau utilizate atât ca manechine pentru prezentarea articolelor vestimentare, cât şi pentru alte mii de întrebuinţări din domeniul croitoriei. Aşadar, procesul de căutare şi de selecţie i se păru reconfortant lui sir Harrod, întrucât îi permitea să ia legătura cu diferiţi meşteşugari şi să afle detalii despre munca lor de creaţie, care includea modelarea fiecărei piese în parte, dar şi modalităţile prin care bustul, cu toate neregularităţile sale, putea fi sculptat din carton, hârtie şi lemn.

Privind lucrurile din această perspectivă, se puse numaidecât pe treabă, fără grija timpului sau a cheltuielilor, pe care, de altminteri, le acoperea tânărul său prieten Dodgson, deţinutul.

În fabrica maestrului Whiteman descoperi arta rigidizării cartonului pe matriţă, în cea a artistului Hamilton cunoscu modalităţile de fabricare a matriţelor de lemn, iar în casa Fiilor şi Moştenitorilor lui Murphy & Murphy Co. Află meşteşugul cioplirii chipurilor feminine.

De asemenea, descoperi că modelele cu preţuri ridicate se confecţionau cu păr natural, cumpărat de la femei nevoiaşe, şi că nu se depuneau mari eforturi pentru reproducerea cu exactitate a părţilor intime ale corpului feminin, deoarece manechinele nu apăreau niciodată

despuiate, ci doar ascunse sub haine de ultimă modă, motiv pentru care bustului nu i se sculptau sâni autentici şi nici pântecele nu căpăta forme fidele realităţii. Singurele reproduse în funcţie de moda acelor ani erau posteriorul şi şoldurile; moda consta în dimensiuni generoase ale celor din urmă şi în modelarea bombată, semeaţă şi consistentă a feselor.

Sir Harrod nu se hotărî să treacă la îndeplinirea sarcinii *seniorului* de Cheshire decât după ce trecură câteva zile şi după ce vizită nu mai puţin de şase artişti, fapt ce îi permise să converseze pe larg cu aceştia şi să cunoască pe îndelete caracterul interlocutorilor săi. Trebuia să comande un model special de păpuşă şi era nevoit să descrie cu precizie caracteristicile obiectului dorit, astfel că se cuvenea să câştige încrederea unuia dintre artişti, deoarece misiunea pe care o avea, prin natura ei, se întrevedea a fi ieşită din comun. Mai mult decât atât, dorea să asiste la diversele etape ale construcţiei obiectului şi să îşi dea consimţământul asupra trăsăturilor chipului sculptat şi asupra celorlalte aspecte orografice, pentru a-şi satisface pe deplin amicul pe care se hotărâse să îl mulţumească până la cele mai mici detalii.

Alegerea fu dificilă (soluţiile nu se înfăţişează niciodată din senin atunci când este vorba de probleme delicate), dar, având în vedere stilul de execuţie al domnului Whiteman, artistul plastic, şir ffarrod se decise asupra lui, pentru că acesta nu numai că nu ridică obiecţii legate de prezenţa clientului în decursul procesului de fabricaţie, ci fu imediat de acord că o păpuşă drăguţă era cea mai ieftină şi mai potrivită companie pentru cei care doreau să rămână burlaci şi să facă faţă, într-un mod agreabil, friguroaselor nopţi britanice şi zilelor acoperite de ceaţă, atât de frecvente în acele vremuri.

În sfârşit, un om de încredere, îşi spuse cu înţelepciune sir Harrod. Şi, până la urmă, aşteptările nu îi fură înşelate.

Peripeţiile acelor zile de căutare şi amuzament fură descrise într-o scrisoare adresată prietenului său şi expediată din Londra, pe 12 aprilie 1907.

Scrisoarea suna aşa:

Dragul meu lord.

În cele din urmă, cred că pot să dau satisfacţie solicitării domniei voastre. După mai multe zile de bătut magazinele şi studiourile diverşilor artişti, l-am întâlnit pe domnul Whiteman, pe care l-aţi simpatiza la fel de iute precum am făcut-o eu.

Domnul Whiteman nu este numai un mare artist care fabrică acele păpuşi minunate la care s-a gândit şi domnia voastră, ci este şi un filosof: modul lui de gândire l-ar fi încântat pe unchiul dumneavoastră şi îmi imaginez că va fi şi pe placul domniei voastre.

Ideea este că, fără să îi povestesc cine este destinatarul „ciocolatei”, a acceptat cu mare amabilitate să confecţioneze produsul, dându-mi voie chiar şi să asist la elaborarea lui pentru a putea să îmi dau cu părerea asupra caracteristicilor şi aspectului final al micilor detalii pe care domnia voastră şi cu mine le căutăm. Bizuiţi-vă pe mine, rogu-vă, că voi duce la capăt cu cea mai mare exactitate dorinţa pe care v-aţi manifestat-o în scrisoare: totul va fi realizat aşa cum a solicitat domnia voastră.

Singurul lucru pe care îl sper este să vă ghicesc gusturile, întrucât, în virtutea situaţiei noastre speciale, eu voi fi cel care va hotărî cum va arăta şi care vor fi, în cele din urmă, caracteristicile obiectului final. Îmi amintesc chipul lui Venus şi cel al Andromedei, ochii şi buzele lor, şi cred că de acolo putem începe căutarea idealului spre care tindem. Se înţelege că mă refer la Venus în oglindă, pictată de Velásquez, şi la Andromeda lui Perseu, opera marelui Rubens. Îmi imaginez că aveţi bine păstrate în memorie aceste picturi faţă de care unchiul dumneavoastră simţea

o atracţie deosebită.

Pe de altă parte, vă mărturisesc dezolarea mea, întrucât, în pofida caracterului urgent al comenzii noastre, maestrul m-a asigurat că produsul nu va fi pregătit pentru livrare decât peste cel puţin patruzeci de zile, numărate începând cu prima zi a lunii mai, când va finaliza celelalte comenzi pe care, când vă scriu aceste rânduri, le are în desfăşurare.

Preţul mi s-a părut rezonabil, dar mai avem de ales podoaba capilară şi persoana care să ne servească drept model, motiv pentru care nu putem şti încă suma finală despre care vorbim. Vă voi ţine la curent cu promptitudine.

Al dumneavoastră.

Sir William James Harrod.

După câteva zile, sir Harrod primi o scrisoare de răspuns din partea *seniorului* de Cheshire, trimisă din închisoarea din Chester, comitatul Cheshire, pe data de 22 aprilie 1907.

Dragul meu sir Harrod.

Am încredere în dumneata aşa cum ar fi avut şi unchiul meu (odihnească-se în pace), care nu ar fi lăsat o asemenea însărcinare decât pe mâinile dumitale, atât de generoase şi de cunoscătoare. Sunt convins că aveţi gusturi desăvârşite şi că rafinamentul nu vă poate fi pus la îndoială, motiv pentru care nu veţi întâmpina dificultăţi legate de confecţionarea finală a „ciocolatei”, cum aţi numit-o, cu eleganţă, pentru a nu mă pune în pericol.

Cu toate acestea, vă informez că, din fericire, dat fiind rangul meu, gardienii acestei închisori nu îmi deschid scrisorile, nici cele pe care le scriu, nici cele pe care le primesc, astfel că, în continuare, veţi putea să vă manifestaţi cu naturaleţea pe care o veţi considera adecvată. În realitate, gardienii nu deschid corespondenţa

rezidenţilor din aripa persoanelor de vază din simplul motiv că nu ştiu să citească şi, chiar şi celor puţini la număr, unul sau doi, pe care îi bănuiesc că ar şti, idiomul nostru le-ar fi străin într-o măsură atât de nostimă încât două din trei cuvinte li s-ar părea pe de-a-ntregul necunoscute.

Aşadar, nu faceţi economie de cuvinte şi oferiţi-mi cea mai amănunţită prezentare a procesului de confecţionare a păpuşii, pentru că, imaginându-mi-o, neliniştea mea se va domoli şi voi avea posibilitatea să savurez anticipat plăcerile care mă aşteaptă. Transmiteţi-i întreaga mea simpatie, dacă veţi considera necesar, domnului Whiteman.

Mi-ar face deosebită plăcere să menţinem o relaţie epistolară, dacă doriţi şi dumneavoastră.

Veşnic recunoscător.

Lordul Lewis Jeremy Dodgson.

Luna aprilie a acelui an fu neobişnuit de uscată în comitatul Cheshire şi în întreaga Anglie. Recolta întârzie exagerat de mult, fu insuficientă şi de o calitate scăzută, iar preţul alimentelor crescu şi, odată cu el, cel al tuturor produselor. Aşa că cei din închisoare începură să ducă lipsa bunurilor mai puţin necesare, iar primul lucru care sări în ochi fu zgârcenia cu care deţinuţii fură aprovizionaţi cu cele trebuitoare scrisului, mai ales foi de hârtie şi ceară roşie.

Sir Dodgson, dată fiind viţa sa nobilă, ştiu să tragă foloase de pe urma situaţiei şi născoci fără întârziere o metodă de compromitere a unuia dintre gardieni, pe numele său (sau poreclă) Fat, care nu se lăsă rugat prea mult pentru a accepta plin de entuziasm câteva lire în plus, în schimbul aprovizionării deţinutului cu orice ar fi avut nevoie.

Raţiile duble de ciocolată, ceaiul, tutunul pentru fumat şi pâinea albă contribuiră la primele venituri

suplimentare ale gardianului; dar pe măsură ce numărul lirelor spori crescu şi buna lui dispoziţie, astfel că rezidentul avu parte săptămânal de o pereche de ciorapi curaţi şi de cearşafuri fine o dată pe lună. Situaţia evoluă în aşa fel încât *seniorul* de Cheshire, sir Lewis Jeremy Dodgson, ajunse să fie o binecuvântare pentru Fat; relaţia lor deveni atât de benefică încât, în scurtă vreme, gardianul se oferi să spele hainele nobilului în propria sa casă, să îi facă rost de săpunuri aromatice sau să treacă cu vederea dacă aristocratul se hotăra să amâne ora de stingere a opaiţului sau să tărăgăneze momentul trezirii din somn în dimineaţa următoare.

După nouă ani de închisoare, s-ar fi putut spune că neplăcerile climaterice ale anului 1907 fură cu adevărat favorabile intereselor *seniorului* de Cheshire, care, donând o cantitate insignifiantă din venitul său anual, câştigă un vasal loial în interiorul penitenciarului, clădire care deveni din acea clipă mult mai confortabilă şi mai uşor de locuit.

Fat era un om întreprinzător, obişnuit cu extravaganţele celor bogaţi şi fin cunoscător al tuturor nevoilor omeneşti. Cât ai bate din palme, învăţă să citească în ochii deţinutului clipele în care acesta se lăsa cuprins de melancolie. Nedorind ca principala lui sursă de venituri să se îmbolnăvească, era permanent atent, servindu-l cu orice i-ar fi putut fi de folos şi ajutându-l să evite neplăceri de prisos.

Paznicul dorea să se bucure în continuare de strălucirea de aur a lordului Dodgson şi ajunse la concluzia de bun-simţ că un bărbat tânăr şi atât de chipeş nu avea cum să fie fericit cu abstinenţa la care îl obliga izolarea sa. Astfel că, în acea primăvară secetoasă şi de mare singurătate a anului 1907, încercă să ticluiască un plan prin care să rezolve şi această problemă, într-un mod în care să nu îşi pună slujba în pericol.

Reflectând îndelung, ajunse la convingerea că, în caz de extremă urgenţă – iar situaţia *seniorului* era presantă –,

diferenţa pe care ilustrul său binefăcător ar fi făcut-o între trupul unui adolescent şi cel al unei fecioare nu ar fi avut prea mare importanţă, dacă el ar fi fost capabil să facă alegerea potrivită, iar lordul, în pedanteria lui, nu ar fi fost peste măsură de pretenţios.

Fireşte, gardianul nu avea habar de însărcinarea pe care deţinutul o pusese pe umerii lui sir Flarrod, dar ceva trebuie să fi intuit în privirea pierdută a prizonierului dacă ajunsese la concluzia înţeleaptă de a dedica atâta timp şi atâta grijă rezolvării unor necesităţi biologice.

Şi, fireşte, avea convingerea că nobilele sale acţiuni urmau să aibă consecinţe din care, în cele din urmă, cu toţii ar fi putut avea de câştigat. Începând cu el însuşi.

§

Între timp, în decursul acelor zile ale ingeniozităţii şi câştigurilor financiare, lady Harrod, mult prea iubita soţie a lui sir James William Harrod, fu nevoită să facă o vizită la Liverpool surorii sale Jane, care contactase în acea perioadă o răceală îngrozitoare din cauza obsesiei de a se îmbăia zilnic, ca şi cum ar fi fost permanent murdară. Când ajunse la conacul surorii sale, o găsi întinsă în pat, cu o febră puternică şi îngrijită de un doctor şi mai puternic, un bărbat cu tâmple argintii şi cu ochi de corsar, care nu pleca nicio clipă de la căpătâiul bolnavei.

La vederea panoramei generale şi a anumitor elemente concrete ale peisajului, lady Harrod se hotărî să rămână alături de Jane până la vindecarea ei completă şi îi comunică acest lucru lui sir Harrod într-o telegramă:

Rămân aici cel puţin două săptămâni Stop Te voi ţine la curent cu evoluţia bolii lui Jane Stop Nu te culca târziu nu bea ceai în exces Stop Iubita ta Evelyn

Sir Harrod primi biletul soţiei sale, iar vestea îl

întristă profund. Nespus de profund. Ca dovadă, îi răspunse urgent printr-o altă telegramă:

Îngrozitor Stop Nu voi şti să trăiesc singur fără tine Stop Rămâi alături de draga noastră Jane cât timp este nevoie Stop William

Apoi, în continuare, zdrobit de atâta tristeţe, porunci să i se pregătească trăsura şi paltonul, trimise toţi servitorii în concediu, cu excepţia tinerei Louise, niţel cam surdă şi oarecum înceată la minte, şi se îndreptă spre centrul Londrei, la First Naţional Bank, pentru a retrage o anumită sumă de bani.

II

Gardianul Fat, înfumurat şi viclean, ştia cum să îmblânzească forţele naturii; şi adevărul este că un paznic de închisoare cunoaşte mai multe lucruri despre bolile pe care le răspândeşte diavolul decât un medic.

Motiv pentru care îi dădu prin cap să asocieze nevoile lordului cu o punguliţă de piele în care se îngrămădesc monede de aur. Fără să stea pe gânduri, porni pe uliţele mahalalelor orăşelului Chester în căutarea unui băiat care să posede caracteristicile corespunzătoare: un corp încă neformat din punct de vedere al musculaturii şi pilozităţii, un aer care, privit din spate, să poată induce în eroare în privinţa sexului său şi, pe scurt, un aspect general atrăgător. Ca să nu mai pomenim lucrul cel mai important: era musai ca tânărul să fie dezgheţat şi să nu simtă nicio jenă în a-şi pune la punct viitorul fără ingerinţe din partea învăţăturilor pioase, principiilor moralei victoriene şi îngustimii bunelor obiceiuri britanice.

Paznicul Fat ştia mult prea bine că, în majoritatea cazurilor, tinerii englezi nu erau norocoşi din fire, cum nu

erau nici adolescenţii; spre deosebire de aceştia însă aveau obiceiuri mai liberale şi erau mai deschişi şi mai predispuşi la pungăşii şi la afaceri cu profit imediat. Cel puţin aşa erau băieţii din Chester, capitala comitatului Cheshire, iar bunul Fat cunoştea această realitate pentru că şi el fusese cândva un ştrengar fără chef de muncă.

Ştia cum nu se poate mai bine că era vorba despre nişte fiinţe care, înainte să depăşească un metru şi jumătate înălţime, se jucau pe uliţă, vorbeau cu voce tare, primeau orice provocare cu mare drag şi erau atenţi la orice conjunctură le-ar fi permis să evite muncile care îi aşteptau de îndată ce împlineau paisprezece ani, munci care însemnau, dacă norocul le zâmbea, lucrul câmpului sau salahoria în cine ştie ce fabrică de brânzeturi. În cele mai triste cazuri, urmau să se suie la bordul unei corăbii slinoase şi urât mirositoare, fără să mai reuşească vreodată să scape de slujba de marinar, îmbarcaţi pe vecie pe transportoare cu încărcături mai scârboase ca toaletele publice ale gărilor, navigând în jurul lumii înconjuraţi de grămezi de peşte împuţit sau de alte mărfuri şi mai soioase. Băieţii ştiau ce le oferă viitorul şi, din acest motiv, dacă li se ivea ocazia, se pretau la orice ar fi fost necesar pentru a-l evita.

Aşa stând lucrurile, Fat nu se strădui din cale-afară pentru a descoperi pe coclaurile oraşului un tânăr cu calităţile dorite. Singurul lucru care mai lipsea, de îndată ce zări materialul şi îşi alese obiectivul, era să îl convingă pe fericitul câştigător de avantajele slujbei ale cărei secrete urma să le deprindă, în caz că îşi dădea consimţământul.

Alesul se numea Jack. Ochii lui erau nişte fulgere albastre şi, de la depărtare, părea pe de-a-ntregul o fetiţă. Poate că modul de a vorbi îl dădea de gol, fiindcă înnoda un cuvânt grosolan cu altul care suna şi mai neplăcut, un jurământ cu o blasfemie şi apoi cu o înjurătură sau un

blestem din care cel mai puţin vătămat ieşea fiul nelegitim al lui Belzebut. Tânărul lack trăia în mahala şi era penultima odraslă dintr-o serie de şapte fraţi al căror tată era mereu pe mare, ajungând acasă de cel mult două ori pe an, dacă nu cumva – lucru mai mult decât probabil – se înţepenea în vreun port de prin India, cherchelindu-se pentru a trece teafăr peste musoni şi pentru a scăpa de durerile de cap şi de nostalgiile stârnite de Insulele Britanice, unele mai intense ca celelalte.

Băiatul, fără doar şi poate, era frumuşel: avea ochi limpezi, de un albastru strălucitor; părul îi era lung şi foarte blond, având nevoie, fireşte, de o îngrijire cu care el nu îşi bătea capul. Nasul cârn, bărbia rotundă, gura cu buze cărnoase şi gâtul fin, de lebădă. Nu măsura mai mult de un metru şi jumătate, iar greutatea lui nu trecea peste cincizeci de kilograme şi, în mare, avea un corp rotunjor, şolduri imature, picioare lungi şi fese mândre, bine formate şi cu pielea netedă. Dacă ar fi avut parte de o baie sănătoasă şi dacă ar fi fost îmbrăcat cum se cuvine – şi dacă ar fi învăţat să tacă din gură şi să îşi ascundă carenţele educaţionale – ar fi putut să treacă cu uşurinţă drept ucenic de valet într-o casă de viţă nobilă.

Fat îl descoperi într-o dimineaţă, într-o gloată de puştani la fel de energici şi de obraznici ca şi el, şi consideră că este oportun să rămână la distanţă, observându-l mai multe zile la rând înainte de a-i adresa vreun cuvânt.

Micuţul Jack vorbea tare, fuma excesiv, alerga ca un drac împieliţat şi avea o privire îndrăzneaţă şi provocatoare. Bineînţeles, îl remarcase pe bărbatul care îl studia de la depărtare, dar nu se mirase peste măsură, pentru că în acea epocă existau mulţi servitori din casele de vază care mergeau în căutarea unor candidaţi printre băieţii din mahalale pentru a-i aduce la conacul la care lucrau. De aceea prezenţa acelor necunoscuţi în apropierea locurilor lor de distracţie – gropi de gunoi,

viroage sau milaştini – nici nu li se părea surprinzătoare, nici nu-i incomoda.

La început, Jack nu bănui că tocmai el este obiectul prezenţei repetate a lui Pat, deoarece printre amicii lui existau tineri mult mai bine făcuţi şi cu o vârstă ceva mai mare; dar, pentru orice eventualitate, jucă puţin teatru în onoarea vizitatorului, ieşind într-o zi din casă dichisit din cap până-n picioare şi plimbându-se prin faţa lui Fat cu umerii ridicaţi, cu spatele drept şi cu capul ţeapăn, ca un păun care îşi arată penele. Cu altă ocazie, nu păru deloc ruşinat să facă unele comentarii în gura mare, trecând pe lângă cine avea urechi să-l audă, mărturisindu-şi, în timp ce îi făcea cu ochiul unui prieten, vocaţia de îngrijitor de grajduri. Fără îndoială, băiatul era isteţ. Şi se arăta dispus să intre în vorbă cu străinii.

Gardianul Fat, înţelegând imediat că flăcăul părea promiţător şi că nu ducea lipsă nici de talent, nici de isteţime, se hotărî să îi prezinte oferta. După patru zile de observare atentă, consideră că a venit momentul potrivit pentru o discuţie între patru ochi.

— Vino aici, băiete, îi spuse, punându-i o mână pe umăr.

— Porunciţi-mi, îi răspunse Jack, fără să stea pe gânduri.

Bătrânul Fat surâse discret şi apoi, adoptând o figură serioasă, autoritară, îi făcu semn să-l urmeze. Merseră o bună bucată de drum fără să scoată niciun cuvânt, Fat înainte, Jack în urma lui, la doi paşi distanţă. În cele din urmă intrară într-o cârciumă, se aşezară la o masă lângă fereastră, iar Fat îl chemă pe cârciumar.

Gardianul îi oferi tânărului ceva de băut. Jack ceru o bere şi o bău încet, ca un adult, salutându-i pe târgoveţii pe care îi cunoştea, care, spre surprinderea lui Fat, nu erau puţini la număr. Pe gardian îl mulţumiră popularitatea băiatului, vioiciunea lui naturală şi acea privire pătrunzătoare, ascuţită. Şi, mai ales, vesela dispoziţie cu

care se pregătea să asculte ceea ce, fără îndoială, urma să i se ofere. La început păstră o tăcere respectuoasă, dar, la a doua bere, Fat începu să îi vorbească fără ocolişuri.

— Cum te numeşti, băiete?

— Jack, la dispoziţia dumneavoastră.

— Bun. Numele meu este Fat Sheldon şi lucrez în închisoarea comitatului.

— Domnia-voastră este gardian?

— Da.

— Regret nespus… se hlizi Jack. Propria lui glumă îl făcu să surâdă şi, ca să se ascundă, îşi acoperi gura sorbind din halba de bere. Dar ochii îi râdeau într-un mod inconfundabil.

— N-ai de ce să regreţi, neobrăzatule, i-o tăie Fat, cu un ton care voia să pară serios şi indispus. Şi nici nu trebuie să regreţi pentru că, uită-te bine la mine, sunt şansa ta pentru viitor, dacă accepţi ce am de gând să îţi ofer.

— Vă ascult, spuse Jack, fără să mişte din pleoape şi fără să îşi şteargă surâsul de pe buze.

Fat privi în fundul cănii, apoi îl fixă pe băiat, trase aer în piept şi începu să vorbească tărăgănat.

— Voi fi cât mai sumar şi mai direct cu putinţă. Fii foarte atent. În închisoarea comitatului este încarcerată o persoană importantă, foarte importantă: lordul Lewis Jeremy Dodgson. *Seniorul* de Cheshire – ăsta-i titlul nobiliar al domniei sale – este un om de treaba şi are grijă de toţi cei care se poartă frumos cu el. Munca mea de gardian constă în a-l supraveghea şi a fi atent la nevoile domniei sale. E drept că îmi îndeplinesc cu mai multă plăcere datoria de a-l îngriji decât cea de a-l păzi, pentru că niciodată nu a dat semne de revoltă faţă de condamnarea pe care o are de îndeplinit. Mai mult decât atât, îmi oferă nişte bani foarte frumoşi pentru serviciile pe care i le aduc. Dacă mă gândesc la cât câştig de pe urma domniei sale, aş putea să jur că are o pungă fără fund şi că

împărţeala aurului în dreapta şi-n stânga este felul domniei sale de a-şi arăta recunoştinţa. Ceea ce vreau să îţi propun este să mă ajuţi să îi golesc punga…

— Cu dragă inimă, surâse larg băiatul. Dacă de asta-i vorba, sunt un ucenic de ispravă. Ce trebuie să fac?

— Să te arăţi disponibil pentru domnia sa, nimic altceva.

Băiatul dădu pe gât o sorbitură de bere şi îl privi mirat, fără să înţeleagă nimic. Cum adică să se arate disponibil? Disponibil să ce?

— Stai oleacă, stai oleacă… lack se şterse la gură cu mâneca. Îi cunosc mult prea bine pe bogătanii ăştia ca să ştiu că niciunul nu împarte aur pentru o simplă reverenţă, pentru trei vorbe frumoase sau pentru cine ştie ce servicii neînsemnate. Ce înţelegi dumneata, mai precis, când zici că ar trebui să mă arăt disponibil? Sau mai bine, ca să o luăm de la-nceput, pentru ce a fost închis domnia sa?

— Seniorul, cum să zic… simte o atracţie irezistibilă faţă de unele domnişoare.

— Nu-nţeleg, sorbi Jack din halbă. Dacă nu-mi explici mai clar…

— Îi plac tare mult fetele tinere, şi cu cât sunt mai tinere, cu atât mai bine, nătărăule! Fat ridică vocea, fără să îi pese că unii muşterii întorseseră ochii către el. Da, da, cu cât sunt mai fragede, cu atât mai bine, înţelegi acum? Problema este că… sărmanul păcătos a nesocotit voinţa uneia dintre ele…

— Violatorul, vrei să spui…

— Nu! Este vorba despre un bun creştin care a făcut o mică greşeală, atâta tot, pe care şi-o va ispăşi cu umilinţă după douăzeci de ani de închisoare.

— Nu mi se par aşa de mulţi.

— Foarte bine, băiete, înţeleg ce vrei să spui. Fat se şterse la gură cu batista şi dădu de înţeles că întrevederea s-a încheiat. Îl chemă pe cârciumar, ridicând mâna, pentru a plăti băuturile. Apoi spuse: Bag de seamă că principiile

tale morale sunt mai importante decât propriul tău interes.

— Nici vorbă, nici vorbă! Pentru prima dată, tânărul lack se înspăimântă, gândindu-se că norocul o să îi zboare printre degete. Nici vorbă de aşa ceva… Pe toţi dracii, văd că nu prea îţi merge mintea! Una este că-s de părere că toţi bogătanii ar trebui să putrezească în puşcărie, dar cu totul altă treabă-i să fiu mai prost ca o găină… Principiile mele, domnule, se pot modifica după nevoie, dacă recompensa este plătită în aur.

Fat se simţi oarecum confuz. Acel pungaş era un adevărat diavol şi cinismul lui îi displăcea profund. Dar se întrebă dacă era mai bine să se bazeze pe un băiat ager la minte sau pe un tont şi ajunse la concluzia că marile afaceri au un final fericit numai atunci când te bucuri de un partener inteligent, căci de la oamenii nătângi nu te poţi aştepta decât la neplăceri şi influenţe nefaste.

— Bine, atunci să vorbim deschis, continuă Fat. Cred că sunt în măsură să îţi garantez că, dacă te oferi să îi satisfaci nevoile seniorului de Cheshire, nu numai că, pentru moment, nu vei mai avea grija banilor, ci şi că, pentru viitor, pot să pun o vorbă bună pentru a lucra în casa domniei sale, cu o simbrie îndeajuns de mare ca să nu mai ai necazuri financiare pentru tot restul zilelor tale. Afacerea pe care ţi-o propun pentru o anumită perioadă, până când voi reuşi să dau peste o femeie căreia să i se permită să pătrundă în închisoare ca iubită a lordului, constă în înlocuirea şi substituirea unei domnişoare, acceptând jocurile cu care seniorul va dori să se delecteze. Nu este o muncă chinuitoare şi nu-i nici vreuna dintre muncile alea în care puţi a brânză pentru tot restul vieţii. Este vorba despre…

— Cu un bărbat?! îl întrerupse băiatul, mai degrabă contrariat decât dezaprobator. Adică… vrei să zici că ar trebui să mă las pipăit, pupat şi să mi se înfigă în cuptor cine ştie ce păsăroi o avea bărbatul sau ce dracului o fi poponarul ăsta al tău?!

— Fii respectuos, neobrăzatule! *Seniorul* nu-i nicidecum poponar! se trezi strigând Fat şi, de îndată, temându-se să nu fie auzit de ceilalţi muşterii ai cârciumii, îşi drese vocea. Vei fi luat în braţe cu drag şi vei fi răsfăţat din cale-afară, la asta mă refer. Şi multe alte jocuri, fireşte, toate jucate cu multă căldură sufletească.

Jack căzu pe gânduri. Îi ceru lui Fat o ţigară şi cârciumarului o bere proaspătă. Începu să dea din cap şi să mişte buzele într-un mod care părea să spună că este prins într-o discuţie contradictorie cu sine însuşi, făcând socoteli pentru a-şi da seama dacă acceptă sau nu oferta. După un timp, se încruntă şi se scărpină la ceafă, întrebând:

— Despre cât bănet ar fi vorba? Zi-mi o cifră, să calculez…

— Aşa mai vii de-acasă! răspunse Fat euforic. Intermediarul este deja mulţumit, acum nu mai trebuie decât să ne punem de acord asupra preţului. Să bem pentru asta!

— Eh! Nu te grăbi, nu te grăbi! îl întrerupse tânărul Jack, pufnind. Nu vreau să crezi că mă voi vinde ieftin…

— Dacă mă iei aşa, încep să am îndoieli. Trebuie să îi ofer întotdeauna *seniorului* meu tot ce este mai bun…

Băură în tăcere, Fat mulţumit de sine însuşi şi Jack burzuluit, dar dispus să se sacrifice pentru un preţ bun. Cârciuma începuse să se golească; se apropia ora mesei, iar clienţii porniră la drum spre casele lor. Fat privi fără grabă în jur, observând cenuşiul monoton al localului, în timp ce Jack nu izbutea să îşi dea seama dacă este pe punctul de a încheia cea mai bună sau cea mai proastă afacere a vieţii lui. Se gândi însă că timp să îşi ia tălpăşiţa va exista întotdeauna şi că, dacă lucrurile nu vor sta atât de rău, beneficiul ar putea fi cu adevărat remarcabil. Ar putea măcar să încerce… nimeni nu avea nimic de pierdut şi, în orice caz, era preferabil să ajungă servitor într-o casă nobilă decât muncitor într-o fabrică de brânzeturi sau pe o

corabie care transportă peşte.

Aşa stând lucrurile, rămaseră amândoi pentru o vreme fără să spună niciun cuvânt. Şi când deschiseră gura din nou, căzură de acord ca, pentru început, să aştepte ca lordul să fie de acord cu băiatul şi, apoi, să accepte să îl primească în slujba sa cu o simbrie convenabilă. După aceea, tariful pentru fiecare vizită în închisoare urma să fie stabilit între cei doi, la bună înţelegere între deţinut şi oaspetele său.

Pentru serviciile oferite, Fat promise să nu pretindă nici comision, nici dijmă, spunând că recompensa cea mai plăcută este satisfacţia de a şti că a slujit aşa cum se cuvine cauza *seniorului* de Cheshire.

Şi aşa bătură palma.

§

Între timp, lady Harrod îşi petrecea zilele şi nopţile la căpătâiul surorii sale Jane, alături de doctorul Linz, care nu cedă rugăminţilor celor două doamne de a merge acasă pentru a se odihni nici măcar după ce i se promise că va fi anunţat de urgenţă de îndată ce ar fi apărut cea mai mică modificare a stării de sănătate a pacientei.

Erau sfaturi femeieşti, sfaturi aproape materne, pentru un bărbat care, din punctul de vedere al celor două doamne, îşi irosea puterile în zadar; însă doctorul era încăpăţânat ca un catâr şi foarte dornic să îşi respecte obligaţiile de medic.

Aşadar, doctorul Linz nu înceta o clipă să o vegheze pe sărmana bolnavă, fie zi, fie noapte. Lady Harrod sfârşi prin a o întreba pe sora ei dacă nu cumva doctorul şi cu ea aveau şi un alt tip de relaţie, pe lângă cea pur profesională, lane, roşind uşor, negă în şoaptă.

— Nu cumva…

— Cum te poţi gândi la aşa ceva, surioară?!

— Păi eu nu aş spune nu…

— Vai, ce vorbe… Ce vorbe… La vârsta noastră…

— Ce importanţă are vârsta? Deci, dacă nu îl vrei pentru tine…

Lady Harrod şi sora ei duseră mâna la gură şi chicotiră strengăreşte.

— Bine, fie, acceptă Jane. Ca să nu te mai plângi că sora ta nu ţine la tine… îţi dau voie să ai grijă de el atâta timp cât sunt bolnavă; ţi-l cedez pentru că nu vreau să îi lipsească nimic. Dar, între timp, să nu faci nicio potlogărie, bine? Te cunosc prea bine, surioară: după ce te întorci la Londra va rămâne al meu şi numai al meu, de acord?

— Ce neruşinată eşti, Jane, se îmbujoră lady Harrod. Spui lucrurilor pe nume într-un mod atât de… superficial…

— Să înţeleg că târgul nu-ţi este pe plac?

— Dacă aşa stau lucrurile…

— Aşadar?

— De acord, de acord… acceptă miss Harrod, încântată.

III

Sir William James Harrod, străin de ceea ce se punea la cale în îndepărtatele dormitoare din Liverpool între mult-iubita lui nevastă şi cumnata lui suferindă, asistă la prima zi de lucru a maestrului Whiteman în atelierul său din West River, în suburbiile Londrei. Se dusese pentru a-i înmâna zece lire ca plată iniţială pentru fabricarea păpuşii care urma să fie realizată pentru tânărul său amic întemniţat, iar artistul îl rugă să rămână pentru a-şi da cu părerea asupra unor schiţe trasate în cărbune pe hârtie cerată, care constituiau punctul de pornire pentru executarea chipului şi bustului manechinului.

Maestrul Whiteman avea un asistent, un băiat pe nume Nick, care era logodit cu tânăra Elizabeth. Cei doi urmau să se căsătorească două luni mai târziu, în prima

duminică a lunii iulie. Poate că din pură întâmplare, dintr-o fericită întâmplare, tânăra Elizabeth îi făcu o vizită la atelier asistentului Nick chiar în dimineaţa în care Whiteman îi prezenta lui sir Harrod schiţele pe care le întocmise. Erau câteva mâzgălituri care, deşi plăcute ochiului, nu îi mulţumeau pe deplin pe niciunul dintre cei doi.

Căutau un chip vesel, proaspăt şi atrăgător, un mijlocel delicat, dar ferm, un bust generos, dar bine aşezat… iar desenele păreau să reprezinte nişte figurine frumoase, însă lipsite de viaţă. Într-un cuvânt, neînsufleţite.

Acesta fu momentul în care Elizabeth intră în atelier. Nick îi sări în întâmpinare, primind cu mâinile ei o caserolă care, cu siguranţă, conţinea o tocană pe care aleasa inimii i-o pregătise pentru prânz.

Sir Harrod îşi îndreptă privirea asupra fetei şi se văzu nevoit să îşi ţină respiraţia pentru a masca un spasm inadecvat pentru sângele său albastru. Maestrul Whiteman, absorbit de hârtiile pe care încercase să imagineze chipul mult-dorit, remarcă totuşi mişcarea bruscă a clientului său şi întoarse capul pentru a vedea motivul unei asemenea cutremurări. Aha, îşi spuse, despre dumneaei era vorba. Şi surâse strengăreşte.

— Îi place domnului ceea ce vede? îl întrebă artistul.

— Hm… Păi… Da, da… Fireşte, fireşte… răspunse sir Harrod, bâlbâindu-se.

— Bănuiesc că domnia-voastră se gândeşte că de aşa ceva am avea nevoie pentru sarcina noastră. Mă înşel cumva?

— Ceva de genul ăsta, da… nu te înşeli deloc.

— Cred că aveţi toate motivele să gândiţi aşa, răspunse maestrul Whiteman, euforic. Cap sec ce sunt! O aveam în faţa ochilor şi n-am văzut-o de nas! Problema este însă că… mi-e teamă că ne va costa destul de scump. Nu mă-ndoiesc totuşi că orice cheltuială va fi la îndemâna

excelenţei-voastre.

— Fireşte, fireşte…

Artistul şi şirele se întoarseră nestingheriţi pentru a o studia cu atenţie pe tânăra Elizabeth şi o dezbrăcară din priviri, fără pic de ruşine. Atât de evident li se citea acest lucru pe faţă, încât tânăra le simţi ocheadele ca o lovitură de ghiulea şi se îmbujoră. Asistentul Nick, privind dezorientat întreaga scenă, se îndreptă nedumerit către patronul lui.

— Pot să vă ajut cu ceva, maestre? întrebă el, uşor iritat.

— Este vorba despre viitoarea ta nevastă, Nick, spuse Whiteman, fără să îşi ia ochii de la fată. Sir Harrod şi cu mine ne gândeam că poate v-ar cădea bine câteva lire în plus pentru căsătorie. Logodnica ta… în sfârşit… Vreau să spun că figura alesei tale este exact ceea ce căutam pentru manechinul pe care trebuie să îl fabricăm pentru sire.

— Nu înţeleg, gângăvi asistentul. Vă gândiţi cumva…

— De fapt, interveni sir Harrod, ne întrebam dacă domnişoara ar fi amabilă să ne împrumute perfecţiunea trăsăturilor dumneaei şi să ne fie model. Ar fi o onoare pentru mine şi un ajutor de nepreţuit pentru domnul Whiteman. Nu-i aşa, maestre? Te asigur, tinere, că recompensa nu va fi nicicum dezagreabilă pentru voi.

— Nu ştiu ce să spun… tânărul îşi privi logodnica şi rămase câteva clipe pe gânduri. Tu ce zici, Eli?

Tânăra deveni aproape stacojie şi lăsă privirea în jos. Dar prin măruntaie o străbătu un fior care nu ieşi la iveală decât în ochi, expresivi şi albaştri, când reuşi să ridice capul din pământ. Un fior care nu îi trecu neobservat lui sir Harrod.

— Cum zici tu, răspunse ea, coborând din nou privirea şi aplecând capul într-o parte, cuminte. Vei fi bărbatul meu şi astfel de treburi trebuie să fie hotărâte de tine.

— Păi habar n-am… Nick se scărpină grosolan în

vârful capului. Nu ştiu ce să zic…

Maestrul Whiteman îl apucă pe sir Harrod de braţ şi îl conduse în partea opusă a atelierului.

— Haideţi cu mine, să îi lăsăm să hotărască singuri. Sunt ferm convins că am găsit modelul perfect pentru proiectul nostru.

— Şi ce model splendid, Whiteman! Ce model splendid! Ce n-aş da eu să…

— Domnia-voastră nu trebuie să se impacienteze. Dacă sunteţi atât de entuziasmat, voi face eu însumi cele necesare pentru a vă aranja o întâlnire cu ea. Bazaţi-vă pe mine…

Sir Harrod zâmbi uşor, dădu din cap aprobator şi ieşi din atelier cu mulţumirea celui care este pe cale să încheie o afacere excepţională.

Până la urmă, îşi spuse, nenorocirea nepotului doctorului urma să aibă beneficiile ei… Ca orice nenorocire.

Între timp, gardianul Fat trase sforile necesare pentru ca băiatul să îl poată vizita cât de curând pe *seniorul* Dodgson în aripa persoanelor de vază din penitenciarul din Cheshire.

Adevărul este că nu îi fu deloc greu să pună la punct formalităţile birocratice pe care le impunea o asemenea vizită. Scuza oficială era că lordul dorea să îşi angajeze un asistent personal, slujbă care nu presupunea nicio cheltuială din partea închisorii (în realitate, personalităţile se bucurau de aceste privilegii fără să fie nevoiţi să implore pe cineva pentru ele), dar ceea ce era cu adevărat dificil era să îl pregătească pe *seniorul* de Cheshire pentru surpriza pe care avea de gând să i-o facă şi să se arate dispus să primească un zilier căruia nu îi acordase nicio audienţă.

Dar şiretul Fat era un om înţelept, metodic, care avea soluţii pentru orice problemă, aşa că nu era dispus să

scape o ocazie care l-ar fi ridicat în ochii binefăcătorului său. Fără să se străduiască prea mult, găsi o formulă de al cărei succes fu convins de îndată. Printre puţinele lui lecturi şcolare, în cei doi ani în care mersese la şcoală pentru a învăţa să citească, să scrie şi cele patru operaţii aritmetice de bază, se număra o cărticică care îi stârnise interesul şi care îi rămăsese în minte: era vorba despre biografia regelui Filip al II-lea al Spaniei, în care erau povestite peripeţiile secretarului personal al regelui, don Antonio Perez, care, căzut în dizgraţie şi, prin urmare, ajuns în închisoare, avusese ca întreţinut un băieţel care avea sarcina de a-i aduce mâncare în celulă şi pe care îl poseda zilnic, nu neapărat pentru că secretarul regal ar fi avut tendinţe romane, ci pentru că apetitul sexual al tânărului era atât de greu de satisfăcut, încât descoperise şi această metodă de a-şi potoli foamea, lăsându-se confundat cu animalul vânat. Fat îşi amintea faptele în detaliu, exact aşa cum erau povestite în cartea care îi căzuse în mână în copilărie, aşa că îi trecu numaidecât prin minte soluţia ideală.

— Excelenţă, astăzi mi-am permis să vă aduc această carte care, fără îndoială, va fi pe gustul domniei-voastre, îi spuse el într-o zi lordului Dodgson. Vă place să citiţi?

— Adu-o şi vom vedea, răspunse nobilul, cu o moacă posomorâtă şi oarecum dezinteresat.

— Vă recomand cu căldură capitolul dedicat secretarului regelui spaniol, don Antonio Perez, excelenţă… Ca şi domnia-voastră, a fost întemniţat…

— Ah, da?

Două zile mai târziu, într-o conversaţie degajată cu gardianul său, *seniorul* de Cheshire recunoscu că lectura i se păruse interesantă şi remarcă cu jovialitate găselniţa secretarului, pe care se jură că îl înţelege. Adăugă un singur lucru, că ar trebui să vadă comportamentul băiatului în chestiune pentru a pricepe pe de-a-ntregul atitudinea lui don Antonio Perez, chiar dacă în acele

timpuri îndepărtate, ca şi în epoca lui Iulius Cezar, frumuseţea era, fără discuţie, un atribut masculin.

— Din întâmplare, cunosc un tânăr despre care nimeni nu ar spune că-i mascul dacă nu s-ar numi lack şi dacă părinţii lui nu ar garanta pentru asta. Tânăr atât de frumuşel nu cred c-am văzut vreodată.

— Nu te cred, Fat.

— Ar trebui să îl vedeţi şi să judecaţi singur, întinse momeala gardianul.

— Da, bineînţeles… Când ies de-aici… se plânse sir Dodgson. Şi până atunci prietenul dumitale va ajunge la vârsta la care o va putea sluji pe Maiestatea Sa pe mările Indiei…

— Ei bine… nici chiar aşa… Fat se scărpină în cap şi, pentru câteva clipe, se prefăcu absorbit de gânduri. Apoi, ca pentru sine, murmură: Poate că totuşi… Categoric, nu… Ideea-i că, zic eu…

— Vorbeşte odată, netrebnicule, că mă scoţi din pepeni! strigă prizonierul, sărind din pat.

— Mă gândeam că, cine ştie, aş putea să pun la cale o vizită. Dar ar trebui ca domnia-voastră să îi acorde o audienţă, iar guvernatorul…

— Să fie atât de simplu? Lordul Lewis J. Dodgson înghiţise momeala în întregime. De emoţie, ochii i se umpluseră de lacrimi. Haide, Fat, ştiu că poţi să o faci…

— Voi vedea, domnule…

— Pe toţi dracii, o faci sau nu? strigă furios prizonierul.

— De acord, de acord, dădu afirmativ din cap Fat. Mâine sau poimâine, în cel mai rău caz, veţi primi o vizită. Dar vă previn, domnule: veţi fi păcălit de frumuseţea lui…

— Vom vedea, vom vedea, încheie discuţia lordul Dodgson, nerăbdător. Sper să-ţi respecţi promisiunea chiar mâine dimineaţă…

Şi, fără să mai adauge niciun cuvânt, se întinse în pat, visând la nenumăratele posibilităţi care i se

deschideau în viitor.

Atât de modestă fu suma solicitată de Elizabeth pentru a poza ca model pentru păpuşa mecanică, încât maestrul Whiteman şi sir William J. Harrod avură sentimente de compătimire în faţa privirilor timide ale cuplului de îndrăgostiţi. Naivitatea lor îi provocă atâta milă lui sir Harrod, încât dublă oferta, cu singura condiţie de a i se permite să asiste la modelare şi la luarea măsurilor de care mai era nevoie. Tânăra nu avu nicio obiecţie, iar asistentul Nick avu senzaţia că este pe punctul de a face cea mai bună afacere din viaţă.

— Nu e nicio problemă, excelenţă, fu de acord tânărul. Şi, întorcându-se către fată, îi şopti galeş la ureche: Nu trebuie să îţi fie teamă. Voi sta cu tine permanent ca să fiu sigur că nu te va deranja nimic.

— Nici vorbă de aşa ceva! se revoltă ea, indignată. Nici nu mă gândesc! Când vei fi bărbatul meu mă vei vedea despuiată, dar nu înainte! Iar dacă ai de gând să mă vezi acum, plăteşte, aşa cum face domnia-sa!

Hohotele de râs ale maestrului Whiteman şi ale lui sir Harrod nu o intimidară pe tânăra Elizabeth, dar îl ruşinară pe Nick, care o zbughi afară din atelier, disperat.

— Mizerabilă afacere! blestemă el printre dinţi. Mizerabilă afacere am făcut!

Fata se întoarse către artist, ţintuindu-l cu o privire înfumurată.

— Ei bine, deci, când începem?

— Mâine dimineaţă la prima oră, micuţo, răspunse artistul Whiteman, aşteptând aprobarea sirelui, care încuviinţă cu o mişcare aproape imperceptibilă a capului. Chiar mâine…

Sir Harrod îi scrise în aceeaşi seară o scrisoare lui sir Lewis J. Dodgson. Scrisoarea era trimisă din Londra, pe data de 2 mai 1907.

Dragul meu Lord Dodgson, cred că pot să vă

informez, fără ca vorbele mele să vi se pară deşarte, că am descoperit materialul perfect care ne va servi drept model pentru confecţionarea produsului pe care îl dorim. Vă asigur că nu veţi fi dezamăgit. Cred într-o asemenea măsură în ceea ce vă spun, încât, dacă atunci când îl veţi vedea nu vă va fi pe plac, nu m-ar deranja deloc să îl păstrez pentru propria mea delectare, rambursându-vă, fireşte, toate cheltuielile şi costurile pe care le-aţi suportat.

În două luni veţi avea produsul la dispoziţie. Puteţi începe să vă bucuraţi de darul generos cu care măiestria artistului va veni în întâmpinarea nevoilor domniei-voastre.

Cu respect şi cu afecţiune, bunul dumneavoastră prieten.

Sir William James Harrod.

Pe 8 mai 1907, în ziua în care primi scrisoarea, lordul Dodgson îi trimise prietenului său următoarele rânduri:

Dragul meu sire, nu vă grăbiţi peste măsură şi aveţi grijă ca păpuşa să iasă perfect. Deocamdată am anumite preocupări care îmi vor umple timpul şi este posibil să nu mă pot bucura de ea aşa cum se cuvine. În orice caz, sunt convins că, sub atenta supraveghere a domniei-voastre, vom obţine o piesă excepţională.

Sunt fericit să fiu prietenul domniei-voastre şi vă consider, de asemenea, prietenul meu, şi încă unul foarte afectuos. Doresc din tot sufletul să vă cunosc, dar mi-e teamă că vor trebui să treacă mulţi ani până când voi putea să vă sărut mâinile şi să vă îmbrăţişez cu multă căldură. Chiar şi în aceste condiţii, mă bazez pe domnia-voastră şi sper să nu vă provoc neplăceri cu rugămintea mea.

Lordul Lewis Jeremy Dodgson

În acea noapte, *seniorul* de Cheshire visă o copilă îmbrăcată în ciobănaş care mergea cu oile la păscut pe păşunile înverzite din Chester, cântând şi râzând, aşa cum o făcuse însăşi Alice Liddell, cea pentru care unchiul lui scrisese o poveste care îi adusese celebritatea, trimiţând-o în ficţiunea Ţării Minunilor. Visă acea tânără fetişcană îmbrăcată în ciobănaş şi, datorită ei, la mijlocul nopţii, se împrăştie în toate direcţiile, ca şi cum izvoarele lumii s-ar fi hotărât să ţâşnească împreună în acelaşi timp pentru a anunţa minunata veste a iminentei sale fericiri.

În dimineaţa următoare, când îl văzu pe Fat însoţit de acel adolescent strălucitor ca o stea în plină noapte, lordului Dodgson nu îi veni să-şi creadă ochilor copleşitorul noroc pe care soarta i-l scosese în cale.

Îl invită să se apropie, nerăbdător; asistă cu un aer solemn, lăsându-i gura apă, la prezentarea pe care Fat i-o făcu tânărului şi îl invită în grabă să intre în celula sa pentru a se aşeza alături de el.

În timp ce gardianul se retrăgea discret pentru a-i lăsa singuri, îl auzi pe lord zicând:

— Ah, fiul meu. Nu îţi poţi imagina ce chinuitoare este singurătatea. Nici nu-ţi imaginezi! Ce chin, ce chin!

— Domnule…

Înţeleptul Fat îl lăsă pe lord în celulă împreună cu Jack şi plecă să caute ceva de mâncat şi de băut, pentru ca şederea între pereţii leproşi ai acelui bârlog slinos, absolut nepotrivit pentru un asemenea nobil, să devină cât mai agreabilă. Era cazul să îşi pună mintea la contribuţie, îşi spuse el, ca să lumineze cumva acea peşteră şi să o transforme într-un salon confortabil în care să se poată oficia ritualuri nupţiale.

Se gândi şi se tot gândi, mergând în căutarea unor merinde îndestulătoare, şi, fără să îşi dea seama, se întoarse cu întârziere. Când ajunse înapoi, avu parte de un spectacol care îl ului: tânărul Jack atârna aproape leşinat pe umărul lui sir Dodgson, cu ochii ieşiţi din orbite,

imobili, şi cu gura deschisă, iar Fat nu reuşi să îşi dea seama dacă băiatul era doar îngrozit sau pur şi simplu mort. Între timp, lordul, cu ochii pierduţi în zare, îi vorbea fără încetare la ureche, spunându-i lucruri pe care, din când în când, le însoţea cu mişcări bizare ale mâinilor şi picioarelor, ca şi cum ar fi făcut un soi neobişnuit de gimnastică.

Iar părul tânărului era făcut măciucă.

Fat nu îndrăzni să îl întrerupă. Se dădu în spate şi, ascuns vederii lordului, încercă să îşi dea seama dacă băiatul era deja mort sau dacă mai dădea încă unele semne de viaţă. Nu putu să ştie cu siguranţă până la orele şase ale serii, când băiatul ieşi din celulă rostogolindu-se, fără să fie capabil să deschidă gura până în clipa în care ieşi pe poarta penitenciarului, când simţi aerul curat lovindu-i faţa. Apoi dădu pe gât o înghiţitură generoasă de vin ieftin pe care i-l oferi gardianul.

— Niciodată! Nu mă mai întorc niciodată! Niciodată, niciodată…

— Dar ce s-a întâmplat? se interesă Fat, din ce în ce mai nedumerit.

— Niciodată!

— Unde fugi, băiete?

Jack, nebăgându-l în seamă, o rupse la fugă, nesocotind rugăminţile şi promisiunile financiare ale gardianului, renunţând să mai ceară plata cuvenită şi nedorind altceva decât să se îndepărteze de acea clădire cât mai repede cu putinţă.

În ziua următoare, aşa cum căzuseră de acord, miss Elizabeth îşi făcu apariţia în atelier.

Erau orele nouă fix ale dimineţii.

Maestrul Whiteman îi dăduse o zi liberă asistentului Nick pentru a nu-şi intimida logodnica prin prezenţa lui şi pentru a putea lucra în linişte. Fără să stea pe gânduri, îi făcu semn fetei să îşi arate trupul aşa cum fusese creat de

natură, pentru a trece la treabă.

Dar, cum era uşor de presupus, în acea primă zi de neuitat petrecută împreună cu tânăra Elizabeth avură parte de orice în afară de linişte. Sir William James Harrod şi maestrul Whiteman, tremurând din toate mădularele, o contemplară pe Elizabeth în timp ce se dezbrăca, încetul cu încetul, scoţându-şi în ordine fiecare articol de îmbrăcăminte în faţa lor, fără să se arate în vreun fel ruşinată. O asemenea frumuseţe nu putea fi descrisă: gâtul era mlădios, ca al unei lebede de un alb imaculat care pluteşte pe apele liniştite ale unui lac într-o zi senină, pieptul abundent şi ferm, ca un miracol imposibil, o sfidare a legilor naturii, mijlocul rotunjit şi subţire, pântecul neted, imperceptibil pătat de perişori fini şi rari care dădeau strălucire pielii şi care indicau intrarea în raiul plăcerilor, fără să creeze perdeaua care ar fi putut să împiedice privirile pătrunzătoare, fesele rotunde şi perfecte, încoronate cu două gropiţe delicate şi adânci care parcă doreau să aducă zâmbetul pe buze, picioarele fără cusur, cu coapse mătăsoase şi bine proporţionate, genunchi delicaţi, călcâie ferme şi glezne semeţe, făcând trecerea către nişte picioruşe de copilă cu degete scurte, dolofane şi albe ca neaua, ca nişte mieluşei culcaţi în iarbă. Dacă perfecţiunii greu de descris a trupului tinerei îi adăugăm un chip frumos ca niciun altul, cu ochi ca-n vis, cu păr ca al Mariei Magdalena, cu un surâs firesc, desenat anume pentru a oferi plăcere şi cu buze moi ca de mătase, nu este de mirare că atât sir Harrod, cât şi maestrul Whiteman se cutremurară, fără să clipească.

Elizabeth nu fu deranjată de privirile celor doi cavaleri şi nu dădu niciun semn că s-ar simţi ruşinată. Se dezbrăcă parcimonios, redefinindu-se în dansul fiecărei haine pe care o dădea jos şi astfel, ca o adevărată Venus, rămase goală în faţa lor, satisfăcută de ceea ce vedea reflectându-se în ochii tulburaţi ai celor doi spectatori.

— E bine aşa? întrebă ea.

— Pfui… artistul Whiteman nu ştiu ce să răspundă.

Sir Harrod cu atât mai puţin, dar, din cauza fierbinţelii necunoscute care îi cuprinsese pântecele, se întrebă pentru prima oară în viaţă dacă nu cumva are vreo problemă cu prostata.

§

Departe de soţul ei, lady Harrod reuşi fără mare dificultate să intre în intimitatea doctorului Linz. Cei doi deveniră prieteni atât de apropiaţi, încât, la finele primelor trei zile de schimburi reciproce de priviri şi de păreri despre febra constantă a bolnavei, serveau deja ceaiul împreună şi, într-un delir al neruşinării, ajunseră să îşi atingă uşor mâinile când le întinseră după zaharniţă.

Această atingere păru accidentală şi, firește, sărmana Jane nu o sesiză, însă descoperi, în schimb, chipul îmbujorat al surorii sale şi înţelese că ceva se petrecuse între cei doi. Când Linz se retrase pentru câteva clipe la toaletă, nu putu să nu o întrebe:

— Ce s-a întâmplat între voi, micuţă adulterină?

— Nimic, Dumnezeule sfinte! Cum poţi să gândeşti aşa ceva?

— Eşti sigură?

— Acea uşoară atingere a fost o întâmplare, Jane. Îţi jur.

— Ce atingere?

— Mâinile noastre… când le-am întins după zaharniţă…

— Şi ce aştepţi, neroado, ca lucrurile să se petreacă din întâmplare?

— Jane!

În acea noapte, Jane se prefăcu adormită foarte devreme şi sforăi exagerat pentru ca amanţii să poată conversa între patru ochi, fără martori. Şi astfel putu să asiste la punerea în scenă a unei piese de teatru în care

medicul interpreta rolul unui păun regal, iar dama pe cel al unei păuniţe sfioase…

IV

Într-un sfârşit, cerberul Fat îl prinse din urmă pe tânărul Jack din fuga sa dezlănţuită, la vreo două sute de metri depărtare de porţile penitenciarului.

Băiatul, după ce se împotrivi, se revoltă, protestă, se văicări, se lamentă şi, ulterior, după ce îngurgită, în conformitate cu lista prezentată în meniul cârciumii, şapte halbe de bere, două porţii duble de cârnăciori, o pulpă, două pâini proaspete şi un sfert dintr-o bucată de brânză uşor uscată şi slab afumată, povesti de-a fir a păr conversaţia avută cu nobilul deţinut. Vorbele lordului îi dădeau în continuare frisoane, motiv pentru care fu nevoit să dea pe gât încă două pahare de vin, ca desert, ca să alunece brânza mai bine.

Jură de mii de ori că nu se va mai întoarce niciodată în celulă, văitându-se ca un copil, înecat în lacrimi, neînduplecat ca un amiral la prova corăbiei în timp ce nava se scufundă. După câteva minute de consolare, fiecare administrându-le cum se pricepu mai bine, Fat îl linişti asigurându-l că nu va mai trebui să treacă printr-o asemenea corvoadă, dar îl imploră, pe toţi dracii, să îi povestească ce se petrecuse în celulă, ca să nu facă infarct.

— Bine, atunci, începu băiatul, încă abătut, suflându-şi nasul şi trăgându-şi sufletul. Cum spui tu. Dar dacă îmi stă inima-n loc, a ta şi numai a ta va fi vina.

— Începe odată, ce mai aştepţi?

— Fie. Tânărul Jack îşi îndreptă părul cu mâna şi trase aer în piept. Păi nici nu intrasem bine, după ce făcurăm cunoştinţă aşa cum se cuvine, când îmi zise: „Vai, fiul meu. Nici nu-ţi poţi imagina tortura singurătăţii mele.

Nici nu-ţi poţi imagina. Ce tortură!” „Ei, n-o fi chiar aşa de rău, domnule!”, i-am răspuns eu. Nu ştiu de ce i-am spus asta, dar i-am spus-o. Normal, trebuia să zic şi eu ceva, blestemată să-mi fie soarta…

Băiatul îşi acoperi faţa cu mâinile, de parcă ar fi vrut să alunge o imagine îngrozitoare sau ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în plâns. Îşi reveni însă într-o clipă şi continuă:

— „Într-adevăr, poate că ai dreptate”, răspunse lordul, ridicând ochii în sus. Şi apoi, fără să mai răsufle, începu să îmi povestească lucruri despre care, vai, nu mi-aş dori să-mi mai amintesc vreodată… Dar îmi amintesc tot, cuvânt cu cuvânt. Mi-a spus: „Ai dreptate pentru că, de-a lungul istoriei, torturile, ceea ce se cheamă torturi adevărate, au fost multe la număr şi din ce în ce mai rafinate. Ştiai asta? Odinioară, persanii, fenicienii, grecii, romanii, babilonienii şi egiptenii foloseau cele mai sofisticate metode de tortură împotriva celor care erau condamnaţi şi oricărui duşman, provocându-le uneori moartea. Să nu crezi că astfel de lucruri se petreceau numai în Antichitate… După aceea, de-a lungul secolelor, italienii, nemţii, francezii, austriecii, spaniolii, ruşii, turcii şi englezii le-au practicat şi ei, la rândul lor, ca să nu mai pomenim de metodele aplicate de chinezi şi de japonezi, autentici sibariţi ai torturii. Chiar aşa stau lucrurile, fiul meu, chiar aşa… Şi atunci de ce să mă plâng tocmai eu? înţelegi? Acelea erau adevăratele suplicii. Ai perfectă dreptate. Păi… ştii tu oare în ce constă lapidarea? Să-ţi spun eu, este extrem de simplă şi uşor de înţeles: se arunca cu pietre într-un condamnat până când îşi dădea duhul, apoi era aruncat în foc, aşteptând ca trupul să i se mistuie în întregime. Slavă Domnului că era incinerat când era deja mort, pentru că există şi supliciul focului, minuţios gândit, după cum bine presupui: se îngrămădesc lemne lângă condamnat, sau chiar sub el, şi se aprind, lăsându-l pe nenorocit să ardă de viu; sau, mai bine, o altă

variantă, mult mai sofisticată, se topeşte plumb şi i se varsă în gură, până când se sufocă şi moare în chinuri groaznice. Iată torturi adevărate, nu-i aşa? Cum este decapitarea, ca să nu spun mai multe… Gâtul poate fi secerat cu sabia, cu securea sau cu ghilotina… Şi chiar nu ai auzit despre supliciul strangulării? Of, cât de tânăr şi de lipsit de experienţă eşti… Strangularea constă în punerea unei frânghii în jurul gâtului condamnatului, trăgând de capete până când sărmanul moare, lent, delicat, aproape ca un răsfăţ… O treabă… uf. Înspăimântătoare! Şi ce părere ai despre smulgerea cărnii cu cleştii? Să-ţi explic: se smulge carnea deţinutului cu cleşti înroşiţi în foc, după care se varsă plumb sau sulf topit pe înfiorătoarele răni. Ce spectacol trebuie să fie să-l priveşti pe bietul om cum zbiară, cum urlă, zvârcolindu-se în dureri insuportabile!… Nu mai spun nimic despre ruperea în bucăţi, care, fireşte, după cum îi spune şi numele, se sărbătoreşte rupându-l pe deţinut în bucăţi din ce în ce mai mici… Acum un picior, pe urmă un deget, iată şi limba, smulge-i şi penisul… Sau tortura înecului, când condamnatul este aruncat în mare sau în râu cu o greutate atârnată de picioare, făcându-l să se sufoce lent, trăindu-şi agonia pe îndelete. Apoi există alte torturi, ceva mai cunoscute, cum ar fi crucificarea, foarte pe placul romanilor, care rupeau membrele condamnaţilor, îi ţintuiau de o cruce şi îi lăsau să moară acolo sau, după câteva zile, le treceau o lance prin inimă. Dar ce pot să îţi spun: pentru mine, tortura care m-a emoţionat dintotdeauna este mutilarea. Chestiunea asta cu smulgerea membrelor sau cu scoaterea ochilor unui deţinut mi se pare o minunăţie a sadismului, de ce să te mint… O veritabilă trufanda pentru iubitorii de tortură. Iar lucrurile nu se sfârşesc aici, nicidecum, pentru că nici supliciul ciopârţirii nu este rău deloc. Ţi-l voi descrie, pentru că văd că eşti peste măsură de atent: victima se aşază între două scânduri şi se taie cu ferăstrăul de vie, aşa, membru cu membru, în feliuţe, ca şi cum ar fi o

bucată de slănină nesărată. Îţi place, nu-i aşa? Ochii tăi îmi zic că îţi place, privirea ta fixă îmi dă de înţeles cât de mult te încântă aceste lucruri. Dar închide ochii, puiule! Clipeşte, căci vei fi uluit! Ca să continui, îţi voi aminti un supliciu care nu este nici el de ici de colo: zdrobirea cu drugul. Aşa-i că-ţi place? Se folosea foarte mult în Evul Mediu. Nu? Nu ai auzit de aşa ceva? Nu ştii despre ce e vorba? Vai, fiule… Cum se poate ca un tânăr atât de frumuşel ca tine să nu cunoască aceste lucruri? Păi să-ţi povestesc eu: condamnatul era aşezat pe o cruce în formă de X, i se legau mâinile şi picioarele, apoi era lovit cu un drug de fier cu care i se zdrobeau membrele, aşa, ţac, ţac, după care era lăsat să zacă acolo până când murea în chinuri oribile. Apoi vine la rând sfârtecarea, care constă în legarea condamnatului de doi arbori aplecaţi cu forţa unul către celălalt. Arborii erau eliberaţi din strânsoare şi, într-o clipă, trupul nefericitului era complet sfâşiat. Sau îngroparea de viu, o moarte care poate surveni lent sau foarte iute, după cum ţi se permite să respiri sau nu… Este mult mai interesant să ţi se dea voie să respiri niţel, fireşte, pentru că agonia va dura mai mult. Ah, şi tortura cărămizii, care se efectuează legându-l pe deţinut de o bârnă cu o frânghie, după care este ridicat în aer, i se încătuşează mâinile la spate şi i se leagă picioarele, apoi este forţat să le ţină pe o cărămidă rece timp de douăzeci şi patru de ore. După aceea, cărămida îngheţată este înlocuită cu una înroşită în foc, iar deţinutul este obligat să calce pe ea ore în şir, până când îşi mărturiseşte păcatele. Ştii că spaniolii erau extrem de îndrăgostiţi de această tortură, dar şi de altele, cum ar fi tortura scripetelui, cea a vasului cu jeratic sau cea a scândurilor, prin care condamnaţii erau lăsaţi să atârne, erau incineraţi sau li se distrugeau oasele? Nici nu vreau să îţi mai povestesc despre *knut*, care era folosită de ruşi… Dar respiră, fiule, mă auzi? Aşa… Cum îţi spuneam, *knut* se făcea cu un bici dintr-o piele foarte aspră care smulgea, la fiecare lovitură,

bucăţi întregi de carne. Asta era plăcerea ruşilor, evident, mai grosolani din fire, spre deosebire de francezi, care au fost întotdeauna un neam mai civilizat, dragul meu. Trebuie să afli că în Franţa se practica o anumită formă de tortură în fiecare tribunal al regatului, iar în Paris, mai concret, nu erau permise decât tortura fiarelor şi cea a apei. Prima consta în prinderea labelor picioarelor deţinutului într-un soi de menghine până când, din cauza presiunii şi prin introducerea unor fiare, i se zdrobeau oasele de se-auzea trosc, trosc… în schimb, tortura apei se aplică înfigându-i-se bietului deţinut o pâlnie pe gâtlej, forţându-l apoi să înghită cantităţi uriaşe din acest lichid, până când îşi recunoştea vina sau se asfixia. Eh, aşa am putea să continuăm la nesfârşit… Există atâtea suplicii! Acum îmi amintesc, de pildă, că, în Turcia, în genunchii condamnaţilor erau bătute cu ciocanul nişte cuie uriaşe. Nenorociţii erau apoi scăldaţi în ulei, înainte de a fi aruncaţi în foc. Ce barbarie! Ardeau ca nişte torţe! Turcii ăştia… Fără îndoială că te întrebi, în tăcerea atentă cu care văd că îmi sorbi cuvintele, ce tip de tortură era populară aici, în Anglia, în caz că ar fi fost vreodată vorba de aşa ceva… Ba bine că nu, copile, nici noi nu ne-am lăsat mai prejos. Din cele mai vechi timpuri până în vremea domniei reginei Elizabeth am avut parte neîncetat de cele mai variate şi mai demne de respect tipuri de tortură, una mai lăudabilă ca cealaltă, fireşte… Ştii la ce mă refer? Păi uite atunci: cea mai răspândită era tortura în care deţinutul era prins cu spatele de o placă de stejar ridicată la trei picioare de pământ. I se legau încheieturile cu frânghii, la fel şi picioarele, după care, încetul cu încetul, era strâns din ce în ce mai tare, până când i se dislocau oasele. O treabă rafinată şi delicată, îţi dai seama prea bine… Dar stai că tocmai mi-am amintit! Printre cele mai cunoscute torturi nu există niciuna comparabilă cu supliciul inventat de marele Falaris, tiranul din Agrigent, care a trăit în Persia cu şase secole înaintea erei noastre!…

Ce minunăţie! Ce dezmăţ al imaginaţiei! Vrei să îţi povestesc în cele mai mici amănunte? Chipul tău extaziat îmi spune că arzi de nerăbdare… Privirea ta uluită, imobilitatea ochilor tăi, atât de ieşiţi din orbite, atât de… Da, fiule, da… îmi dau seama cât de fascinat eşti. Păi să nu te mai fierb: bunul nostru Falaris a poruncit să se construiască un bivol de bronz, gol pe dinăuntru, în care îşi aşeza victima; după ce bivolul era bine înroşit pe foc, condamnatul scotea nişte zbierete asemănătoare mugetului animalului cu coarne care era reprezentat de acea figură… îţi imaginezi? Ce spectacol!…”

Tânărul Jack nu mai putu continua şi izbucni în plâns. Gardianul Fat îl privi îndurerat şi îi trecu un braţ după umeri, compătimindu-l. Rămase tăcut, respectându-i zbuciumul, până când Jack, sughiţând, încheie:

— Când a ajuns aici, domnule Fat, nu am mai putut să rezist, vă jur, şi, după ce am scos un urlet tare asemănător cu cele pe care trebuie să le fi scos victimele tiranului Falaris, am rupt-o la fugă din celulă. Mă înţelegeţi acum? Mă înţelegeţi? Jack îl privi înspăimântat pe Fat, care îşi îndrepta din când în când părul făcut măciucă.

— Perfect, băiete. Te înţeleg perfect…

— Atunci toarnă-mi încă o cană cu vin, că altfel leşin.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Fat îl strigă pe cârciumar.

— Meriţi din plin vinul ăsta, îi spuse el. În sfârşit, uite, primeşte această generoasă pungă cu monede şi acum bea şi odihneşte-te… pentru că mâine te aşteaptă o zi grea.

— Nici vorbă de aşa ceva!

— Haide, haide… Fără văicăreli… Nu mai vreau să te aud! Oare nu ştii că bărbaţii nu plâng niciodată?…

§

În acea noapte, la Liverpool, nimeni nu se îngriji de

sănătatea sărmanei Jane. Încredinţaţi de somnul profund al pacientei, doctorul Linz şi lady Harrod se lăsară în voia unor clipiri din gene atât de fluşturatice şi a unui festival atât de uşuratic al mâinilor şi al gesturilor, încât, fără îndoială, cei doi ar fi ocupat un loc privilegiat în oricare dintre concursurile desfăşurate în timpul Zilei Iubitorilor Circului, care se sărbătoreşte în fiecare an în comitatul Lancaster.

La miezul nopţii părăsiseră deja încăperea pacientei, iar în zorii zilei încă nu se întorseseră. Doctorul Linz, un bărbat matur, chipeş şi austriac, era un expert în anatomie, iar lady Harrod, tulburată, jucăuşă şi cu mintea în vacanţă, deveni o specialistă a acestei discipline din clipa în care unele dintre articolele ei de îmbrăcăminte căzură ca prin minune la pământ, fără ajutorul nimănui.

Când Jane consideră că sosise ora micului dejun şi trase de două ori de cordonul care făcea să sune un clopoţel în bucătărie, în dormitor intrară gâfâind cei doi amanţi, pe jumătate îmbrăcaţi, ruşinaţi, dar cu chipurile luminate de soarele primăvăratic de care se bucuraseră întreaga noapte. Jane nu trebui să pună nicio întrebare, iar ei nu fură obligaţi să dea nicio explicaţie. Era limpede; cei trei adulţi înfometaţi aveau nevoie cât mai repede de un mic dejun copios.

— Poate că ar trebui să te odihneşti oleacă, îi spune Jane surorii ei, în timp ce sorbea un pahar de lapte fierbinte.

— Oleacă, poate, acceptă lady Harrod.

— Pentru că veghea asta neostoită la capul meu, noapte după noapte, trebuie să fie tare istovitoare, nu-i aşa, doctore?

— Fără îndoială, fără îndoială, spuse acesta, netezindu-şi mustăţile cu voluptate.

— Şi acelaşi lucru vi-l spun şi dumneavoastră…

— Eu, hm… nu cred că am nevoie.

— Adevărul este că doctorul este atât de rezistent…

surâse lady Elarrod, privindu-l.

— Ştiu, ştiu… Jane scutură din cap, ca şi cum sora sa abia şi-ar fi venit în fire, uitând cu cine stă de vorbă.

V

— Eşti cu adevărat splendidă, îi spuse sir Harrod tinerei Elizabeth, în tăcerea captivată a maestrului. Niciodată nu s-ar fi gândit că domnul Whiteman, artist fiind, ar fi putut să fie într-un asemenea hal impresionat în faţa unei manifestări a frumuseţii feminine, chiar dacă, fără doar şi poate, se putea spune că în cazul de faţă frumuseţea era excepţională.

— Da, da, splendidă… bolborosi în cele din urmă maestrul sculptor, dregându-şi glasul şi înghiţind în sec. Ehem, eu cred… în sfârşit, că putem să începem… să începem să lucrăm. Nu sunteţi de aceeaşi părere, sir Harrod?

— Oh, da, da, fireşte, afirmă lordul.

— Fireşte, da, da… repetă artistul.

Tânăra îi privea surprinsă, aproape perplexă, în timp ce domnii din faţa ei îngăimau *da, da, fireşte, fireşte* şi o luau de la început cu aceeaşi poezie. Dar cum cei doi o priveau înlemniţi, fără să mişte un deget pentru a începe să lucreze, indiferent ce ar fi însemnat treaba asta sau în ce ar fi constat ea, amânând-o prin da, da şi foarte mulţi *fireşte*, fata sfârşi prin a-i întreba:

— Se simt bine domniile voastre?

— Da, da, îi răspunse Whiteman.

— Fireşte, fireşte, confirmă sir Harrod, nu foarte convins.

— Păi păreţi atât de… nu ştiu cum să spun… impresionaţi…

Sir William James Harrod, datorită vârstei sau poate dintr-un spirit cavaleresc mai pronunţat, înţelese pe dată

că se fac de râs în faţa tinerei şi îşi veni în fire, sări în picioare, tuşi şi, cu mare aplomb, izbuti să rostească printre firişoare de salivă răspândite cu generozitate prin atelier:

— Ehem, chem… Uitaţi cum stau lucrurile, domnişoară: prima şi cea mai importantă activitate a unui artist care reproduce un model constă în observarea atentă şi amănunţită a trăsăturilor care… în sfârşit, aşa cum îl vedeţi, domnul Whiteman studiază cu rigurozitate proporţiile dumneavoastră pentru lucrarea care i-a fost însărcinată, iar eu verific cu mare atenţie dacă nu cumva există vreun defect care ar trebui avut în vedere sau vreun aspect concret care ar putea fi corectat, deşi trebuie să mărturisesc, văzând ceea ce văd, cât se poate de sincer…

— Vă rog să nu mă speriaţi, domnule… se răsfăţă tânăra Elizabeth, privindu-l cu ochi de căţeluş.

— … că superbul dumitale fizic nu are niciun cusur care ar putea fi corijat, domniţa mea! Fireşte! Oh, da! Absolut niciunul!

Sir Harrod fu atât de impresionat, încât se repezi să facă plecăciuni şi să îi sărute mâna. Maestrul Whiteman îşi imită clientul şi sări să îi sărute cealaltă mână, printre suspine, în plină criză de tahicardie, cu fruntea acoperită de nenumărate broboane de sudoare care ameninţau să îi provoace o febră capabilă să îl pună la pat pentru multă, foarte multă vreme.

După ce trecură aceste prime clipe de euforie, în care tânăra rămase cât mai nemişcată şi mai zâmbitoare cu putinţă, în ciuda agitaţiei generale, sir Harrod spuse:

— Poate că ar fi cazul să vă puneţi pe treabă, domnule Whiteman.

— Oh, da, da, fireşte, fireşte… artistul se dădu înapoi câţiva paşi, tremurând ca o floricică la venirea toamnei, şi începu să caute creioane şi hârtie pentru a trage primele crochiuri.

— Fireşte… insistă sir Harrod, sărutându-i din când

în când mâna tinerei Elizabeth, fără să îi dea drumul încă.

— Cred că… spuse dintr-odată fata, întorcându-se către sir Harrod, cu privirea abătută şi dându-şi la iveală partea interioară a coapsei drepte. Problema-i că am impresia că am un pistrui aici, priviţi, domnule… Este atât de urât…

— Să văd, să văd… Sir Harrod holbă ochii şi se aplecă (sau, mai bine zis, încercă să îşi ţină echilibrul) ca să privească îndeaproape.

— Un pistrui! Maestrul Whiteman se prefăcu ultragiat, apropiindu-se în grabă. Un pistrui ai zis, micuţo?

— Cred că vă puteţi întoarce să vă căutaţi creioanele, domnule Whiteman, i-o tăie scurt sir Harrod. Nu vreau să vă îngrijoraţi şi nici să vă supăraţi prea tare, dar eu însumi, personal, mă voi ocupa de această problemă…

— Oh, da, fireşte, fireşte, acceptă artistul, întorcându-se pe taburetul său. Mă apuc să salive… îmi cer scuze, voiam să zic că mă apuc să desenez într-o clipă.

Whiteman, emoţionat ca un copil care a primit un cadou de ziua lui, cu inima mai înflăcărată ca un cârnat uitat pe grătar într-un club de dependenţi de jocuri de noroc, se duse în grabă să adune laolaltă câteva creioane şi mai multe foi de hârtie, aşezându-se pe taburetul său pentru a începe desenele cu câteva linii pe care, cum era de aşteptat, nu le consideră potrivite pentru Concursul de Primăvară care urma să se desfăşoare, în duminica ce urma să vină, în cortul numărul şaptesprezece al Bienalei Artistice din Soho.

În timp ce în atelierul de modelism din partea estică a Londrei se petreceau aceste fugare şi neînsemnate întâmplări, în penitenciarul din oraşul Chester din comitatul Cheshire lordul Dodgson stătea întins pe pat, cu privirea pierdută, visând la acel înger care aterizase în celula sa şi care îşi luase deodată zborul, cu un chip care spunea că parcă s-ar fi îmbolnăvit subit, ca şi cum acest

lucru ar fi fost posibil, iar îngerii nu ar fi fost pe de-a-ntregul spirit şi nicidecum materie. De fapt, atât de absent se pierduse în închisoarea sentimentelor sale, încât nici măcar nu îl observă pe gardianul Fat oprindu-se în faţa gratiilor celulei, cu mâinile în şolduri şi cu o grimasă severă, pus pe harţă ca o guvernantă care şi-a prins pupilul cu urechile puţin murdare.

Seniorul de Cheshire privea tavanul lepros al celulei sale, iar priveliştea i se părea o boltă cerească acoperită de stele. Îşi frecă mâinile şi surâse, apoi, dintr-odată, începu să fredoneze Marşul Regal.

— Înduioşător, spuse Fat, profitând de o pauză de respira din cea de-a doua strofă.

— Ah! Tu eşti, Fat? Bunul Fat, prietenul meu Fat? întrebă repetând lordul Dodgson, întorcându-se. Intră, intră dacă doreşti.

Gardianul deschise poarta şi pătrunse în celulă, fără să îşi schimbe grimasa aspră de pe chip.

— Cred că niciodată nu ar mai trebui să îmi asum riscuri pentru dumneavoastră, milord, spuse el, oprindu-se în faţa *seniorului*, lângă pat. Sunt… dezolat… Aş putea să aflu ce a făcut domnia voastră ca să înspăimânte într-un asemenea hal o păsărică atât de fragedă?

— Nu te înţeleg, bunule temnicer, spuse lordul, ridicându-se şi aşezându-se pe patul vechi, cu privirea unui îndrăgostit luat la trei păzeşte de iubita lui. Ce vrei să spui?

— Că băiatul a fugit năucit şi îngrozit, domnule! spuse Fat, frecându-şi mâinile nervos. Pe toţi dracii, la ce a folosit istorisirea amănunţită a atâtor decapitări şi trageri în ţeapă?

— Eu…

— O făptură atât de fragilă, de plăpândă, de ingenuă şi de inocentă să afle cum poate fi înfundat gâtlejul unui nenorocit cu plumb topit şi cum pot fi confundaţi genunchii amărâţilor cu pereţii pe care se atârnă tablouri… în

numele păcătoşilor care ard în iad, vă spun că nici dacă i-aţi fi povestit despre fundamentele gândirii republicane n-ar fi rupt-o la fugă atât de înfricoşat! Dacă îmi permiteţi să vă spun, domnia voastră este inegalabilă în arta de a oripila şi de a băga groaza în om…

— Îţi mulţumesc, Fat, surâse lordul Dodgson, satisfăcut.

— Nu este un compliment, domnule!

— Ah, nu? Prizonierul îl privi mirat pe gardian şi se scărpină în bărbie. Trebuie să deduc, în cazul ăsta, că nu îmi acorzi respectul cuvenit, Fat?

Gardianul Fat se grăbi să nege scuturând din cap şi coborî privirea, ruşinat. Şi imediat ridică din nou ochii şi explică, folosind cele mai prudente cuvinte:

— Domnule… Acel băieţel a venit la domnia voastră dispus să primească afecţiune şi singurul lucru de care a avut parte a fost o prelegere de tehnici criminologice. Fat se apropie de lordul Dodgson şi îi vorbi răspicat, ca să se facă bine înţeles. Am discutat cu el şi ideea de a mai participa la un al doilea curs nu îl încântă în mod deosebit, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

— Te înţeleg perfect, Fat. Şi acum spune-mi: am primit vreo scrisoare de la sir Harrod? Ar trebui să fi sosit deja.

— Nu aţi primit nimic, milord.

— Înţeleg, răspunse lordul Dodgson, întinzându-se în pat. Dacă tot veni vorba, Fat, ţi-ar plăcea să-ţi zic o poveste?

— Nu ştiu ce să spun, domnule.

— Îmi dau seama că abia aştepţi, spuse lordul, apucând o carte ce se odihnea pe raft, lângă capul patului. Vreau să îţi citesc o povestioară scrisă de un marchiz, habar nu am dacă e rudă cu mine sau nu, un franţuz extrem de interesant, pe numele lui Şade, care se cheamă *Păcăleşte-mă întotdeauna în acelaşi fel*. Zice aşa, ascultă.

Şi fără să aştepte începu să citească cele ce

urmează…

„Eminenţa sa are o învoială cu una dintre acele muieri a căror îndeletnicire este aceea de a oferi desfrânaţilor obiectele trebuincioase pentru a-şi hrăni pasiunile; în fiecare dimineaţă i se aduce o copilă de cel mult treisprezece sau paisprezece ani, de care monseniorul nu se bucură altfel decât în acea manieră nepotrivită cu care italienii se desfată de obicei, datorită căreia vestala iese din mâinile eminenţei sale la fel de fecioară precum intrase, putând fi vândută ca nouă, pentru a doua oară, unui libertin cu apucături mai cuviincioase. Într-o zi, matroana, pe deplin înţelegătoare faţă de năravurile cardinalului şi neavând la îndemână obiectul pe care se înţelesese să i-l pună la dispoziţie în fiecare dimineaţă, se gândi să îmbrace în copilă un drăgălaş băieţel de cor din biserica celui mai mare dintre apostoli. Îi aranjară părul, îi puseră o boneţică, un jupon şi toate celelalte amăgiri menite să îl înşele pe sfântul slujitor al Domnului. Nu izbutiră să îi dăruiască ceea ce i-ar fi asigurat cu adevărat o asemănare desăvârşită cu sexul pe care-l imita, dar această socoteală nu o nelinişti peste măsură pe codoaşă… Niciodată nu a pus mâna acolo, îi spuse ea uneia dintre fetele care o ajutau să ducă la bun sfârşit matrapazlâcul, sunt încredinţată că nu-şi va petrece mâinile decât pe-acolo unde acest băieţel se-asemuieşte cu toate fetiţele universului; n-avem de ce să ne temem…

Cumătră se păcălea, nesocotind faptul că un cardinal italian are simţurile din cale-afară de delicate şi gusturile mult prea bine exersate pentru a fi tras pe sfoară cu astfel de înşelătorii: victima se iveşte, marele sacerdot o jertfeşte, dar la al treilea asalt…

— *Per Dio Santo*, exclamă omul lui Dumnezeu, *sono ingannato, questo bambino e ragazzo, mai no fu putana!*

Şi verifică… Cu toate acestea, negăsind nimic în această păţanie care să îl supere prea tare pe un locuitor

al sfântului oraş, eminenţa sa îşi văzu mai departe de treabă, zicându-şi în sinea lui, poate, ceea ce şi-a zis acel ţăran căruia i se serviseră trufe drept cartofi: păcăleşte-mă întotdeauna în acelaşi fel. Dar după ce operaţiunea fu dusă la bun sfârşit…

— Doamnă, spuse el, nu vă învinovăţesc pentru greşeală.

— Vă rog să mă iertaţi, Luminăţia Voastră.

— Ei nu, nu, vă spun că nu vă învinovăţesc pentru această greşeală, dar dacă se întâmplă din nou, să nu care cumva să nu îmi daţi de ştire, pentru că… ceea ce nici nu am băgat de seamă prima oară, voi vedea atunci”.

Seniorul de Cheshire închise cartea, îl privi pe Fat şi surâse maliţios.

— Înţelegi, bunul meu temnicer? Şi acum lasă-mă singur, vreau să mă gândesc la lucrurile mele.

Gardianul Fat clătină din cap dezgustat, gândindu-se că nud deloc sigur că stăpânul în slujba căruia se află este zdravăn la minte, apoi spuse cu asprime:

— Noapte bună, domnule.

— Noapte bună, Fat. Şi, fireşte: la ce oră zici că va veni mâine acest băiat? Impresia pe care mi-a lăsat-o este excelentă.

Gardianul Fat, fără să răspundă, ieşi din celulă respirând adânc şi lăsându-l pe deţinut întins în pat, privind în tavan, cu ochii pierduţi, ca şi cum ar fi dorit să viseze şi singurul lucru pe care îl putea întrezări în clarobscurul penumbrei din celulă era imaginea persoanei iubite…

§

Chiar în acea dimineaţă, lady Evelyn Harrod redactă o scurtă scrisoare către soţul ei.

Dragul meu William.

Acestea ar putea fi rândurile unei deţinute, legată de patul de suferinţă al bietei sale surori. Contemplu neputincioasă înfiorător de lenta ei convalescenţă, întreruptă uneori de recidive ale bolii, ceea ce mă împiedică să îţi garantez data exactă la care mă voi întoarce alături de tine, lucim pe care mi-l doresc cu atâta ardoare.

Dar Dumnezeu este cel care decide aceste lucruri, iar nouă, sărmani muritori, nu ne rămâne decât să îi acceptăm hotărârile. Din fericire, starea lui Jane se îmbunătăţeşte, însă atât de lent, încât ceea ce la început credeam că se va termina în mai puţin de două săptămâni este posibil să se prelungească pentru o perioadă mai lungă. Am încredere că servitorii nu îţi dau niciun fel de bătăi de cap şi că nu suferi în mod exagerat din cauza absenţei mele, absenţă provocată de aceste nefericite împrejurări.

Cum îţi dai prea bine seama, mă plictisesc înfiorător, dacă înţelegi la ce mă refer. Dacă nu ar exista cele câteva partide de cărţi pe care le joc cu Jane, până când sărmana osteneşte, şi dacă nu aş deprinde anumite cunoştinţe de anatomie în serile şi în nopţile petrecute în compania manualelor şi a altor instrumente culturale, zilele mi s-ar părea nesfârşite. La fel de nesfârşite precum mi se pare timpul care se scurge fără să te văd.

Ai grijă de tine şi bagă de seamă să nu te molipseşti de vreo răceală de primăvară, ştii deja cât de anevoios se vindecă.

A ta iubită.

Evelyn.

Când primi misiva, sir Harrod răspunse de îndată printr-o telegramă.

Nici nu-ţi dai seama cât de dor îmi este de tine Stop

Dar surioara ta este mult mai importantă Stop Nu suferi din cauza mea e de ajuns cât mă chinuiepe mine absenţa ta Stop William

Şi, în grabă, porunci ca aceste rânduri să fie trimise la poştă, pregătindu-se apoi să îi compună *seniorului* de Cheshire o epistolă cu un conţinut mult mai suculent.

V

Londra, 13 mai 1907

Dragul meu lord Dodgson:

Chiar şi unchiul dumneavoastră, sir Lewis Dodgson, celebru sub pseudonimul Lewis Carroll, ar fi entuziasmat în faţa apariţiei lui miss Elizabeth, extrem de tânărul model care ne împrumută chipul şi celelalte părţi ale trupului pentru crearea unei păpuşi mecanice care să vă ajute, în dificila dumneavoastră situaţie, la depăşirea lungilor şi friguroaselor nopţi de temniţă pe care soarta şi Justiţia au vrut să vi le hărăzească.

Ar fi entuziasmat, poate chiar s-ar îndrăgosti, insist, deoarece niciodată nu am văzut o mai mare frumuseţe în întreaga Londră, nicio asemenea armonie a trăsăturilor în toată Anglia. Tânăra Eli, căci aşa îi spunem, este o făptură delicată – prin calitatea pielii, prin impresia de ingenuitate pe care o lasă şi prin libertinismul obiceiurilor ei, care ne uşurează sarcina, pare mai degrabă franţuzoaică decât fiică a acestei ţări. Dacă maestrul Whiteman ar izbuti să reproducă măcar a zecea parte din ceea ce mi-a fost dat să contemplu, şederea domniei-voastre în penitenciarul din Cheshire va fi în anii care vin aşa de agreabilă, încât, cu timpul, vă va fi greu să părăsiţi o pensiune atât de confortabilă.

Munca de fabricare a manechinului a început astăzi printr-o intensă inspecţie oculară a terenului care trebuie

explorat, folosind tehnici de observare şi de măsurare, în adevăratul sens al acestor cuvinte.

Utilizând instrumente de mare precizie şi alte maşinării potrivite pentru operaţiunile de cântărire, măsurare şi caiibrare, am obţinut rezultate care, după părerea specialiştilor, pot fi considerate optime. Suntem convinşi că, aplecându-ne cu atenţie asupra muncii noastre şi folosind temperatura adecvată pentru ca materia primă să nu aibă de suferit în decursul operaţiei, recolta va fi excepţională.

Deocamdată este prea devreme ca să discutăm despre un termen exact, dragul meu lord, însă calculăm cu aproximaţie (mai bine zis maestrul este cel care calculează) că vom fi capabili să ne îndeplinim sarcina pe la Jumătatea lunii iunie. Totul depinde de climă, care sperăm să fie prielnică, de potriveala desăvârşită dintre model şi proiect şi de opera finală obţinută, de a cărei perfecţiune nu mă îndoiesc. Dar ştiţi şi dumneavoastră cum merg aceste lucruri. Uneori pornim cu atât de multă bunăvoinţă în căutarea perfecţiunii, încât Necuratul conspiră împotriva intenţiilor noastre nepătate. Să ne ajute Domnul să nu se întâmple aşa de această dată.

Domnia-voastră nu trebuie să se îndoiască de faptul că materialele utilizate vor fi de cea mai bună calitate, aşa cum este şi modelul care ne stimulează şi ne dă avânt în munca noastră. Mărturisindu-vă că ne dedicăm însărcinării noastre cu toate simţurile şi că muncim cu neţărmurită tragere de inimă, am spus totul.

De-a lungul zilelor de muncă, domnul Whiteman şi cu mine clocotim de satisfacţia lucrului bine făcut. Nu cred că exagerez dacă vă asigur că, uneori, pe măsură ce proiectul avansează, hainele încep să ne stânjenească, atât de aţâţaţi suntem.

Pe de altă parte, să nu creadă domnia-voastră că munca nu este chinuitoare. Atât de mare fu zelul meu în această după-amiază, încât în primele momente ale

inspecţiei oculare am început să gâfâi. Tânăra Elizabeth, ingenuă şi modestă, ne obliga să ne oprim pentru a ne arăta imperfecţiunile sale, despre care, după ce le-am văzut, ca să vă liniştesc, pot spune că sunt nesemnificative şi uşor de trecut cu vederea. Totuşi, chiar dacă încercăm să ajungem la o echivalenţă perfectă, aceste micuţe neajunsuri nu vor fi reproduse în copie, eliminând astfel criticile discutabile. Aşadar, un pistrui pe care fata îl are pe partea internă a coapsei nu va fi reprodus, aşa cum vom trece cu vederea şi uşoara protuberanţă de pe interiorul areolei sânului ei stâng. Oricum, chiar dacă era minusculă, m-am văzut obligat să o detectez personal, atingând-o cu vârful unuia dintre degete şi, ulterior, să mă scuze domnia-voastră dacă vă par grosolan, cu vârful limbii umezite, ca să îmi dau seama cu adevărat dacă existenţa ei este scuzabilă sau nu. Să nu vă faceţi griji: abia este perceptibilă şi, chiar şi aşa, opera de artă finală va fi oricum şlefuită.

Tânăra Elizabeth are nişte buze groase, cărnoase, umede şi proaspete. Am verificat acest ultim aspect cu ajutorul unor tehnici de fricţiune pe care mi le-a arătat unchiul domniei-voastre într-o după-amiază în care, servind în linişte ceaiul în biroul său de la Universitatea din Oxford, după ce am discutat pe îndelete despre diferitele tipuri de sărutări, a chemat o cameristă care se afla în slujba domniei sale pentru a-mi face o demonstraţie şi pentru a mă lăsa, la rândul meu, să experimentez cele învăţate. Descriu buzele modelului cu atâta precizie pentru că nu ştiu dacă domnia-voastră doreşte astfel de buze sau ar prefera orice alt model, lucru care, firesc, este perfect posibil. Vă transmit rugămintea domnului Whiteman de a ne lămuri în ceea ce priveşte această chestiune.

Şi, în cele din urmă, în aşteptarea unor veşti noi, am fi recunoscători pentru părerea domniei-voastre legată de cheltuielile presupuse de angajarea modelului, care se ridică la modesta sumă de douăzeci de lire.

Cu multă afecţiune, prietenul domniei-voastre.
Sir William James Harrod.

Răspunsul, care nu se lăsă mult aşteptat, fu următorul:

Chester, 22 mai 1907
Dragul meu sir Harrod.
V-am recitit scrisoarea de câteva ori şi nu am izbutit să înţeleg cu exactitate dacă încercaţi să mă informaţi, pur şi simplu, sau dacă doriţi să aflaţi modalitatea prin care pot suferi un atac de cord. Cu toată prietenia, vă mărturisesc că aş fi mai mult decât recunoscător dacă v-aţi rezuma ia a mă înştiinţa în legătură cu evoluţia proiectului şi nimic mai mult, deoarece trebuie să înţelegeţi în ce situaţie mă aflu. Alimentaţia precară de care am parte îmi poate deteriora, în cele din urmă, sănătatea.
Continuu scrisoarea. După câteva minute de meditaţie profundă, din care m-am întors mult mai obosit, dar şi mai relaxat, trebuie să vă spun că nu trebuie să luaţi în seamă vorbele scrise adineauri. Vă rog să îmi scrieţi cu mai multă frecvenţă şi să nu vă zgârciţi la detalii, oricât de neînsemnate vi s-ar părea. Ar fi indecent din partea mea dacă v-aş solicita o fotografie a splendidei Elizabeth, pentru a căpăta o idee despre modul în care va arăta produsul final? Nimic nu mi-ar putea face mai multă plăcere.
În ceea ce priveşte cheltuielile, nu vă faceţi niciun fel de griji şi continuaţi conform standardelor dumneavoastră, pe care mi le asum şi eu.
Iar referitor la buzele tinerei Elizabeth, nu pot să vă spun decât un singur lucru: nu mi se par rele deloc. Dumneavoastră le aveţi la îndemână, aşa că hotărâţi în locul meu. Şi dacă este obligatoriu să repetaţi toate probele pentru a avea o confirmare definitivă, depuneţi toate eforturile necesare până când sunteţi sigur că

lucrurile stau aşa cum se cuvine.

Iar acum sunt nevoit să închei această scrisoare. S-a ivit o nouă problemă extrem de urgentă de care trebuie să mă ocup şi nu doresc să amân trimiterea rândurilor de mai sus, motiv pentru care pun punct aici. Vă rog din tot sufletul să îmi răspundeţi cât mai iute cu putinţă.

Sinceră afecţiune şi nesfârşită recunoştinţă din partea Lordului Lewis Jeremy Dodgson.

Sir William Harrod nu aşteptă să primească răspunsul amicului său pentru a lua iniţiativele care i se părură oportune, printre care şi cea de a folosi câteva lire suplimentare, plătind-o pe tânăra Elizabeth pentru entuziasmul şi buna ei dispoziţie. Fata îşi demonstră recunoştinţa cu prisosinţă chiar în aceeaşi noapte, acceptând să urce după cină într-o trăsură care o luă din faţa casei şi o conduse la conacul aristocratului pentru a împărţi un păhărel de sherry. Conacul era situat la o oarecare distanţă de atelierul artistului Whiteman, distanţă care i se păru o eternitate lordului măcinat de nerăbdare.

Când tânăra intră în casă, trecuseră deja câteva ore de când sir Harrod se lamenta că nu poruncise să i se confecţioneze nişte pantaloni mai încăpători. Astfel că lordul desconsideră proverbialul sânge rece anglo-saxon, cumpătatul laconism englez şi celebra indiferenţă britanică şi îi spuse, sărutându-i mâna:

— Dezbracă-te numaidecât, copilă, că am de gând să îţi arăt culorile paradisului.

Tânăra Elizabeth îşi duse mâna liberă la gură, deschise ochii mari şi scăpă un „Oh!”, prin care, în acele momente, nu încerca să spună absolut nimic. Sir Harrod nici măcar nu sesiză interjecţia fetei şi se-apucă să îi desfacă nasturii de la cămaşă, spre surpriza ei, care îşi observa albeaţa pieptului dezvăluindu-se cu repeziciune.

— Dar, domnule…

— Haide, haide, spuse lordul fără să se oprească din manipularea textilelor. Nu mai rezist…

— Oh!

Salonul conacului lui sir William James Harrod era slab luminat de flăcările enormului şemineu construit în fundul încăperii. Alte lumini nu existau, martori nici atât: slugile casei primiseră instrucţiuni să se culce devreme şi să închidă urechile la orice zgomote s-ar fi auzit din salon. Şi adevărul este că cincizeci de lire bine plasate sunt extrem de capabile să producă o epidemie de surzenie fără precedent în Commonwealth. Situaţie, până la urmă, mai mult decât favorabilă pentru ca sir Harrod să nu se expună riscului de a fi descoperit în lenjerie intimă.

— Oh! Oh! repetă tânăra Elizabeth, când se văzu complet dezbrăcată în mijlocul marelui salon, fără să ştie ce să facă, uluită şi de echilibristica lordului, care sărea într-un picior, străduindu-se să se debaraseze de pantaloni.

— Haide, haide, insistă el, trăgând de un crac, încercând să nu pice pe jos, ceea ce era gata-gata să se întâmple de cel puţin şase ori.

— Oh! perseveră ea.

Fără alte *haide, haide* sau *oh! oh*! sir Harrod o întinse pe canapeaua de piele şi o acoperi cu sărutări pe întreaga faţă şi pe gât, lăsând urme abundente de salivă, ca şi cum ar fi încercat să deseneze o hartă hidrografică. Atât de mari fură însufleţirea şi pasiunea lordului, încât, în scurt timp, se văzură întinşi pe covorul din faţa şemineului, schimbând ghionţi reciproci şi giugiuleli de mâţe oţărâte, ca doi adolescenţi. Fata se obişnuise să repete *oh!* aşa că o făcu încă o dată atunci când observă că sabia intrase în teacă, iar lordul, ca să nu mai o ţină cu ale lui *haide, haide*, murmură ceva de genul:

— Şi acum o să îţi dau…

— Cât? îi scăpă fetei.

— Orice doreşti, comoara mea!

— Mă gândeam la vreo zece lire…

Sir Harrod se opri stupefiat. Cum era posibil ca o fiinţă atât de celestă să se gândească la câţiva bănuţi nenorociţi în acele momente sublime, chiar în clipa în care erau pe cale să atingă extazul copulaţiei orgasmice? Atât de mare fu consternarea din ochii lui, încât tânăra, dându-şi seama, redresă situaţia în stilul ei propriu.

— Vă rog să mă iertaţi, sire… Ştiu că a fost… din partea mea… Oh! îmi pare atât de rău…

— Eli…

— Da, domnul meu… Cinci lire sunt mai mult decât suficiente…

Cu mare hărmălaie de bolboroseli şi icnete, băiatul intră în celula lordului Dodgson, tras de ureche de bunul Fat, care îi dădu un brânci şi un ultim îndemn în şezut, arzându-i un şut cu cizma ţeapănă de gardian.

Văzându-l trântit pe jos, la picioarele nobilului, paznicul surâse satisfăcut. Jack nu spuse niciun cuvânt, ridică privirea şi, când lordul i se iţi în faţa ochilor, izbucni într-un plâns sfâşietor. Părul i se făcuse măciucă, îndreptat înspre toate cele patru puncte cardinale.

— Vă vine să credeţi, domnule? Puşlamaua nu avea chef să vină. Prefera să rămână cu amicii dumnealui şi să joace jocul ăsta nou cu mingea de-i zice *footballl*.

— Cu toate lucrurile minunate pe care o să ţi le povestesc astăzi? îl mângâie pe cap lordul Dodgson. Puiule…

— Un nerecunoscător, domnule, insistă Fat.

— Păi… de ce să nu vrei să afli cum îşi scalpau indienii duşmanii? se aplecă *seniorul* de Cheshire asupra lui Jack.

Băiatul scăpă un zbieret de groază şi începu din nou să se văicărească, scufundându-se într-un ocean de lacrimi îndurerate.

În acea clipă, Fat se apropie de băiat, îl plesni peste ceafă şi îi spuse:

— Dacă nu te comporţi cum se cuvine, te ţin închis aici o lună încheiată.

— Aici? Chiar în celula asta? întrebă Jack, înspăimântat.

— Chiar aici.

Auzind aceasta, băiatul, trăgând aer în piept, îşi reveni în fire şi îi surâse lordului de parcă ar fi avut-o în faţa ochilor pe iubitoarea lui mamă. Înghiţi în sec, deschise gura ca şi cum ar fi fost extrem de curios să asculte ceea ce aristocratul avea de povestit şi îi spuse, cu o privire interesată:

— Indienii, aşa spunea domnia-voastră? Indienii, pe bune? Povestiţi-mi, povestiţi-mi…

§

Pe timpul zilei, Evelyn juca bridge sau canastă cu sora ei Jane, însă pe timpul nopţii cu totul altele erau jocurile pe care le învăţa de la doctorul Linz, astfel că lady Harrod se transformă într-o jucătoare expertă şi într-o incredibilă contorsionistă.

Poate că nu ar fi decent să reconstituim activităţile desfăşurate în timpul orelor de veghe din salonaşul care servea drept anticameră dormitorului bolnavei sau, în anumite ocazii, în dormitorul pentru oaspeţi care o găzduia pe lady Harrod, dar, cu riscul de a cădea în obscenitate, se poate spune că nu a mai rămas niciun centimetru din corpul iubitei neexaminat medical şi niciun muşchi al doctorului care să nu fie cântărit aşa cum se cuvine de către agilele şi nerăbdătoarele mâini ale damei londoneze.

O altă chestiune era simfonia de sunete guturale sau vocale care era compusă în fiecare noapte, din care până şi marele Listz ar fi strâns îndeajuns de mult material ca să compună o necuviincioasă misă in re minor. Ai-ai-ai-urile, uiui-ui-urile, mai mult mai-mult-urile, nuteopri-nuteopri-urile şi ce faci acum, hoţomanule? nu fură nimic în

comparaţie cu gâfâielile astmatice, cu suspinele scandaloase şi cu ţipetele de plăcere care ieşeau din gura lui Evelyn Harrod şi, alteori, din cea a vraciului, care se bucura de aceste seminarii cu un zel care, dacă ar fi fost demonstrat în perioada sa de studenţie, l-ar fi adus în postura de a fi cel puţin director al Marelui Spital General din Londra.

Sărmana Jane, bolnavă coaptă, dar din ce în ce mai predispusă la insomnie, se mulţumea să facă lecţii de pian pe melopeea ce se-auzea prin pereţi, încercând să reproducă în obscuritatea discretă a cearşafurilor sale acea simfonie neobişnuită, mai întâi cu buricele a două degete, apoi cu toate laolaltă, ba chiar, uneori, într-o demonstraţie spectaculoasă de virtuozitate, cu ambele mâini.

Cu atâtea melodii şi interpretări la pian, faptul că bolnava nu îşi revenea nu era deloc de mirare, dar faptul că dimineaţa nu avea febră mai mică decât seara, cum ar fi fost normal, îl lăsa pe doctorul Linz într-o stare de confuzie totală. Asta până când Jane însăşi îi mărturisi la ureche adevărul, avertizându-l că aşteaptă noutăţi din partea lui când se va înzdrăveni. Şi când spunea noutăţi nu se referea la acele activităţi superficiale pe care le efectuase până atunci. Medicul, îmbujorat, îi dădu perfectă dreptate şi, ca să o mulţumească, o anunţă că a izbutit să deprindă câteva tehnici noi care urmau să o surprindă în mod plăcut. Şi aşa rămaseră lucrurile, fără niciun cuvânt în plus.

În aceeaşi dimineaţă, lady Harrod spuse că durata absenţei sale de acasă i se pare exagerată şi remarcă în trecere că era cazul să înceapă să se gândească la întoarcerea la Londra.

Dar Jane şi doctorul Linz se arătară a fi atât de mâhniţi la auzul acestor vorbe, încât lady Harrod se hotărî să îşi amâne decizia pentru câteva zile.

VII

Ca niciodată, pajiştile din Chester înfloriră în acea primăvară a lui 1907 într-o exuberanţă voluptuoasă de flori sălbatice în cele mai variate culori. Soarele inunda câmpiile cu o afecţiune neobişnuită, dezmierdând plantele rănite de iarna cea aspră. Cerul, de un albastru mai potrivit coastelor Mediteranei decât zgârceniei britanice, trimitea cu gândul la o vară lungă şi sufocantă şi la o toamnă ploioasă, cu adevărat binefăcătoare pentru agricultură. În asemenea circumstanţe climatice, fabricanţii de brânză se pregăteau să-şi lase vacile, oile şi caprele să colinde păşunile pentru a se hrăni cu ierburi, înainte ca ţăranii să considere că a venit clipa potrivită pentru a curăţa terenurile şi a începe semănatul. Iar deţinuţilor din penitenciarul din Cheshire – şi în special lordului Lewis Jeremy Dodgson – această primăvară, dar al naturii, li se păru o perioadă ideală pentru amor.

Tânărul Jack era cea mai la îndemână referinţă ludică a lordului, prada pe care nu era dispus să o scape din laţ până la sosirea cadoului din Londra care se fabrica sub oblăduirea lui sir Harrod. Din acest motiv nu stătu prea mult pe gânduri şi cheltui atâta bănet cât fu necesar pentru ca Fat să nu îi permită băiatului să dispară sau să se lase pe tânjeală în timpul vizitelor.

Şi, astfel, dorinţele sale deveniră realitate. În câteva zile, puşlamaua era îmbrăcat aidoma unui valet din Palatul Buckingham, cu jambiere roz, pantaloni bufanţi din postav negru, camizol alb cu jabouri cu mâneci scrobite şi, firește, pantofiori de lac. În acest fel părea un paj cu păr lung, strălucitor şi îngrijit, cu un chip ambiguu de fetiţă, cu ochi albaştri ca marea, ieşiţi din orbite (şi care aruncau priviri îngrozite în fiecare dimineaţă), şi cu buze rubinii şi umede ca fructele pârguite.

Peste toate, băiatul mirosea delicat a apă de colonie

care răspândea arome de nufăr de primăvară, iar în jurul lui pluteau sunete de coarde de lăută.

Pentru a salva aparenţele în faţa membrilor familiei băiatului, Fat izbutise să îl convingă pe *seniorul* de Cheshire să îl angajeze pe domeniul său ca ucenic de băiat de grajduri, petrecând astfel nopţile în conacul lordului Dodgson şi evitând eventualele vizite ale tatălui sau mamei tânărului, care, dată fiind condiţia lor socială, ar fi putut pune multe întrebări indiscrete. Adăugă la toate acestea o soldă de ucenic îndeajuns de mare ca să astâmpere orice frământări şi să înlăture orice bănuială, deoarece, în acest fel, Jack însuşi ar fi preţuit mai mult indemnizaţiile pe care le băga în buzunar cu prilejul vizitelor în penitenciar.

Seniorul de Cheshire socoti că reflecţiile temnicerului sunt foarte înţelepte şi făcu totul aşa cum i se indică, înmânându-i personal chiar şi bacşişul zilnic care trebuia oferit tânărului la lăsarea serii, când Fat îl însoţea până la poarta închisorii. Singurul lucru despre care lordul Dodgson nu avea habar era faptul că ştrengarul nu vedea decât jumătate din recompensă, întrucât cealaltă jumătate se strecura în buzunarele lui Fat, drept compensaţie pentru serviciile prestate.

Încetul cu încetul, cu trecerea zilelor, tânărul Jack se obişnui cu felul de a fi al deţinutului şi începu să descopere un anumit farmec în conversaţiile cu acesta. Chiar dacă subiectele preferate ale lordului nu îi trezeau o deosebită plăcere, ca să zicem aşa, băiatul participa la discuţii cu întrebări stârnite de curiozitatea lui aproape copilărească. Astfel, într-o zi Jack se interesă:

— Şi cum făceau cu deţinuţii ziditi de vii ca să nu moară mult prea repede?

— Vai, fiul meu… se gudura lordul Dodgson, încântat de dorinţa de învăţătură pe care o arăta tânărul. În acest caz lăsau o mică deschizătură prin care intra aerul, pentru ca torturaţii să crape de foame şi de sete după câteva zile de calvar.

— Ce minunăţie. Dar n-ar fi fost mai amuzant să îi îngroape de vii?

— Nu s-au păstrat mărturii în acest sens… lordul făcu o pauză şi priză pe nas o doză de tutun. Mărturii ale îngropaţilor de vii, se înţelege.

Băiatul se distra atât de bine cu aceste lecţii ale maestrului Dodgson încât sfârşi prin a nu mai fi deranjat de faptul că, în timp ce vorbea, nobilul îi mângâia pulpele şi spatele. E drept, ceea ce i se părea mai greu de îndurat erau sărutările, iar dacă pe cele primite pe conturul gâtului şi pe faţă le mai trecea cu vederea, când se apropia de buze încerca orice mişcare posibilă pentru a le evita, scornind aproape întotdeauna o altă întrebare care să îl zgândărească pe lord şi să îi distragă atenţia.

— Îmi place la nebunie povestioara cu nefericiţii care erau îngropaţi de vii, cu capul la suprafaţă şi care erau unşi cu miere ca să fie devoraţi de furnici. Dacă domnia-voastră ar fi atât de amabilă şi mi-ar spune-o încă o dată…

— Fireşte, fiul meu… Cu dragă inimă…

În atelierul domnului Whiteman, lucrările de construcţie ale păpuşii prinseseră vânt în pupă.

Munca se desfăşura domol, sub privirea atentă a lui sir Harrod şi, cum era şi normal, în prezenţa zilnică a tinerei Elizabeth, uneori însoţită de logodnicul ei Nick, alteori singură şi despuiată, aşteptând momentele în care cei doi domni aveau nevoie să verifice sau să compare o anumită trăsătură anatomică. Sir Harrod petrecea mult mai mult timp admirând-o pe tânără decât studiind opera lui Whiteman, solicitând uneori permisiunea acestuia de a folosi toaleta, sub pretextul unei urgenţe. Lordul ieşea din sală în compania modelului, care, chiar dacă era limpede că pleca spre serviciile sanitare scrâşnind din dinţi, se întorcea, dimpotrivă, extrem de satisfăcută, jucându-se cu monedele câştigate în timpul atât de profitabilei ei absenţe.

Maestrul Whiteman ignora ceea ce se petrecea cu adevărat în spatele pereţilor toaletei, deşi bănuia. Şi ajunse să presupună cu atâta aviditate deliciile care se puteau obţine în intimitatea acelor camere încât, într-o seară, îndrăzni să ceară o informaţie pe care o considera extrem de utilă pentru domolirea dorinţelor sale.

Aşa că se apropie de sir Harrod şi îi şopti la ureche:

— Ar fi o neobrăzare de neiertat din partea mea să vă cer să îmi dezvăluiţi, dacă nu exact, măcar cu aproximaţie, contravaloarea pe care domnişoara o capătă ţinându-vă companie în timpul absenţei din acest atelier, când rezolvaţi extrem de importantele urgenţe ale domniei-voastre?

— Nu, nu ar fi, răspunse sir Harrod, fără să clipească.

— Bine, acceptă artistul.

— Bine, încheie lordul.

Maestrul Whiteman se întoarse la daltă şi la manechin, fără să îşi piardă nicio fărâmă de demnitate. Pentru o bună bucată de vreme continuă să sculpteze fără să se arate tulburat câtuşi de puţin, fredonând o melodie în surdină, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar un gând contrariant îl măcină în continuare, deoarece nu trecură mai mult de cinci sau şase minute până când, lăsându-şi cu un zgomot înfundat ciocanul pe masa de dulgher, dalta lângă ciocan şi bucata de ghips pe banchetă, îşi şterse mâinile cu o cârpă uriaşă, îşi potrivi ochelarii şi îl privi pe nobil cu înfumurare.

— Foarte bine, domnule. Aş putea să aflu cât o plătiţi pe această ţiitoare pentru a vă bucura de farmecele ei în closetul atelierului?

— Oh, asta voiaţi să ştiţi? întrebă lordul, ca şi cum ar fi fost trezit din somn.

— Chiar asta, într-adevăr, domnule.

— Întrebare foarte îndrăzneaţă, pe toţi dracii, se scărpină în creştetul capului sir Harrod, gânditor. Şi, cu

toate acestea, nu aş putea să afirm că este neobrăzată din cale-afară…

— Absolut deloc neobrăzată, chiar domnia voastră a recunoscut.

— Da, da. Îndrăzneaţă, poate…

— Indiscretă pentru domnia-voastră, vreţi să spuneţi?

— Nu. Indiscretă pentru ea. Pentru mine, îndrăzneaţă.

— Nu înţeleg. Whiteman îşi potrivi cu un singur deget ochelarii pe nas, fornăind din nări.

— Tu presupui că aş cheltui câteva lire pentru unele necesităţi, dragă Whiteman, suspină sir Harrod, şi ăsta este un lucru urât…

— Înţeleg. După cum vă daţi seama, nimic nu este mai departe de intenţiile mele decât a vă jigni, sire. Dar, după părerea mea, nu este nevoie să ai o diplomă de Oxford pentru a remarca mai întâi şi pentru a trage ulterior concluzia…

— Ah, artiştii ăştia! zâmbi cu blândeţe sir Harrod, deschizându-şi braţele şi desenând cu mâinile un cerc uriaş în aer. Întotdeauna sunt atât de predispuşi să fabuleze!

— Adică, spuse maestrul, începând să se irite, trebuie să înţeleg că nu există nicio înţelegere economică…

— Oh, nu, Whiteman, categoric nu. Poate generozitate… Asta da: oleacă de generozitate…

— Pecuniară.

— Să-i zicem aşa.

— Cam cât de mare, Dumnezeule Sfinte? Maestrul duse crispat pumnii strânşi la spate, încercând să îi împiedice să reflecteze pe cont propriu şi să înceapă să se izbească de mandibula lordului. Aş putea să aflu cifra exactă a obolului?

— Ai putea, fireşte, oftă din nou sir Harrod şi privi în sus, ca şi cum ar fi devenit dintr-odată interesat de casetele inexistente ale tavanului şi de evidentele pete de

igrasie răspândite ici şi colo. În realitate da, ai putea să afli…

Whiteman fu pe punctul de a izbucni în plâns, dar i se păru o atitudine de un prost gust desăvârşit. Aşa că respiră adânc de trei sau de patru ori, se întoarse cu spatele, apucă uneltele de pe banca de lemn şi îşi continuă munca, lovind cu dalta şi cu ciocanul fără să mai pronunţe niciun cuvânt. Rămase aşa mai multe clipe până când, cu aroganţa unui pictor florentin, aruncă din nou uneltele cât colo, se apropie de miss Elizabeth cu paşi mari, o apucă de braţ şi o târî la toaletă. Sir Harrod surâse binevoitor, în timp ce o auzi pe tânără spunând şi repetând extrem de nervoasă, de pe cealaltă parte a peretelui despărţitor:

— Câteva monede, vă jur, domnule; doar câteva monede. Uneori o mână de penny, alteori o liră. Dar niciodată o sumă exagerată, domnule.

— Atunci eu îţi dau două lire! mugi Whiteman, fără niciun fel de pudoare.

— Ah, nu, domnule, răspunse cu demnitate fata, ridicând bărbia. În niciun caz! Eu sunt femeia unui singur bărbat! Drept cine mă luaţi?

§

— Ştii… Şi eu care credeam că sunt femeia unui singur bărbat… îi spuse lady Harrod surorii ei, într-o confidenţă de amiază. Habar n-am ce se petrece cu mine…

— Doar n-ai de gând să îmi spui că te apasă conştiinţa? se minună Jane, întinsă în pat, apucându-şi cu tandreţe sora de mână.

— Mă apasă, mă apasă… admise lady Harrod. Dar îi voi aduce ofrandă această povară lui Dumnezeu, Domnul nostru…

Jane schiţă un mic surâs. Lady Harrod, cu ochii în jos şi cu figura sobră, cu o atitudine sfioasă, aruncă iute două ocheade înspre surioara sa, încercând să observe efectul

pe care îl provoacă aceste cuvinte asupra ei. Când îşi dădu seama că Jane zâmbeşte, izbucniră într-un hohot de râs contagios, până în clipa în care doctorul Linz se repezi grăbit în încăpere, speriat de gândul că acele chiuituri nu erau strigăte de veselie, ci semn al unei nenorociri.

— Am hotărât... izbuti să rostească Jane, când se potoliră. În sfârşit, am hotărât că vom avea nevoie în continuare de serviciile dumitale, doctore, pentru o perioadă nedeterminată. Nu ştiu dacă dumneata dispui de...

— Bineînţeles, se frecă doctorul pe frunte cu degetele, nereuşind să îşi dea seama dacă este obiectul unei farse sau dacă bolnava avea cu adevărat vreo problemă gravă. Bineînţeles. Puteţi să apelaţi la serviciile mele, orice ar însemna acest lucru. Rămân la dispoziţia domniilor-voastre...

— Atunci să terminăm cu pălăvrăgeala, încheie Jane. Surioara mea mi-a mărturisit că suferă din cauza unei uşoare indispoziţii în zona pântecelui. Poate că ar trebui să o consultaţi chiar acum...

— Jane! protestă miss Harrod, prefăcându-se scandalizată. Nu este o indispoziţie atât de supărătoare!...

— Să vedem. Niciodată nu trebuie să treceţi cu vederea astfel de probleme, lady Harrod, spuse doctorul, nescăpând din mână ocazia. Vă deranjează dacă mergem chiar acum în camera dumneavoastră pentru o examinare amănunţită?...

VIII

În cea de-a treia duminică din luna mai a anului 1907 se ţinu în Chester Sărbătoarea Anuală a Porcului, un concurs animalier cu o lungă tradiţie la care participau diverşi competitori şi nenumăraţi spectatori. Evenimentul era un motiv de încântare pentru o bună parte a populaţiei britanice în general şi pentru întregul district Cheshire în

special, ai cărui locuitori erau mari iubitori ai porcilor, râmătorilor, râtanilor sau gliganilor, oricum li s-ar spune acestor animale.

Acea splendidă sărbătoare se repeta în fiecare an pe esplanada din faţa fermei fraţilor Storm, celebra *Big Farm*, despre care toţi vorbeau, pe bună dreptate, cu admiraţie. Era, fără îndoială, una dintre cele mai importante şi mai invidiate petreceri din Regatul Unit, iar capacitatea de convocare a fraţilor îşi demonstra puterea şi în acest an, atrăgând concurenţi din întreaga insulă.

Fraţii Storm, pe nume lor Tony şi George, erau îndrăgostiţi de porci până peste cap şi aveau turme cu scroafe atât de frumoase, încât, pentru cei cât de cât perspicace, ei înşişi sfârşiseră prin a avea fizionomii porcine destul de bătătoare la ochi: capete rotunde, nasuri cârne, boturi ca nişte râturi şi urechi blegi, ca să nu mai pomenim faptul că, împreună, cântăreau aproape cât campionul Sărbătorii Anuale precedente, care, după cum spuneau cei care asistaseră la concurs, fusese un exemplar cu adevărat excepţional. Tony şi George Storm erau, aşadar, amfitrionii unui festin care se sărbătorea de atât de multă vreme, încât sfârşitul de săptămână al preaslăvirii porcine era deja, cum umbla vorba, o tradiţie adânc înrădăcinată în Chester, în comitatul Cheshire şi în întreaga Anglie – aici se înfiinţau cei mai scrupuloşi crescători de porci din ţară, împreună cu cele mai frumoase şi mai impresionante exemplare ale lor.

Chiar dacă e să facem o comparaţie cu antecedentele greu de surclasat ale sărbătorilor din 1906 şi 1905, festivalul din acel an începu într-un mod spectaculos. Mii de vecini, veniţi din cele mai îndepărtate colţuri ale regatului, şi populaţia din Chester, prezentă practic în totalitate, se adunară la festin cu atâta interes, încât pe esplanada din faţa *Big Farm* sau în împrejurimi nu ar mai fi încăput niciun cetăţean şi niciun porc în plus. Sute de chioşcuri serveau mâncăruri şi băuturi, reci şi calde. Iar

tarabele de iarmaroc, cu cele mai variate jocuri, se aliniau pe toată lungimea târgului, formând un al doilea oraş care nu rămânea viu decât în timpul sâmbetei şi al duminicii, pe timpul desfăşurării concursului porcin, în care se alegea Porcul Anului. Mai multe formaţii muzicale englezeşti, o orchestră galeză, zece trupe de cimpoieri scoţieni şi zeci de jongleri, înghiţitori de flăcări, şarlatani, jucători de jocuri de noroc şi amatori de pariuri se foiau în mulţime cu neaşteptată dezinvoltură, dacă luăm în considerare miile de blocaje ale traficului. În sfârşit, un vacarm care dură întreaga sâmbătă şi o bună parte din duminică.

De la bun început, toţi cunoscătorii pariară pe un exemplar ce aparţinea fraţilor Storm, pe nume Lucy, care cântărea mai mult de jumătate de tonă: o scroafă uriaşă ca un piton şi masivă ca un hipopotam, începând cu sâmbătă seara însă, când un fermier necunoscut venit de la o gospodărie din împrejurimile Londrei traversă incinta însoţit de porcul său negru, lucrurile începură să sufere anumite variaţii în ceea ce priveşte rămăşagurile puse, creându-se o atmosferă mai degrabă tensionată. Adevărul este că porcarul se plimba ţanţoş ca un duce, iar animalul ca un cal arab. Astfel că pariurile asistenţei începură să se împartă, iar tensiunea urcă până la un nivel neatins în ediţiile precedente, atât în rândul publicului, cât şi în cel al Juriului.

Dar, mai mult decât orice, se instală stupoarea pe chipul fraţilor Storm, amfitrionii, care se văzură copleşiţi de o teamă de nestăvilit pe care nu o putură disimula. Un gest sibilin al lui Tony Storm, care îşi trecu unghia degetului mare peste gât, fu semnalul care anunţă drama.

Fireşte, fraţii Tony şi George ştiau multe lucruri despre porci; nu numai despre porci, ci şi despre obiceiurile lor. De aceea, exemplarul venit de curând îi impacientă: niciodată nu văzuseră o scroafă atât de atrăgătoare, plesnind de sănătate, atât de înnoroiată şi de sobră. Era aşa de spectaculoasă încât cei doi fraţi nu

cutezară să dea niciun semn de optimism în faţa animalelor prezentate în timpul concursului. Comentară alături de rudele lor, cu voce joasă şi jenată, neplăcerile provocate de participarea noului porc, schimbară ocheade contrariate, păliră niţel şi, la lăsarea serii, nu doriră nici să bea un păhărel, nici să se bucure de îmbelşugata cină la care obişnuiau, în fiecare an, să ia parte alături de cei mai iluştri invitaţi.

Atât de mari le fură temerile încât, la miezul nopţii, bănuind că, în mod categoric, nu numai cele o mie de lire ale premiului cel mare urmau să le scape printre degete ci şi, mai ales, gloria învingătorului, hotărâră să îi trimită un mesaj veneticului, solicitându-i să ceară un preţ pe splendidul său exemplar. Cum era de aşteptat, fermierul refuză să îşi pună în vânzare scroafa şi, întorcând spatele, puse capăt discuţiei cu fermitate.

Şi chiar în această atitudine constă tragedia necunoscutului. În zorii zilei de duminică, fără ca cineva să poată găsi o explicaţie, fermierul reapăru complet mort. Trupul lui era întins într-o poziţie bizară lângă un copac, în locul în care îşi petrecuse noaptea, cu un cuţit de dimensiuni obişnuite instalat convenabil la nivelul celui de-al treilea spaţiu intercostal, acolo unde instrumentele ascuţite, dacă ating o profunzime confortabilă, obişnuiesc să provoace neplăceri consistente şi, în anumite ocazii, cum se întâmplă şi de această dată, decesul receptorului.

Mai mult decât atât, de parcă situaţia nu ar fi fost suficient de stânjenitoare, frumosul lui porc dispăruse.

Cum este uşor de bănuit, alarma fu generală. Toată lumea făcu cele mai diverse supoziţii legate de mobilul crimei şi, observând agitaţia provocată şi groaza care se răspândi la gândul existenţei unui ucigaş printre spectatorii prezenţi la Sărbătoare, comisia de fermieri veterani care constituiau Juriul din acel an luă în calcul posibilitatea de a suspenda Concursul, dar, în cele din

urmă, ajunse la concluzia că tradiţiile nu trebuie întrerupte pentru incidente atât de nesemnificative şi, după ce predă cazul în mâinile poliţiei, hotărî să continue deliberările regulamentare. Fireşte, cu excepţia faptului că cea de-a Cincea Menţiune Specială fu lăsată vacantă pentru a fi oferită răposatului şi pentru a aduce un omagiu, în acest mod, fermierului şi splendidului său porc, dispărut ca prin minune în timpul nopţii.

Mai mult ca sigur, incidentul nu ar fi luat amploare dacă nu ar fi existat insignifiantul amănunt că fermierul decedat nu era proprietarul de drept al porcului, ci un simplu angajat al unui aristocrat, mai exact al lui sir William James Harrod, stăpânul fermei în care se născuse, crescuse şi se îngrăşase animalul. Astfel că, în dimineaţa acelei duminici, aflând despre cele întâmplate cu administratorul său şi despre şterpelirea porcului, sir Harrod încetă să se mai gândească la iubita lui, Elizabeth, şi porunci în graba mare să i se pregătească cea mai uşoară birjă, deplasându-se în împrejurimile oraşului Chester pentru a conduce personal investigaţiile.

La amiază, în timp ce se sărbătorea acordarea Marelui Premiu, câştigat pe bună dreptate de scroafa *Lucy*, cel mai voinic animal al fraţilor Storm, sir Harrod pătrunse pe alee cu un chip transpirat, cu un rictus serios, cu spatele încordat şi cu o privire nervoasă. Prezenţa lui reflecta indignare şi mânie. De ce să ne ascundem după degete: acei paşi hotărâţi ai lui sir Harrod treziră o sinceră admiraţie în rândurile celor care îl văzură intrând în incinta târgului.

Englezul nu se opri niciun moment: întrebă unde se găseşte postul de poliţie, se îndreptă spre el, intră ca un taifun în încăperile forţelor de securitate şi ceru cu o voce ridicată să i se predea cadavrul fermierului său şi să i se prezinte ultimele informaţii legate de locaţia porcului furat. Hărmălaia produsă fu atât de mare încât comisarul însuşi ieşi să vadă ce se petrece, iar sir Harrod profită de

ocazie pentru a-l încolţi cu întrebări la care, aşa cum era logic, nici măcar poliţistul nu ştia să răspundă.

Dar experienţa, care este, după cum se ştie, mama tuturor ştiinţelor, se impuse în acea situaţie specială, iar lordului îi fu de ajuns să arunce o privire înspre trupul neînsufleţit al angajatului său pentru a descoperi cine îl asasinase. Aşa că se proţăpi furios în faţa comisarului şi, fără să îl lase să îşi tragă răsuflarea, îi ceru socoteală până îi veni de hac.

— Unde mi-e scroafa? se interesă lordul, clocotind de mânie.

— Încă nu ştim, domnule… dădu din umeri comisarul.

— Cine mi-a ucis angajatul? continuă sir Harrod.

— Nu ştiu, răspunse poliţistul, reţinut. Suntem în faza cercetărilor, domnule.

— Foarte frumos, acceptă aristocratul. Foarte frumos. Dar ştiţi, cel puţin, cine a câştigat concursul, nu-i aşa?

— Fireşte, domnule. Învingătorii sunt fraţii Storm, domnule.

— Ah, zău? Şi cine organizează acest Concurs?

— Fraţii Storm, domnule… se încruntă poliţistul.

— Aha. Şi cui i-ar fi folosit dispariţia porcului meu? ridică sir Harrod degetul arătător, cu un gest care spunea foarte puţine lucruri despre binecunoscutele lui toane.

— Nu ştim, domnule… răspunse comisarul, din ce în ce mai încordat. Era o întrebare directă care avea un răspuns la mintea cocoşului. Se mărgini să bolborosească: Poate, zic poate, fraţilor Storm…

— Prin urmare aşa stau lucrurile, nu? Atunci totul este suficient de limpede, dragul meu comisar, spuse sir Harrod, într-un sfârşit, aşezându-se pe un scaun şi răsuflând uşurat. Asasinul angajatului meu şi hoţul scroafei sunt, fireşte, aceeaşi persoană. Nu-i aşa?

— Da, da, poliţistul nu avu ce să facă decât să se încline în faţa evidenţei. Acest lucru pare destul de

limpede, domnule.

— Ah, da? Limpede? Şi de unde ştiţi dumneavoastră că-i un lucru limpede?

— Habar n-am… Dar aşa mi se pare logic…

— Aha!

Comisarul şovăi. Nu ştia cum să interpreteze cu exactitate acel *aha* atât de arogant. Ezită o bună bucată de vreme înainte de a relua conversaţia cu aristocratul, scufundat în gânduri care oscilau între dovezile logice de vinovăţie a fraţilor Storm şi modul în care se putea debarasa de acel lord înfumurat, trecându-i prin cap chiar şi posibilitatea de a-l aresta, în cazul în care ar fi putut să descopere un oarecare cap de acuzare împotriva lui. Care nu exista. În cele din urmă, îşi drese glasul şi întrebă:

— Păi nu aşa este cel mai logic, domnule?

— Dumneavoastră sunteţi poliţist, nu eu, oftă sir Harrod. În acest caz… la cine vă gândiţi?

— Păi eu aş spune că cel mare dintre fraţii Storm…

— Cel mare, domnule? îl întrerupse lordul, surprins de lipsa de perspicacitate a omului legii.

— Sau cel mic…

— Ah! Asta e cu totul altceva, comisare…

— Da, cel mic, concluzionă acesta. Încep să bănuiesc că…

— Mai bine zis, dumneavoastră sunteţi convins că vinovatul este cel mai mic dintre fraţii Storm. L-aţi arestat deja?

— Nu, domnule… comisarul îşi tamponă fruntea cu o batistă, ştergându-se de sudoarea care îi inundase întreaga suprafaţă frontală. Problema-i că nu ştiu dacă… Aş avea nevoie de nişte dovezi, de ceva…

— Dovezi? sir Harrod se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere, părând deodată liniştit. Din întâmplare, iniţialele lui sunt „T.S.”?

— Da… domnule… bănuiesc… dacă îl cheamă Tony Storm…

— Atunci arestează-l, prietene, se aşează din nou pe scaun sir Harrod, satisfăcut. Poţi fi cu adevărat sigur: fără îndoială, el este vinovatul. În cadavru este înfipt în continuare cuţitul crimei, iar iniţialele lui sunt gravate pe mâner, după cum poţi vedea şi dumneata.

— Păi nu se poate aşa ceva… se scărpină poliţistul în vârful creştetului, fără niciun dram de bună creştere. În plus, toată lumea ştie că fratele lui, George, este cel care ia hotărârile în această familie, domnule…

— Atunci este cu atât mai limpede, afirmă lordul. Arestează-l şi pe el, detective, pentru că a poruncit crima.

— Eu… domnule… Nu ştiu dacă… Şi care-i acuzaţia?

— Asasinat, fără doar şi poate. Cred că există motive mai mult decât suficiente ca să îi bagi la zdup pe amândoi pentru asasinat. Dar, mai degrabă, dacă pot spune aşa, eu i-aş aresta pentru tembelism.

— Înţeleg. Cred că voi face ceea ce spuneţi, domnule…

Sir Harrod se lăsă cu spatele pe scaun şi privi în tavan, zâmbind cu un aer euforic. Apoi oftă.

— Îmi imaginez chipul fericit al Maiestăţii Sale la auzul veştii că dumneavoastră, un comisar atât de vrednic, aţi rezolvat cazul cât ai zice peşte, spuse el cinic. Poate chiar veţi fi recompensat cu o avansare… Dacă mă întrebaţi pe mine…

— Zău, chiar aşa credeţi, domnule? Ochii poliţistului se luminară.

— Sunt absolut convins de acest lucru.

În timpul nopţii următoare, cei doi fraţi Storm fură arestaţi. Cum era de aşteptat, porcul cel negru fu găsit scurmând tacticos în cocina cea mare a fermei, în continuare, se descoperi faptul că din cabinetul cu arme aflat în curtea în care se sacrificau animalele lipsea cel de-a doisprezecelea cuţit din dreapta. Şi, cum era normal, toate cuţitele purtau iniţialele T.S. pirogravate pe mâner.

În zori, Tony Storm îşi mărturisi crima, iar fratele său

George admise că el fusese capul răutăţilor. Sir Plarrod află vestea inculpării celor doi din gura aceluiaşi comisar, în camera sa de la Middletown Hotel, în timp ce servea o omletă cu şuncă, o ceaşcă de ceai şi câteva gogoşi cu zahăr, citind cu un interes studiat şi exagerat prima ediţie a cotidianului *Times*.

La amiază, înainte de a se întoarce la Londra, unde îl aşteptau probleme stringente de care trebuia să se ocupe, precum şi micul şi dezagreabilul amănunt al înmormântării angajatului său, sir Harrod ceru permisiunea de a-l vizita pe lordul Dodgson în celula acestuia din penitenciarul din Cheshire, însă, cum era de presupus, solicitarea fu refuzată, deoarece, fără excepţie, deţinuţii nu aveau dreptul la vizite. Din acest motiv, redactă în camera din hotel o scrisoare care îi fu înmânată amicului său în aceeaşi zi.

Stimate lord:

Aflându-mă din întâmplare în oraşul Chester şi fiindu-mi refuzată solicitarea de a vă vizita, vă trimit aceste rânduri pentru a vă informa că afacerea noastră merge de minune şi că exact acum mă întorc la Londra pentru a nu afecta câtuşi de puţin sarcina de care mă ocup, sper, spre maxima satisfacţie a domniei-voastre.

Vinerea trecută, domnul Whiteman mi-a spus că în două sau trei săptămâni vom fi capabili să vă trimitem obiectul. Nu îmi doresc decât ca dedicaţia absolută a artistului faţă de o lucrare atât de umanitară şi grija mea pentru realizarea desăvârşită a operei să merite aprobarea domniei-voastre.

Tânăra despre care vă vorbesc, miss Elizabeth, este chemată chiar în această noapte la reşedinţa mea pentru a lămuri unele detalii minore, lipsite de importanţă, referitoare la fizicul dumneaei; nişte bagatele, dragul meu lord, nişte fleacuri despre care vă voi povesti în

următoarea mea epistolă.

Sper ca sănătatea să nu vă joace feste şi că, în măsura posibilităţilor, vă îngrijiţi cum se cuvine, pentru că, dacă doriţi să vă bucuraţi de rezultatul muncii noastre aşa cum mă delectez eu în timpul procesului de producţie, veţi avea mare nevoie de ea.

Cu multă afecţiune, al dumneavoastră

Sir William James Harrod

Seniorul de Cheshire, în mizerabila sa celulă, primi scrisoarea lordului în aceeaşi seară şi începu să îşi imagineze scene atât de tulburătoare din timpul întâlnirii prietenului său cu miss Elizabeth, încât abia reuşi să aţipească. În dimineaţa următoare, înainte de micul dejun, redactă un bilet urgent pe care îl trimise nobilului său amic.

Sir Harrod, iubitul meu prieten:

Încerc. Jur că încerc, dar nu pot să mai rezist, în numele Imperiului! Nu ar fi posibil să îmi trimiteţi modelul însuşi în locul unei copii din carton şi lemn, chiar dacă mi l-aţi trimite pentru o scurtă inspecţie oculară? Cuvintele domniei-voastre mă epuizează şi mă fac să ard de dorinţa de a o cunoaşte pe făptura care îşi pune trupul la dispoziţie pentru o cauză atât de nobilă. Vă cer oare prea mult? Pe toţi dracii, atât de mult vă cer? Sfinte Dumnezeule!

Cred că inima este pe cale să îmi joace o festă cu adevărat neplăcută.

Încrezător şi recunoscător, Lordul Lewis Jeremy Dodgson.

Răspunsul nu se lăsă aşteptat, fiind trimis printr-o telegramă care spunea succint:

Răbdare Stop Multă răbdare Stop Sir Harrod

Nu ar fi fost elegant să i se povestească deţinutului ce s-a petrecut în acea noapte în conacul lordului fără un avertisment prealabil în privinţa consecinţelor posibile, atât din cauza ridicatului conţinut pasional al activităţilor desfăşurate, cât şi din cauza tulburărilor nervoase pe care aceste activităţi le-ar fi putut produce asupra fragilei sănătăţi a lordului Dodgson. De aceea, spre binele lordului, numai spre binele acestuia, sir Harrod nu îşi informă amănunţit prietenul şi muşamaliză anumite detalii. Să amintim în treacăt că dacă totul începu lângă un şemineu în care lemnele ardeau molcom, finalul se desfăşură în penumbra camerei interzise de la etajul al treilea, acolo unde familia Harrod păstra din timpuri imemoriale o colecţie de instrumente de dominaţie şi tortură pe care strămoşii lordului le smulseseră din mâinile regelui Henry al VIII-lea în bătălia de la Lessingroad ca pradă de război, în ciuda rugăminţilor aprinse ale monarhului de a i se lua orice, absolut orice, mai puţin aceste unelte.

Sir Harrod nu îi povesti nimic lordului Dodgson, nu. Şi bine făcu. Nu ar fi fost prudent din partea lui…

§

Totul începu cu atingeri neîndemânatice şi priviri surprinse în faţa fiecărei noi descoperiri. Ea acceptă, în cele din urmă, să se întindă pe patul cel dur şi să îşi scoată, una câte una, hainele înlănţuite pe trup, începând cu pantofii, continuând cu micuţa vestă, urmată de cămaşă, de fustă, de combinezon, de ciorapi şi toate celelalte…

După ce femeia fu dezbrăcată complet, erecţia sfârcurilor şi un fior imperceptibil dădură de înţeles că alianţa frigului cu epuizarea fizică îi afecta temperatura corporală. El înţelese imediat şi, grijuliu, se apropie de şemineu şi scoase o bucată de lemn, scurmă cenuşa şi adăugă două trunchiuri de grosime considerabilă. Femeia

îi mulţumi, fără să zâmbească, şi se supuse atunci când bărbatul, delicat, îi mângâie pulpele, cerându-i să-şi desfacă picioarele. Apoi extrase dintr-o valiză masivă uneltele potrivite şi începu pregătirile pentru ceea se prefigura a fi o explorare seducătoare.

Cu îndemânare şi mult tact, apropie fiecare dintre labele picioarelor femeii de braţele patului şi le legă cu o sfoară delicată, ce părea de mătase. De îndată ce picioarele fură fixate de ancora lor, meşteşugul fu repetat în privinţa mâinilor, ţintuite de încheieturi de braţele exterioare ale capului patului cu bucăţele din aceeaşi sfoară, pe cât de inflexibilă, pe atât de drăgăstoasă. Crucificând-o în acest fel, bărbatul observă un vag licăr de spaimă în privirea ei sclipitoare şi îi legă ochii cu un bandaj făcut dintr-o cârpă îndoită de mai multe ori, împiedicând pătrunderea luminii şi oglindirea oricărei străluciri.

Îşi strânse prada cu străşnicie, amuţindu-i privirea îngrijorată, pentru a nu-i stârni nici murmure de aprobare, nici mişcări de nesupunere care ar fi pus, de la bun început, procesul în pericol. Flăcările din şemineu se înteţiră într-atât, încât încăperea începu să se încălzească, fapt de care bărbatul profită pentru a-şi scoate jacheta şi vesta, îşi aruncă cravata la o parte şi, deja în cămaşă, îşi suflecă mânecile până la cot pentru a manevra instrumentele cu mai mare dezinvoltură. Din aceeaşi valiză extrase un clondir de cristal, acoperit convenabil cu un dop, şi îi agită conţinutul lichid. Apoi scoase dopul şi eliberă gura flaconului, vărsă câteva picături din lichidul oleaginos în palmă, puse clondirul pe masa din apropiere şi îşi frecă ambele mâini cu acel unguent, care, la atingere, părea o cremă înviorătoare. De îndată ce palmele îi fură bine lubrifiate, bărbatul începu să dezmierde domol întregul trup al femeii imobilizate, acoperindu-i pielea cu o mantie de ulei care, contopindu-se cu sudoarea, reflecta miile de steluţe căzătoare ale scânteierilor trunchiurilor de

lemn şi ale licăririlor flăcărilor care se mistuiau alături, în cămin.

Ea simţi delicata mângâiere a mâinilor ca pe un sărut interminabil şi apăsarea palmelor pe trup ca pe o invitaţie la pierderea controlului. Excitaţia deveni de bronz acolo sus, la piept, şi apă jos, în zona sudică a pântecelui, unde îşi deschide drum diavolul atunci când se află în căutarea porţilor iadului. Cele o mie şi una de atingeri, extrem de lente, îi zbârliseră pielea şi o transformaseră în stâncă şi lavă, iar îndepărtata teamă de ceea ce urma cooperă, sporindu-i excitaţia până la contorsionare. Şoldurile femeii începură un dans arab, un balet al pântecelui în care mijlocul se îndoi impacientat, mişcându-se aidoma valurilor care izbesc nisipurile unei plaje.

El, după ce mânji dama cu scântei şi înţelese flăcările care îi ardeau sub piele, dori să încheie un nou pact cu diavolul şi apucă de pe masa învecinată un candelabru pe care se înălţa, străveche şi rigidă, o lumânare turnată din lacrimi mari, de multă vreme uitate. Scoase lumânarea din locaş, o apucă de minusculul ei capăt, înmuie ceara, o încălzi şi, după ce stinse flacăra, petrecu terminaţia dogoritoare prin preajma acelui sud al pântecelui, transformat ca prin minune într-un splendid amfitrion, de cât de multe vizite primise.

Odată cu trecerea lumânării, excitaţia deveni exagerată, pielea se pietrifică, dansul coapselor nu îşi mai găsi rival, iar cataractele intrării demoniace fură imposibil de ţinut în frâu. Bărbatul observă cu uşurinţă reacţiile produse şi surâse mulţumit. Şi, pentru a încheia prefaţa plăcerilor de care începea să se bucure femeia, atinse fulgurant buricul damei cu un sărut laconic, apoi, fără să scoată vreun cuvânt, se îndepărtă, ieşi din încăpere şi închise uşa după el, lăsând-o singură, răpusă de dorinţă.

Se aşeză liniştit într-un fotoliu din camera alăturată, fumând un trabuc şi imaginându-şi gândurile damei, imobilizată şi devastată de uraganul poftelor care îi mătura

măruntaiele. O auzi chemându-l, mai întâi şoptit, apoi cu voce tare, o auzi întrebându-l care sunt motivele neaşteptatei sale dispariţii, apoi îngânând o simfonie de scâncete deloc dureroase. Când se aşternu din nou tăcerea şi stinse trabucul, bărbatul se întoarse în încăpere.

Auzindu-l, ea suspină uşurată, iar el murmură, apropiindu-se:

— Linişteşte-te. Abia acum începe totul…

Coapsele nu îi mai tremurau, iar pântecele se potolise, dar protuberanţele sânilor căutau zadarnic cerul. El începu să îi dezmierde iarăşi corpul cu nespusă lentoare şi infinită răbdare, oprindu-se pentru o bună bucată de vreme asupra părţilor interioare ale coapselor, expuse cu generozitate. Vaierul şoldurilor ce se frământau se auzi ca o ameninţare. Iar mânerul rece al unui bici de piele îi străbătu frontierele pieptului şi ale mijlocului, marcându-şi teritoriul.

Femeia scăpă două gemete. Apoi încă unul.

Şi, în cele din urmă, un strigăt sufocat de durere când cozile biciului, abia întărâtate, căzură asupra pântecelui, ca nişte picături de ploaie înviorătoare care se lipeau de pielea femeii aşa cum se lipeşte muşchiul de copac.

Cerul începea să îşi arate adevărata strălucire.

Cozile, şapte la număr, începură să se despartă şi să se întâlnească cu pântecele şi coapsele damei, din ce în ce mai frecvent şi din ce în ce mai ferm. Ceea ce ar fi putut să se transforme într-o serie de şfichiuiri dureroase deveni, în mod inexplicabil, un cutremur de mângâieri desfătătoare. Nu avea nicio importanţă faptul că trupul răspundea îmbujorând pielea în locurile în care biciul se desfăşura cu vehemenţă. Ea nu simţea decât o plăcere din ce în ce mai mare, aşa cum îi crescu şi pofta ca acele lovituri aproape electrice să nu se mai oprească niciodată.

Sudul pântecelui era deja inundat. Nordul trupului era deja de granit. Iar conturul gurii, care la început părea

sobru, apoi relaxat şi, în cele din urmă surâzător, se transformase într-o strâmbătură greu de reprodus; dama îşi muşca buzele, încercând să evite orice schimonoseală, netezindu-le cu limba pentru a culege nectarul care nu se forma decât în imaginaţia ei.

Atunci când, fără să se mai poată împotrivi, bărbatul se întinse cât era de lung alături de ea şi începu să se agite, strigătul de plăcere se auzi în întreaga clădire.

După ce se termină totul, doctorul Linz îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi, în timp ce se îmbrăca, spuse cu severitate:

— Nu, nu cred că este ceva grav, dragă lady Harrod.

— Sunteţi sigur, doctore?

— Bineînţeles, afirmă acesta, dezlegând laţurile care ţineau legate mâinile şi picioarele femeii de braţele patului. Sunteţi ca un trandafir. Şi totuşi, mâine…

— Da, doctore?… ochii lui lady Harrod părură să se topească în miere şi lacrimi. Spuneaţi că mâine, totuşi…

— Spuneam că mâine, totuşi, ca să fiu convins pe deplin, am putea să repetăm investigaţia… în primul rând, mai mult decât orice, pentru ca sora dumneavoastră să poată sta liniştită, fireşte…

— Pentru sărmana Jane, da…

— Pentru ea. De aceea spuneam…

IX

Într-o mai mică sau mai mare măsură, sir Harrod avea de gând să facă aceleaşi lucruri cu tânăra Elizabeth în străfundurile palatului său, în acea noapte de ceaţă londoneză, dacă nu ar fi trebuit, din mers, să îşi schimbe subit planurile şi să fie nevoit să opteze spre a-i prezenta cu lux de amănunte în ce consta, în mod concret, desăvârşita şi extrem de elaborata tehnică a datului chix: o artă menită pentru a fi arătată acelor fetişcane sofisticate

care, acceptând să se alăture unui bărbat tomnatic, ca să spunem aşa, aveau isteţimea de a trage din asemenea conjuncturi învăţăturile care le vor fi utile în viaţă.

Chiar dacă fu limpede că sir William James Harrod, care începu să se fâţâie pe lângă trupul superbei Elizabeth, era cufundat într-o excitaţie fără seamăn şi era dispus să practice absolut toate activităţile pe care unui bărbat îi este dat să le pună în slujba unei femei tinere şi bine dispuse, cum era cazul de faţă, la capătul câtorva încercuiri, după două încercări sobre şi după multă osteneală lăudabilă şi nelipsită de îndemânare, lucru pe care oricine l-ar fi recunoscut, lordul nu avu de ales decât să pună stavilă năvalei, cu capul ridicat semeţ, dar cu moralul prăbuşit la nivelul gleznelor, încercând să salveze aparenţele cu o prelegere magistrală, mai potrivită clasicului De Quincey decât unui profesor emerit al Universităţii din Oxford, cum era el; o prelegere despre frustrări, neputinţe şi eşecuri cauzate de excesul de pasiune, care, să spunem drept, nu păru să o convingă pe deplin pe Elizabeth, deoarece tânăra îl privea cu aceeaşi expresie cu care ar fi contemplat deplasarea molcomă a unui păianjen pe tavanul unei camere într-o noapte de insomnie.

Şirele dori să fie convingător şi articulă un discurs excelent structurat din punct de vedere metodologic, din care nu lipsiră trimiterile la sofiştii greci, la tradiţiile normande, la capricioasele procese biologice şi la cele mai noi teorii ale unui tânăr medic al minţii, pe nume Freud, despre care puţini sau aproape nimeni nu auzise vorbindu-se, dar care spunea ceea ce se potrivea perfect acelui moment, explicând că organele bărbăteşti se supun uneori poruncilor creierului şi patimilor trupului, dar nu întotdeauna, şi că din cauza acestei autonomii funcţionale apăreau situaţii asemănătoare cu cea pe care tocmai o experimentase tânăra Eli.

În timp ce lordul, cu privirea pierdută în tavan, îşi

freca mâinile rezervat, ca şi cum şi le-ar fi spălat pe muţeşte, discursul se încheie, mai mult sau mai puţin, în următorul mod:

— Adică, draga mea copilă: ceea ce ţi-a fost dat să observi în acest caz nu semnifică decât o demonstraţie evidentă a faptului că, deşi doresc din belşug să mă desfăt cu tine, încercând să îţi satisfac înflăcărarea juvenilă, arătându-ţi cât de mult jinduiesc după frumuseţea ta şi plăcerea pe care mi-o oferă farmecele tale nenumărate, natura este uneori încăpăţânată ca o faleză abruptă care retează valurile mării, iar ceea ce ar fi putut fi o duritate de cremene saxon s-a preschimbat într-o moliciune de cârnăcior nemţesc, sau chiar şi mai rău decât atât, nu ştiu dacă mă fac bine înţeles; oricum, de ce să ne ascundem după degete, nici tu nu ai dat dovadă de multă vitalitate. În orice caz, eu deduc din tot ce s-a întâmplat că nu trebuie să fim necăjiţi, ci predispuşi să învăţăm lecţii de viaţă pe care viaţa ni le oferă încă din clipa în care a început să fie viaţă. E adevărat ce spun, draga mea?

— Sau, concluzionă tânăra Elizabeth, profitând de această pauză a predicii, putem zice că anii nu trec de pomană şi trebuie să recunoaştem că excelenţa voastră nu mai este bun decât pentru câte-o supică ş-un păhărel de vinuleţ nobil…

— În numele lui Dumnezeu, dragă Eli, nu mai fi atât de prozaică… scutură din cap sir Harrod. O asemenea treabă i se poate întâmpla oricui.

— Dar logodnicului meu nu i s-a întâmplat niciodată, se răzvrăti Eli, cu năduf. Iar Nick, învăţătura şi gologanii… n-aş prea zice că au mare legătură…

— În sfârşit, oftă sir Harrod. Pentru că nu te văd extrem de dispusă să tragi învăţămintele necesare din lucrurile pe care ţi le spun, să încercăm ceva mai vulgar. Purcede exnovo şi dezechipează-ţi camizolul…

— Ha?

— Dezbracă-te din nou în curul gol, fetiţo!

— Ah, bine.

Tânăra se arătă iarăşi aşa cum era Eva în Grădina Raiului. Dintr-odată, însă, chipul i se întunecă, îl privi pe sir Harrod şi îi spuse:

— N-aş vrea să interpretaţi greşit ceea ce vă spun, dar mi-ar plăcea să ştiu de ce crede domnia voastră că fac toate aceste lucruri: din dragoste sau din interes?

Întrebarea, de ce să nu spunem adevărul, îi luă pe sir Harrod prin surprindere. O privi îndelung şi se scărpină în cap, gânditor. În cele din urmă, fără să îşi schimbe tonul şi fără să izbutească să ascundă balele care i se formaseră în gură, răspunse bâlbâindu-se, nu foarte convins de veridicitatea spuselor sale:

— Păi aş spune că din dragoste. Din dragoste, da. Pentru că de interes, adică din cale-afară de mult interes, nu s-ar spune că dai dovadă…

Bunul Fat, care îl îngrijea pe *seniorul* de Cheshire cu atâta sârguinţă, înlesnindu-i compania tânărului Jack şi punându-i la dispoziţie micdejunuri din ce în ce mai copioase şi mai suculente, aduse în fiecare dimineaţă din propria sa casă, constată, la capătul a câtorva săptămâni, că şi buzunarul lui ieşea în câştig de pe urma nobilelor acţiuni întreprinse. Prin jumătatea pe care o rechiziţiona în fiecare seară din stipendiul lui Jack şi prin indemnizaţia sub formă de monede de aur pe care o primea din când în când de la prizonierul Dodgson, începuse să acumuleze un mic capital care, de ce să nu o spunem, dacă ar fi continuat să crească în ritmul actual, i-ar fi permis cât de curând să îşi părăsească mizerabila slujbă de temnicer şi să schimbe uniforma de gardian cu hainele de fermier, tolănindu-se pe prispa noii sale case în melancolicele ceasuri ale înserării pentru a contempla diferitele modalităţi în care ziua ştie să se transforme în noapte.

Băiatul se arăta cu fiecare zi mai entuziasmat de istorisirile povestite de lordul Dodgson, plăsmuiri

înspăimântătoare foarte pe placul vârstei şi generaţiei sale. *Seniorul* de Cheshire, neobosit, trecea de la o nouă modalitate de tortură la o legendă cu îngropaţi de vii şi morţi umblători cu uşurinţa orbului care nu mai are decât viziuni ale trecutului, oprindu-se pentru a descrie condiţiile groaznice de trai ale Contelui de Monte Cristo în temniţa sa, aşa cum le prezentase Dumas, precum şi pentru a parcurge cu voce tare un pasaj din *Asasinatul privit ca una dintre artele frumoase*, de Thomas de Quincey, lucrare de mici dimensiuni care îi căzuse în mâini în urmă cu câteva zile, prin amabilitatea bunului Fat.

Şi pentru că, pe de altă parte, lordul Dodgson nu se arăta a fi excesiv de desfrânat, fără să îl pipăie în mod exagerat şi fără să încerce măcar să treacă mai departe de câteva mângâieri sporadice, unele sărutări fugare şi câte o atingere regulată în partea de jos a spatelui băiatului, tânărul Jack nu îşi simţea deloc virilitatea diminuată. Dimpotrivă, se înfoia în pene şi îşi dădea frecvent la iveală dresurile de o frumuseţe impecabilă, purta o cămăşuţă nouă în fiecare săptămână, precum şi pantaloni de catifea pe talie, fălindu-se de mama focului în faţa amicilor săi, pe care, pe de altă parte, îi frecventa din ce în ce mai rar, pentru că prizonierul şi minunatele sale povestiri îi lăsau extrem de puţin timp liber la dispoziţie.

Aşa stând lucrurile, slujba sfârşi prin a fi cu adevărat pe placul lui Jack, iar sarcina sa nu-i mai păru nicidecum ingrată. Nu mai punem la socoteală cele trei mese zilnice şi certitudinea faptului că în fiecare noapte va dormi între cearşafuri curate şi plăpumi călduroase. Datorită acestor lucruri, tânărul îi era foarte recunoscător lui Fat, astfel că faptul că trebuia să împartă cu el, fără nicio urmă de ranchiună, bacşişul zilnic cu care era omenit nu îl deranja câtuşi de puţin.

Dar viaţa este o cutie cu surprize care nu are haz întotdeauna. Mai mult, în cele mai frumoase momente, când totul pare să meargă pe un drum cu trandafiri şi să

plutească pe ape liniştite, trebuie să apară mereu ceva întortocheat. Altfel spus, atunci când viaţa pare să fi intrat pe un făgaş liniştit şi drept, Lucifer are tendinţa de a face vizite neanunţate. Iar diavolul nu este niciodată silenţios în vremurile tihnite, se ştie.

Chiar aşa stătură lucrurile: în acele zile se petrecu un lucru pe care nimeni nu ar fi putut să îl prevadă – demisia subită a guvernatorului comitatului Cheshire şi numirea unuia nou, ceea ce aduse după sine destituirea fulminantă a directorului penitenciarului din Chester, desemnarea unui nou director, precum şi incertitudinile pe care un asemenea tip de schimbări obişnuieşte să le semene printre gardienii din subordinea acestuia şi, într-o mai mică măsură, printre deţinuţii din jurisdicţie.

Incertitudini care sporiră după ce noul director, numit Flowers, efectuă o primă vizită de inspecţie în închisoare şi ceru să i se prezinte detaliile legate de funcţionarea instituţiei a cărei conducere i se oferise şi de al cărei bun mers trebuia să se ocupe.

Nici nu trebuie să mai amintim faptul că numele oamenilor par să le condiţioneze personalitatea. Sau cel puţin aşa se întâmplă în cazul noului director, deoarece, în conformitate cu sensul exact al numelui său, nu este de mirare că mersul lui extrem de delicat, dulcea tonalitate a glasului, gingăşia comportamentului şi un anumit joc al mâinilor care nu trecu neobservat puseră în evidenţă faptul că, dacă vreunul dintre rezidenţi ar fi putut să aibă dificultăţi în timpul mandatului său, cel care stătea cu sabia deasupra capului, în mod paradoxal, nu era un deţinut, ci un vizitator care frecventa celula lordului Dodgson, pe nume Jack.

Spre nefericirea tânărului, inspecţia coincise cu una dintre şederile sale în închisoare, amuzându-se de minune cu groaznicele poveşti ale *seniorului* de Cheshire. Astfel că, de îndată ce directorul Flowers îşi îndreptă privirea asupra lui, acesta se îmbujora, începu să se bâlbâie şi,

emoţionat până peste poate, se îndreptă către Fat pentru a-l întreba cine este acea făptură angelică de lângă lord care îi ascultă cuvintele cu atâta luare-aminte.

Temnicerul Fat nu îndrăzni să mistifice adevărul şi îi relată cu lux de amănunte povestea lordului Dodgson, descrise slujba tânărului Jack şi motivaţia prezenţei sale cotidiene în penitenciar. Când Flowers auzi despre ce este vorba şi, mai ales, când îşi imagină cum stau lucrurile, îşi creionă de îndată propria sa teorie despre această situaţie.

În aceeaşi seară îl chemă pe Fat în biroul său. Şi tot în aceeaşi seară, gardianul Fat se văzu obligat să poarte o nouă conversaţie cu tânărul Jack în cârciuma din apropiere, în faţa unui număr considerabil de ridicat de halbe de bere, deoarece viaţa îl punea din nou pe flăcău în dilemă, obligându-l să ia o decizie extrem de dificilă.

§

Faptul că lady Harrod se plânse zi după zi de dureri şi tulburări din ce în ce mai neverosimile pentru a se supune unor noi investigaţii ale doctorului Linz nu o surprinse deloc pe sora ei Jane. Nici doctorul nu fu deloc nemulţumit, petrecând cele mai frumoase zile ale vieţii sale legănat în braţele unei femei pe cât de frumoasă, pe atât de nesăţioasă, în ciuda vârstei, care, după cum se ştie, conduce sau cel puţin evoluează înspre o aparentă seninătate a spiritului.

Dar suferinţele doamnei se prelungiră până când Jane izbuti să se vindece de propriile ei neplăceri, şi chiar dacă deja nu mai ştia ce să inventeze pentru a simula recidive, permiţându-i astfel surorii ei să îşi continue viaţa de huzur, veni o zi în care nu mai putu suporta să zacă în pat şi, după un ultim consult exhaustiv, doctorul nu mai avu ce să facă şi îşi declară misiunea încheiată, pregătindu-se de despărţire.

Nu mai exista niciun motiv, aşadar, pentru ca lady

Evelyn Harrod să mai rămână o zi în plus ca musafir al surorii ei. Şi cum, pe lângă asta, Jane îi spuse cu cea mai mare naturaleţe că pretinde să i se înapoieze ceea ce îi aparţine de drept şi pe care nu făcuse altceva decât să îl pună la păstrare sau să îl împrumute pentru o scurtă perioadă, splendidul rafinament cu care erau obişnuite surorile le conduse la o conversaţie clarificatoare, chiar dacă nu lipsită de o anumită tensiune.

— Mi-e teamă, dragă surioară, că sunt complet refăcută, o informă Jane.

— Chiar aşa, dragă? Nici nu îţi dai seama cât mă bucură să aud asta, răspunse lady Harrod.

— În orice caz, nu ştiu cum să îţi mulţumesc pentru că ai petrecut atâta timp alături de mine.

— Meriţi tot ce este mai bun, dragă Jane.

— O să regret nespus plecarea ta, spuse Jane, ducându-şi batista la nas, prefăcându-se posomorâtă şi creând astfel o imagine a durerii indescriptibile.

— În orice caz, ca să fim complet sigure, dacă doreşti, pot rămâne câteva zile în plus… aruncă o vorbă lady Harrod, aşteptând să-i vadă efectul.

— Oh, nu! Nicidecum! Mulţumesc mult, dar nu este nevoie, draga mea, răspunse lane, cu un chip inflexibil şi implacabil.

— Din partea mea, ştii foarte bine, insistă Evelyn. Orice nevoie ai…

— Nu, nu, i-o tăie scurt surioara ei. Soţului tău îi este dor de tine ca de ochii din cap, sunt convinsă. Poţi pleca liniştită, iubita mea soră, pentru că aici, în compania doctorului, îmi va fi foarte bine, te asigur.

— Nu ştiu ce să spun, nu ştiu…

— Îţi jur.

— Eşti sigură?

— Bineînţeles.

— Dar mă îndurerează aşa de mult să plec şi să te las aşa…

— Şi pe mine. Dar obligaţiile tale…

— Chiar nu ştiu ce să spun…

— Că pleci.

— Nu ştiu, zău…

— Zi că pleci, pe toţi dracii!

— Bine, draga mea. Nu trebuie să te aprinzi aşa. O ceaşcă de ceai?

— Fireşte. Şi când zici că pleci?…

— Eu…

— Voi porunci să ţi se pregătească bagajele. La ora şapte avem un tren care pleacă spre Londra. Grăbeşte-te…

— Da, da…

— Vei vedea. Vei vedea ce surpriză îi vei face bunului nostru William…

X

Fără îndoială, fu extrem de chinuitor pentru Fat să fie nevoit să îi explice tânărului Jack că urmează să îşi schimbe slujba. Sau, mai bine zis, patronul. Cât de trist se complică lucrurile în casa omului amărât!

Întârziară în a deschide gura pentru câteva minute, îndurând tăcerea în compania unor halbe de bere, apoi petrecură mai mult de o oră păcălind-o cu un vin gros, cârnaţi lungi şi mulţi cartofi prăjiţi, până când vestea fu pregătită pentru a fi digerată fără mari probleme. La sfârşit, prin parabole succinte şi cuvinte puţine la număr, Fat îl informă că noul director Flowers îi interzisese să îl mai viziteze pe *seniorul* de Cheshire; mai mult, emisese un comunicat în care spunea că vizitele lucrătorilor cu ziua, fără excepţie, vor fi suspendate chiar din acea zi, dar, după multe rugăminţi, nespus de multe, îl convinsese pe director, spre binele lui Jack, pentru a nu rămâne fără slujbă, să îi găsească un post de muncă în cadrul penitenciarului. Acesta-i adevărul adevărat, îi spuse Fat.

Şi, după câteva minute de tăcere încărcate de o splendidă intensitate dramatică, adăugă amănuntul că slujba obţinută era cea de asistent personal al directorului Flowers, cu un salariu cu adevărat magnific şi, fără doar şi poate, nişte condiţii de muncă extrem de confortabile.

— Păi bine atunci, acceptă tânărul Jack, fără să aibă habar ce îl paşte. Grozav!

— Grozav? spuse bunul Fat, deschizând larg ochii.

— Da, grozav, repetă băiatul. Excelentă treabă!

— Da, este o slujbă bună, confirmă Fat, vizibil posomorât.

— Deşi acum, că stau să mă gândesc niţel, Fat, nu mi-ai zis încă în ce constă exact slujba asta de asistent personal.

— Oh! O slujbă divină, divină… Fat se întoarse şi izgoni o muscă de proporţii generoase.

— Cât de divină? se interesă tânărul Jack, începând să îşi iasă din pepeni.

— Divină.

Conversaţia păru să se împotmolească. De aceea, Jack ridică din sprâncene şi îşi privi fix interlocutorul. S-ar fi putut spune că informaţiile legate de conţinutul înţelegerii contractuale cuprinse în acel „divin” nu îi satisfăceau tânărului pe deplin curiozitatea.

— Poate că o altă bere te va face oleacă mai vorbăreţ, Fat…

— Nu ştiu ce să zic…

— Ai putea să încerci, măcar, spuse Jack, strângându-şi pumnii şi punându-i pe masă, cu un gest ameninţător. Orice observator neutru ar fi înţeles că momentul în care băiatul îl va apuca pe gardian de reverul jachetei nu era deloc departe.

— Încearcă, altfel te plesnesc! vociferă Jack, într-un mod absolut inadecvat, date fiind vârsta şi condiţia lui socială. Ai de gând să îmi explici sau nu?

— Păi… cum să-ţi zic? Este o activitate asemănătoare

celei pe care ai desfăşurat-o până acum pentru lordul Dodgson. Ce să mai vorbim, nişte fleacuri… N-ai de ce să-ţi faci griji.

Deşi tânăr şi neexperimentat, Jack nu era deloc idiot, absolut deloc. Înţelese într-o clipă despre ce este vorba, se înroşi, îşi frământă pumnii şi începu să respire adânc, de parcă era pe cale să sufere un atac de apoplexie. Fat observă şi nu ştiu ce să facă: să-i ceară cârciumarului un pahar cu apă sau să o rupă la fugă.

— Te simţi bine, băiete? gângăvi el, în cele din urmă.

— Cred că, în condiţiile astea, prefer fabrica de brânzeturi… răspunse tânărul, oftând din greu.

— Ai grijă ce spui, copile… îl avertiză Fat, încruntându-se şi ameninţându-l cu degetul.

La fabrică! La fabrica de brânzeturi! De mii de ori mai bine printre brânzeturi!

— Habar nu ai ce vorbeşti, spuse Fat, scărpinându-se în creştet şi sorbind o înghiţitură sănătoasă de bere. Fă-mi pe plac, bine?

— Pe plac? Să îţi fac pe plac? Jack se aplecă peste masă şi îi aruncă aceeaşi privire pe care o aruncă un tânăr atunci când află că cel mai bun prieten îi ia logodnica de nevastă. Tu chiar nu îţi dai seama ce îmi propui! Dacă blestematul ăsta de Flowers este…

— Taci, nesocotitule! Ai cumva impresia că am de gând să îmi pun pielea la bătaie pentru tine? Fat privi în jur pentru a se asigura că nimeni nu le ascultă conversaţia. Uite, băiete: fă-o pentru mine. Nu vreau să îţi reamintesc cât ai avut de câştigat până acum de pe urma mea. Te avertizez foarte serios: dacă nu accepţi, o să fiu dat afară, iar tu te vei întoarce în mahala…

— Iar dacă accept, o să sfârşesc prin a nu mai putea să pun curul pe scaun! Căcat! Nici nu mă gândesc!

— Da, da… Aşa ai zis şi de lordul Dodgson şi uite acum…

— Urciorul nu merge de două ori la apă, scuturã Jack

din cap.

Bunul Fat înţelese că de această dată puşlamaua nu va fi uşor de convins. Aşa că se hotărî să schimbe strategia, sperând să obţine rezultate mai bune. Îl privi cu ochi smeriţi şi îl imploră:

— Bine. Te înţeleg, cum să nu te înţeleg. Dar, uite, vreau să îţi cer un singur lucru: acceptă slujba pentru câteva zile, de probă, doar pentru câteva zile, şi dacă nu îţi place…

— Eşti dement!

— Câteva zile, lack! O săptămână numai! Fă-o pentru mine, mi-eşti dator.

— Câteva zile?

— Şapte. Doar şapte. O săptămână. O săptămână amărâtă… lack se scărpină în cap, gânditor. Apoi îşi goli halba de bere şi, după câteva clipe, care lui Fat i se părură nesfârşite, se şterse la gură cu antebraţul şi spuse:

— Fie. O săptămână de probă. De acord. Dar te previn: după săptămâna asta suntem chit.

— De acord, de acord, respiră Fat uşurat. Nu vei regreta, lack, îţi promit…

Chiar în aceeaşi noapte, la aceeaşi oră, sir Harrod îi explica pe larg tinerei Elizabeth, stând tolăniţi în faţa şemineului, importanţa utilizării anumitor noduri marinăreşti aplicate la încheieturile şi gleznele damelor, un joc plin de ingenuitate care precede sau care se desfăşoară simultan cu desfătarea senzuală. Deodată, în faţa porţilor micului palat se auziră tropăituri de copite şi scârţâitul unei trăsuri, iar bătăile în uşă îi treziră pe servitori. Lordul sări în picioare, gândindu-se de îndată la ce este mai rău.

Adevărul este că mult iubita lui consoartă se întorcea acasă pe neanunţate şi, dat fiind momentul sosirii, situaţia în care se găsea aristocratul era, ca să spunem aşa, uşor inconfortabilă.

Înainte de a lua în calcul în mod serios varianta

sinuciderii sau cea a asasinatului, lordul se apropie de balconul marelui salon, alergând spre perdea pentru a arunca o privire şi pentru a înţelege despre ce este vorba. Bănuielile îi fură confirmate, aşa că se înfiinţă într-o clipă lângă Elizabeth, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu o agerime greu de bănuit, neadecvată unei personalităţi cum era lordul şi mai potrivită, fără doar şi poate, oricărui atlet în vârstă de douăzeci de ani.

— Nevastă-mea! urlă el, îngrozit.

— Oh! duse tânăra mâinile la gură, cu ochii mari ca nişte farfurii. Ce emoţionant! Ce încântare! Aş putea… aş putea să fac cunoştinţă cu domnia sa? Ar fi o onoare deosebită pentru mine…

Sir Harrod preferă să nu pornească o dezbatere amplă, complet improprie pentru situaţia în care se găseau. Astfel că, recuperându-şi într-o oarecare măsură demnitatea de care ar fi trebuit să dea dovadă, o apucă pe tânără de umeri cu fermitate, o privi părinteşte şi îi spuse:

— Nu, draga mea Eli. Sunt de părere că soţiei mele nu îi plac activităţile sociale desfăşurate după orele nouă ale serii. Aşa că îmbracă-te în zece secunde şi în alte zece secunde dispari din casa mea. Şi, fireşte, regret să îţi comunic faptul că vei fi constrânsă să practici pe nedrept dispreţuita artă a săriturii pe fereastră.

— Dar…

— Au trecut cinci secunde! răcni sir Harrod. Încă cinşpe şi-ţi crăp capul!

— Dar… domnule! protestă zadarnic tânăra, culegându-şi hainele cu repeziciunea unui evadat, transformându-le într-un maldăr încâlcit de textile. Nu ştiu dacă…

— Haide, haide! ţipă din nou lordul.

— Da, da… Plec acum…

Elizabeth nu avu de ales şi sări pe o fereastră laterală, exact în momentul în care lady Harrod deschidea uşile mari ale salonului. Sir Harrod surâdea transpirat, în

picioare, în mijlocul sălii, cu braţele larg deschise.

— Evelyn, iubita mea! se grăbi el să o sărute pe frunte.

— Termină, termină… îl împinse ea la o parte. Nici măcar nu-mi ieşi în întâmpinare şi acum…

— Iartă-mă, iubito. Ca să nu răcesc… Am un început de guturai…

— Şi ce te-ai gândit tu, hai să deschid ferestrele… spuse lady Harrod, ducându-se să le închidă. Te ramoleşti pe zi ce trece mai tare, William, zău aşa…

— Ei bine, mă apucase o fierbinţeală, se bâlbâi lordul. În sfârşit, draga mea, ai servit cina?

— Fireşte, răspunse lady Harrod, aşezându-se în faţa şemineului şi scoţându-şi pălăria, lăsând-o pe măsuţa învecinată. Un sandviş cu brânză şi gem de zmeure… Oh! Ia te uită ce avem aici, William: un corset! Lady Harrod îl ridică de jos şi îl privi îndelung, nedumerită, punându-şi ochelarii la ochi pentru a-l studia cu atenţie. Mâine trebuie să port o discuţie cu servitorii! Această neglijenţă este de neiertat!

— Da, hm… Fireşte, fireşte… Evident, mormăi nervos lordul, ducând mâinile la spate şi începând să se plimbe frenetic prin încăpere, cu paşi grăbiţi.

— Ce faci, William? se interesă ea, privindu-l cu asprime pe deasupra ochelarilor.

— Exerciţii fizice. Fac exerciţii fizice. Medicul mi-a recomandat să merg mult pe jos.

— Să mergi pe jos?

— Da, cât mai mult… Din cauza guturaiului. Da, fireşte, din cauza guturaiului…

— Aşa ţi-a spus doctorul Meneill?

— Chiar el, da. Aşa m-a sfătuit…

Lady Harrod zâmbi şi se ridică în picioare în faţa lordului, blocându-i trecerea.

— Ştii ce zic eu, William? Nu îmi place deloc acest doctor al tău, Meneill. Chiar mâine dimineaţă o să iau

legătura cu doctorul Linz, deoarece avem nevoie de un nou medic de familie.

Linz? Doctorul Linz? Draga mea, eu îl cunosc?

— Este doctorul surioarei mele Jane. Un medic excepţional! O să vezi cu ochii tăi!

— Zău?

— Este formidabil, spuse lady Harod surescitată, deschizând larg braţele. Un medic fenomenal. Chiar mâine voi lua legătura cu el!

Lady Harrod ieşi din încăpere şi se îndreptă spre camerele ei. Înainte de a închide uşa salonului, se întoarse către soţul ei şi îi spuse:

— Ah. Şi acel corset, oricui ar aparţine el, este oribil. Oribil! Nu vreau să îl mai văd în această casă.

Şi, fără să trântească uşa, ieşi din încăpere cu mersul solemn al unui husar.

XI

Sosirea la conducerea penitenciarului a directorului Flowers avu un efect pervers asupra tânărului Jack, care din acea clipă fu condamnat să îşi petreacă restul zilelor în compania acelui funcţionar, un fătălău cu mâini lungi şi picioare scurte. Şi, dimpotrivă, avu un efect din cale-afară de pozitiv pentru lordul Dodgson, care se văzu afectat de amnistia generală pe care o dictă noul guvernator al Comitatului şi care fu pusă imediat în vigoare de şeful Flowers, gelos pe faptul că *seniorul* de Cheshire, dinăuntrul pereţilor închisorii, ar fi putut să îşi folosească influenţa pentru a-i smulge cu forţa acel preţios giuvaier cu trup de îngeraş şi chip efeminat.

În orice caz, ordinul de amnistie fu general, aplicabil tuturor deţinuţilor de viţă nobilă. Cu toate acestea, ca să respectăm adevărul, lordul Dodgson fu considerat un caz excepţional, aşa că, din cauza naturii delictului său şi prin

nu se ştie ce tertipuri care aveau la bază aşa-zisa alarmă socială, dar şi pentru a da un exemplu moralizator, amnistia sa personală se văzu limitată la obligaţia irevocabilă a exilului. În sfârşit, o altă subtilitate a directorului Flowers, care dorea să îl vadă pe prizonier cât mai departe posibil de captura sa.

Documentul primit la eliberare, aşadar, îl împiedica deocamdată pe lord să locuiască în comitatul Cheshire şi în zonele limitrofe, recomandându-i-se cu bunăvoinţă strămutarea în Londra, unde avea de petrecut „o perioadă de cel puţin zece ani”, până când extrem de gravul lui delict urma să fie uitat de către majoritatea membrilor comunităţii.

Nu trebuie să mai spunem că, în ciuda neplăcerilor pe care această pedeapsă le-ar presupune pentru oricine, pentru lordul Dodgson răul era minor, iar prejudiciile insignifiante. Această hotărâre îi furniza o scuză pentru a călători şi pentru a schimba aerul, mai ales că la Londra avea un prieten pe care dorea să îl viziteze din motive lesne de înţeles.

Fără să stea prea mult pe gânduri, ieşi din celulă şi, în loc să meargă acasă pentru a-şi pregăti cele necesare drumului, se îndreptă către cea mai apropiată cârciumă, împreună cu fidelul gardian Fat, şi îi spuse:

— Te părăsesc cu mare durere în suflet, bătrâne prieten. Şi îţi mărturisesc că suferinţa pe care mi-o provoacă abandonarea casei şi a tuturor proprietăţilor mele este cu atât mai mare. Dar pentru că, iată, se vede treaba că au putut să supravieţuiască şi fără mine timp de nouă ani şi pentru că tu ai fost un prieten loial, voi redacta chiar acum un document prin care te voi numi administrator general al tuturor caselor mele, dar şi al pământurilor, fermelor şi al celorlalte proprietăţi, animale şi servitori. Chiar acum voi da poruncile necesare. Îţi încredinţez tot ce am. Singurul lucru pe care ţi-l cer este ca în prima zi a fiecărei luni să ai grijă să îmi parvină o

cantitate de o mie de lire pentru aspectele de bază ale întreţinerii mele şi pentru celelalte mici cheltuieli pe care voi dori să le fac.

— Domnule… eu… Fat rămase stupefiat în faţa generozităţii lordului. Nu ştiu ce să spun…

— Nimic. Nu spune nimic. Eu sunt cel care trebuie să fie recunoscător. Şi acum, în timp ce redactez documentul, cere altă halbă de bere.

— Într-o clipită, milord…

Devotatul Fat îl lăsă pe *seniorul* de Cheshire să redacteze cel mai important document al vieţii sale (al vieţii lui Fat, fireşte) cu instrumentele de scris pe care le găsi chiar în cârciumă şi merse la tejghea să ceară de-ale gurii. Dar, când se ridică în picioare, după câteva clipe de reflecţie, îi dădu un şiling unui flăcău dispus la alergătură şi îi porunci să îl cheme de urgenţă la cârciumă pe notarul Stevenson pentru a legaliza un mandat pe deplin satisfăcător, care, de la primul la ultimul rând, îl transforma într-un bogătan. Atât de mare era norocul care căzuse pe capul lui, încât nu putea să îşi creadă ochilor.

Astfel, câteva minute mai târziu, toate documentele necesare fură legalizate, belşugul bătu la poarta lui Fat, iar *seniorul* de Cheshire, după ce discută cu notarul Stevenson câteva probleme familiale care se iviseră în timpul acelor lungi nouă ani de închisoare, consideră protocolul încheiat, ceru notarului zecii mii de lire în avans care urmau să îi fie restituite în scurt timp de către Fat, porunci să i se pregătească o trăsură şi îşi luă rămas bun, îndreptându-se către Londra.

Înainte de a se sui în trăsură, ca şi cum ar fi avut un moment de nostalgie faţă de frumoasele timpuri de odinioară, se întoarse către Fat şi îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu tânărul Jack?

— Nu vă faceţi probleme în privinţa lui, e pe mâini bune, spuse noul îmbogăţit, făcând o reverenţă exagerată. Directorul Flowers s-a angajat să facă din el un bărbat de

ispravă.

— Un bărbat? întrebă sarcastic notarul, care asista la conversaţie.

— De ispravă spui? De ispravă pentru cine, mai exact? dori să afle lordul Dodgson.

— Păi… se bâlbâi Fat. Aceste lucruri… se ştie deja că… O să îi fie bine, da, foarte bine, vă garantez.

— Mai bine decât la fabrica de brânzeturi, da, fireşte, fireşte… aprobă dând din cap notarul Stevenson, nu foarte convins.

— Sau decât să fie un marinar împuţit, clar, mai bine aşa, acceptă lordul Dodgson.

— Exact asta voiam să spun şi eu, într-adevăr… răsuflă uşurat bunul Fat.

— Atunci, toate bune şi frumoase, încheie lordul, nedorind să se mai gândească la băiat. Şi, ridicând privirea, îi porunci vizitiului să îi dea bice.

Nimănui nu îi mai păsă că la una dintre ferestrele zăbrelite ale penitenciarului, mai precis la cea a biroului directorului Flowers, la adăpost de cele patru vânturi locale, se iţi printre barele de fier o feţişoară îngrozită, cu ochii înecaţi de lacrimi, pe punctul de a izbucni în plâns. Era chipul tânărului Jack, care crezuse cândva că şi-a întâlnit norocul şi care nu găsi decât o slujbă care îi provocă o iritaţie cronică, din cauza căreia nu mai putu niciodată să stea în şaua unui cal cu naturaleţea cu care o făceau amicii lui.

Seniorul de Cheshire, străin de cele pe care le lăsa în urma sa, în spaţiu şi în timp, se îndeletnici în prima bucată a drumului, până ce înnoptă într-un han de provincie, cu întocmirea unei scrisori către sir Elarrod, în care îi comunica evenimentele de ultimă oră şi îl ruga să îl ajute să găsească o locuinţă în Londra, demnă de rangul său nobiliar. Răspunsul lordului nu se lăsă aşteptat, venind sub forma unei telegrame.

Dragul meu lord casa mea este şi a domniei voastre Stop Vă aştept la mine la căderea nopţii Stop Atât soţia mea Evelyn cât şi eu însumi suntem încântaţi să vă avem ca oaspete Stop Nu este nevoie să căutaţi deocamdată o locuinţă demnă de domnia voastră Stop Avem suficient timp să găsim aşa ceva Stop ştiţi deja adresa mea dar în caz că aţi uitat-o sau dacă vă rătăciţi puteţi întreba orice locuitor din împrejurimile Londrei Stop Sir William Harrod

Astfel că *seniorul* de Cheshire ajunse la Londra în ziua următoare, cu un bagaj încărcat de iluzii şi cu gura lăsându-i apă.

William! William!

Vocea Isterică a lui lady Harrod străbătu încăperile conacului familiei, urmată de chipul ei descompus, deschizând uşile ca şi cum ar fi izbucnit un incendiu masiv, iar situaţia ar fi devenit din ce în ce mai gravă. Asta pentru că la lăsarea serii în faţa conacului se oprise o trăsură, dar din ea nu coborâse doctorul Linz, pe care îl aştepta cu înfrigurare, ci un bărbat cu aspect ofilit, sever şi trist, care susţinea că venise pentru a nu mai pleca prea curând, invitat fiind de stăpânii casei.

— William!

Sir Harrod se afla într-unul dintre acele minunate momente în care se ocupa de cocină, împrăştiind coji de cartofi printre porci, cu cizmele îngălate şi cu furca în mâini, de parcă ar fi fost un ţăran oarecare. Auzi zbieretele stridente ale soţiei sale izbucnind prin ferestrele casei aşa cum ies liliecii din peşteri la căderea întunericului, dar nici măcar nu tresări şi continuă să muncească, meticulos ca un grădinar care curăţă de buruieni un strat de flori.

— William!

După câteva minute, când lady Harrod se înfiinţă în şopron în faţa lordului, cu braţele încrucişate şi cu o figură buimăcită, sir Harrod îşi luă privirea de la turma de porci,

o cercetă din cap până-n picioare şi o întrebă:

— S-a întâmplat vreun eveniment neprevăzut care impune prezenţa mea, dragă?

Lady Harrod se inflamă şi mai tare şi respiră mânioasă. Apoi, arătându-şi latura mai puţin plăcută, i-o trânti:

— Un cavaler doreşte să te vadă! zice că a venit ca să rămână la noi! Aş putea să ştiu ce…

— Lordul Dodgson! strigă euforic sir William, aruncând furca în căpiţa de paie şi zbughind-o la fugă spre casă. În sfârşit! în sfârşit a venit lordul Dodgson!

— Şi aş putea să ştiu cine… William! Cu tine vorbesc! William!

Dar sir Harrod nu mai stătu să asculte cuvintele soţiei sale. Uitând de cocina sa dragă, ieşi cu paşi tinereşti din şopron şi alergă să îşi îmbrăţişeze cu afecţiune prietenul, fără să mai observe că lady Harrod rămăsese între porci, zbierând iritată:

— Şi doctorul Linz? Aş putea să ştiu unde este doctorul Linz?

În atelierul maestrului Whiteman, dulcea Elizabeth îşi petrecea amiaza într-o dispoziţie posomorâtă, în timp ce înserarea devora lumina unei zile splendide, chiar dacă tânăra nu îi remarcase frumuseţea. Întrebările repetate ale logodnicului Nick legate de starea ei fură inutile, la fel de zadarnice precum fură diferitele investigaţii pe care tânărul încercă să le facă, năucit de tăcerea persistentă a mohorâtei şi demoralizatei lui iubite. Artistul, din depărtare, observă atitudinea taciturnă a fetei şi zbuciumul tânărului care încerca să descopere motivul indispoziţiei frumoasei Eli şi, chiar dacă îşi imagina ce se petrecuse şi era convins de importanţa minoră a evenimentului, preferă să nu se bage pentru ca din vorbele lui să nu poată fi trase concluzii care nici nu ar fi favorizat, nici nu ar fi convenit intereselor celui mai important client

al său. Băiatul apuca din când în când mâna iubitei lui şi o implora să îi dezvăluie motivele nefericirii sale. Ea, trăgându şi mâna de fiecare dată, întorcea capul şi rămânea tăcută, ca şi cum nu l-ar fi auzit sau ca şi cum ar fi dorit să îi demonstreze că nu vrea să îl audă. Dacă Nick îi arunca priviri de căţel cuminte, rugătoare, fata îi răspundea cu gesturi tăcute de pisică înfumurată şi capricioasă.

— Dar ce ai, dragostea mea? Nu vrei să îi spui puişorului tău?

— Of, exclamă ea, întorcând capul. Cât eşti de obositor!

Maestrul Whiteman sfârşi prin a-l compătimi pe tânăr şi se apropie de cei doi, dând un ocol atât de fals prin atelier, încât era limpede de la bun început care îi este adevărata destinaţie.

— Nimeni nu o mai înţelege, domnule, spuse Nick. Şi cât aş vrea să ştiu ce îi trece prin căpşorul ăsta de fetiţă răsfăţată…

— Eu? Eu nu am absolut nimic, domnule Whiteman, vă asigur, protestă Elizabeth. Dar omul ăsta este atât de obositor uneori…

— Ai vreo indispoziţie, poate? ăsta e motivul? vru să afle maestrul.

— Ei aş, auzi, indispoziţie! Iertaţi-mi tonul, maestre, se înfurie băiatul. Dar se poartă de parcă i-aş fi făcut eu vreun rău, şi martor mi-este Domnul că, în ceea ce mă priveşte…

— Adevărul este că Eli este foarte obosită, Nick, trebuie să o înţelegi, încercă artistul să fie împăciuitor. Lucrăm de foarte multă vreme împreună şi este limpede că tânăra ta logodnică este ostenită. Sunt sigur că despre asta e vorba, nu-i aşa, Elizabeth?

— Chiar aşa! sări fata în sus. Sunt al dracului de obosită! Nici nu ştiţi cât de obosită sunt, aţi nimerit-o la fix… Să tot pozez, să alerg, să sar pe ferestre…

— Poftim? se interesă maestrul.

— Pe unde sari? se încruntă dintr-odată Nick.

— Nu sunt convins că înţeleg pe deplin chestiunea asta cu ferestrele şi cu săriturile, Eli… insistă Whiteman.

— Păi v-am spus deja! strigă Elizabeth. Şi-acum mă duc la culcare! Dacă nu am voie să o cunosc pe „marea doamnă”, nu mai vreau să văd pe nimeni! Aşa că plec. Şi tu! se întoarse ea către logodnicul Nick. Fă-mi plăcerea şi lasă-mă în pace! Nu te mai ţine după mine ca o potaie de pripas!

— Doamnă mare? Potaie de pripas? Mă ţin după tine? Dar… domnule Whiteman! Dumneavoastră înţelegeţi ceva din tot ce trăncăneşte nefericita asta?

— Nicio iotă, fiule… ridică artistul din umeri şi dădu din cap. Nici măcar o iotă. Dar sunt sigur că totul are o explicaţie foarte simplă. Ne povesteşti mâine, nu-i aşa, Eli?

— N-am nimic de povestit! răspunse fata, burzuluindu-se.

Spunând aceasta, ieşi în trombă din atelier, cu bărbia ridicată, provocând un uragan care ridică în calea lui tot praful din atelierul maestrului Whiteman.

Cum este firesc, pe nimeni nu nedumeri telegrama lapidară pe care o primi lady Harrod din partea surioarei sale Jane în ziua următoare.

Eşti o căţea Stop să ţii minte asta Stop Jane

Pe de altă parte, aceste rânduri nu sunt greu de descifrat dacă luăm în considerare faptul că în seara precedentă doctorul Linz îi comunicase lui lady Jane oferta primită de la sora ei Evelyn, care îi dubla salariul pentru a accepta să îi fie medic de familie, invitându-I să se mute de urgenţă în conacul ei din Londra, unde îi rezervase o cameră şi îi promitea toate cele necesare traiului zilnic. Biata Jane, stupefiată, reacţionă redactând o telegramă,

lucru neobişnuit pentru cei care îi cunoşteau caracterul, în loc să facă rost de una dintre acele cutiuţe cu capsule albe care se folosesc împotriva rozătoarelor şi să se asigure că iubita ei surioară le îngurgitează una după cealaltă, până la pronunţarea decesului. Dar, datorită efectului perioadei de convalescenţă, care o slăbise, al începutului de plictis pe care orice amant veteran îl stârneşte şi al rămăşiţelor de afecţiune care obişnuiesc să supravieţuiască în sufletele rudelor de primul sau al doilea grad din familiile britanice, se mulţumi de această dată cu redactarea misivei şi cu expedierea ei prin intermediul Serviciului Poştal al Maiestăţii Sale. Preferă să nu o ducă cu propriile mâini, deoarece, în acest caz, după ce s-ar fi asigurat că epistola a fost citită, şi-ar fi invitat surioara să o înghită fără să recurgă la procesul masticaţiei, proces recomandat de către toţi specialiştii în diete şi de către ceilalţi experţi în diversele aspecte ale digestiei alimentare.

Doctorul Linz, de fapt, ajunse la Londra în acelaşi timp cu lordul Dodgson, dar pentru a nu se prezenta în faţa damei cu mâinile goale, zăbovi într-un magazin din oraş, făcând anumite cumpărături care sporiră conţinutul servietei sale profesionale cu nişte corzi de mătase, o mască de piele neagră, trei bice de mărimi şi flexibilităţi diferite şi, ceea ce îi dădu cea mai mare bătaie de cap, un corset de mătase care se încheia cu noduri, obiect pe care nu îi fu deloc uşor să îl obţină la acea oră târzie din noapte.

Chiar şi aşa, nici nu apucase sir Harrod să îşi lase din braţe recent cunoscutul amic, lordul Lewis Jeremy Dodgson, *senior* de Cheshire, când lady Harrod trecu în fugă prin faţa ochilor să-i şi, în loc să se oprească pentru a-şi saluta invitatul, aşa cum recomandă regulile bunelor maniere, îşi schimbă direcţia alergării şi continuă să gonească înspre o altă trăsură care intrase chiar în acel moment în grădină şi din care, la fel de grăbit, cobora pentru a o îmbrăţişa pe soţia lordului un bărbat înalt, cu aspect de austriac.

Sir Harrod continuă să îl strângă în braţe pe lordul Dodgson, fără să îşi dezlipească nicio clipă ochii de acea privelişte insolită. Şi, surprins de atâta efuziune sentimentală, îşi ceru scuze prietenului său şi se apropie de locul în care soţia sa se pipăia de mama focului cu acel vizitator necunoscut.

— Ehem, chem… tuşi el, cât putu de discret.

Dar căldura sufletească împărtăşită de tainicii îndrăgostiţi, din câte putu observa el cu un început de iritare în pupile, nu suferi nici cea mai mică scădere de temperatură în faţa glasului său răguşit.

— Ehem, chem… îşi drese el glasul ceva mai apăsat, obţinând o reacţie identică din partea interlocutorilor. EHEM!

În acel moment, lady Harrod îşi veni în fire, fiind greu de crezut că la vârsta ei ar fi putut să sufere de surzenie într-o asemenea măsură, şi se întoarse spre lord.

— Dragul meu! latã, el este doctorul Linz! strigă ea, veselă ca o liceancă.

Sir Harrod se apropie câţiva paşi pentru a-i strânge mâna doctorului, studiindu I din cap până în picioare, de parcă i ar fi măsurat din ochi corpolenţa şi ar fi cântării posibilităţile de a-l surprinde cu o scatoalcă peste mandibulă, în cel mai pur stil pugilistic. Dar se abţinu.

— Încân… încântat de cunoştinţă, bolborosi el cu greutate.

— Asemenea, strânse doctorul Linz mâna care i se oferea.

— Dumnealui este noul nostru medic de familie, surâse lady Harrod. O eminenţă. A avut grijă de Jane pentru mai mulţi ani, dându-i satisfacţie totală. Veniţi, doctore, vreau să vă arăt camerele dumneavoastră.

— După dumneavoastră, milady, acceptă zâmbitor austriacul. Îmi permiteţi, domnule? îl întrebă el pe sir Harrod.

— Bine, bine… bodogăni lordul. Fiţi binevenit în casa

mea.

— Vă mulţumesc, replică medicul, plecând după lady Harrod. Dintr-odată o opri şi se întoarse spre lord: Totuşi… Tuşea domniei-voastre nu îmi place deloc. Absolut deloc. Vă rog să îmi amintiţi să vă consult ceva mai încolo… Sau, dacă îmi daţi voie acum… spuse el, apropiindu-se de lord.

— După cină, doctore, spuse grăbită lady Harrod, apucându-l de un braţ. Cel mai bine după cină. După ce îmi acordaţi mie o consultaţie, fireşte… Pentru că simt ceva aici… în zona pieptului, cum să vă zic…

Cu toate acestea, cina nu fu deosebit de cordială. Sir Harrod nu îi adresă niciun cuvânt doctorului Linz, iar lady Harrod nu îi aruncă nicio privire lordului Dodgson. Dar, deoarece mâncarea de mazăre fu bine stropită cu unt, piureul de castane fu delicios, iar carnea de porc se găsi din belşug pe masă, seara trecu fără mari incidente. Cele două complicate conversaţii din timpul cinei fură atât de învăluite în cuvinte cifrate şi în fraze enigmatice, încât apariţia desertului, o budincă discutabilă din care nimeni nu fu doritor să guste, se transformă într-un oftat de uşurare al celor patru comeseni, care putură să se ridice de la masă şi să meargă în camerele lor, cu aceeaşi scuză mormăită a obositoarei zile prin care fiecare dintre ei trecuse.

Sir Harrod dormi bine, gândindu-se la tânăra Elizabeth. Lordul Dodgson dormi şi mai adânc, răcorindu-se cu amintirile trăite împreună cu sărmanul Jack. Cât despre ceea ce se petrecu între lady Harrod şi doctorul Linz, nu există niciun fel de informaţii, chiar dacă toată lumea căzu de acord, la micul dejun din dimineaţa următoare, că pe timpul nopţii s-au auzit miorlăituri de pisici şi şuierături ale vântului care stârniseră o simfonie de zgomote şi de gemete pentru care nimeni nu fu în stare să găsească o explicaţie convingătoare.

XII

La şapte şi jumătate dimineaţa, când începea să se crape de ziuă, sir Harrod şi lordul Dodgson se plimbau cu mâinile încrucişate la spate prin grădina conacului, contemplând rouă depusă pe trandafiri şi magnificul spectacol al porcilor râmând şi grohăind, luptându-se pentru prima masă a zilei.

Erau numai orele şapte şi jumătate ale dimineţii, dar cei doi erau deja impecabil ferchezuiţi, discutând despre floricele şi pulpe de porc cu priviri care denotau un viu interes, chiar dacă, în realitate, încercau să îşi ascundă cât mai bine posibil nerăbdarea nobilii aşteptau ridicarea soarelui pe cer pentru a se îndrepta către alelierul artistului Whiteman, unde urmau să o întâlnească pe tânăra Elizabeth.

La şapte şi jumătate dimineaţa era răcoare, dar inimile le ardeau de nemăsurată dorinţă.

Pe de altă parte, lady Harrod şi doctorul Linz, purtând pe chipuri urmele evidente ale unei nopţi extrem de proaste, sau poate mult prea bune, luau micul dejun fără să scoată niciun cuvânt, aproape fără să respire. Iar prin ferestre îi puteau vedea pe cei doi bărbaţi plimbându-se printre trandafiri, nereuşind să înţeleagă ce anume ar putea să le stârnească atâta interes la acele ore nepotrivite.

Cele două angajate ale serviciului de bucătărie, gătite cu bonete şi cu ireproşabile şorţuleţe albe pe deasupra fustelor negre, strângeau resturile micului dejun, în timp ce şefa servitorilor dădea instrucţiunile zilnice celorlalte slugi ale casei, cu voce joasă, pentru a nu o deranja pe doamnă şi pe invitatul acesteia.

Lătratul îndepărtat al unor câini care încercau să atragă atenţia stăpânilor pentru a primi o binemeritată scărpinătură pe spate se reverberă în casă ca un ecou al unei bătălii navale nicicând comemorată.

În sfârşit, căminul familiei Harrod se trezi la viaţă în acea dimineaţă într-un mod neobişnuit. Şi totul părea să spună că finalul urma să fie, la rândul lui, cu adevărat deosebit…

§

Departe de conac, la puţină vreme după aceea, în jurul orelor opt ale dimineţii, artistul Whiteman intră în atelierul său de modelaj, urmat de tânărul Nick, care imita paşii şefului său tăcând mâlc, respirând cu greutate, morocănos şi neconsolat. Având în vedere ceea ce se putea citi pe chipul băiatului, maestrul înţelese că discuţiile din noaptea precedentă purtate cu logodnica lui nu se încheiasem cu niciun soi de pact demn de a fi comunicat presei. Nu era nevoie să fii un observator extrem de atent pentru a înţelege că, în seara care tocmai trecuse, tânăra Elizabeth nu avea, ca să spunem aşa, dispoziţia pe care ar trebui să o aibă amfitrioana unei petreceri pentru copii. Logodnicul ei sesizase acest lucru, fără doar şi poate, dar chiar şi aşa comisese frecventa greşeală masculină de a încerca să limpezească lucrurile în cel mai prost moment posibil. De aceea, atunci când maestrul îl întrebă la ce oră urma să vină Eli la atelier, tânărul Nick îl privi ca şi cum ar fi avut în faţa ochilor o insectă burduhănoasă şi strălucitoare, aidoma celor care traversează strada cărând după ele resturi de rahat, apoi spuse:

— Mi-e teamă că miss Elizabeth nu mai consideră necesar să îmi ofere niciun fel de informaţii…

— Cum adică, puştiule?

— Păi… Am avut o discuţie… nu ştiu cum să spun… Nervoasă şi… Situaţia e groasă…

— Groasă?

— Cum aţi califica dumneavoastră, maestre, reacţia regelui spaniol atunci când Maiestatea Sa britanică i-a comunicat că preferă să păstreze Gibraltarul?

— Groasă?…
— Iată că mănţelegeţi…

De fapt, în noaptea precedentă, înainte de a merge fiecare la casa lui, Nick şi Elizabeth căzuseră de acord să servească o băutură răcoritoare la cârciumă şi să clarifice, pe cât posibil, situaţia în care se găseau. Intrară în local şi luară loc la aceeaşi masă, lucru normal, având în vedere faptul că era vorba despre o conversaţie, pentru că, în caz contrar, dialogul ar fi devenit nu numai zgomotos, ci şi, date fiind caracteristicile discuţiei, mult prea puţin intim.

Ceaiul este o băutură ciudată. Este compusă din apă fierbinte şi câteva fire de iarbă care se aruncă în lichid pentru a-l murdări, colorându-l mai mult sau mai puţin intens, în funcţie de durata de timp în care buruiana este lăsată la înmuiat. Apoi se adaugă o picătură de lapte, pentru a înrăutăţi lucrurile, sau, dacă se doreşte, câteva picături de lămâie, probabil pentru a ascunde nedefinita aromă a poşircii.

Adevărul este că Nick nu încercase niciodată să deguste un ceai, dar, pentru că logodnica sa ceru unul, acceptă să i se aducă şi lui o cană, pentru a ţine pasul cu moda, nu de alta. Dar, după ce văzu ce le aduse cârciumarul, după ce studie cu maximă atenţie ceea ce i se părea a fi apă împuţită, care se murdăreşte din ce în ce mai mult, începu să amestece cu linguriţa în lichid, aşa cum vedea că face Eli, gândindu-se că acea poţiune nu se bea, ci că este vorba, fără îndoială, de un simplu recipient în care se înmoaie degetele înainte de a le parveni adevăratul ceai solicitat.

Dar surpriza lui fu uriaşă atunci când iubita lui îl întrebă:

— Lapte, zahăr, lămâie?

— Eu?

— Eu îl servesc cu o picătură de lapte… şi adăugă un strop de lapte a cărui imagine nu făcu altceva decât să îi

întoarcă maţele pe dos.

Dar lucrurile nu luară sfârşit aici. Ceremonia continuă până în punctul culminant, când fata dădu pe gât o sorbitură din acea poşircă!

Nick nu mai putut să suporte şi simţi un icnet de vomă. Cu un geamăt surd, ţinându-şi palma la gură, spuse:

— Dacă-mi dai voie…

Şi o rupse la fugă în afara cârciumii, unde vomită cu generozitate de mai multe ori. Întorcându-se la masă, palid şi transpirat, o găsi pe Eli terminând de băut conţinutul ceştii sale şi privindu-l cu ochi mari, pregătită să înceapă.

— Trebuie să discutăm, spuse ea. Şi îi porunci să se aşeze cu un gest ferm, arătându-i taburetul.

— Cum spui tu, acceptă Nick, luând loc şi dând la o parte ceaşca sa, pentru a nu mai simţi din nou vertijul aromei pe care o răspândea acea poşircă.

— Mi-e teamă… începu ea. Mi-e teamă că relaţia noastră, ca să zic aşa, nu are un viitor foarte strălucit, dragul meu. Mi se pare, şi iartă-mă că ţi-o spun într-un mod atât de direct, că există şi o altă lume şi că tu nu aparţii acestei lumi.

— Şi tu aparţii? dori el să afle, privind-o provocator.

— Încă nu… ridică ea din sprâncene, îşi muşcă buzele şi scuturâ din cap de două ori. Dar am vizitat acea lume şi am de gând să fac tot ce îmi stă în putinţă ca să rămân în ea. Este, cum să îţi explic, o lume mai confortabilă…

Tânărul Nick nu înţelese foarte bine unde voia să ajungă logodnica lui, dar, oricât de mare era ameţeala care pusese stăpânire pe el, mai avea un dram de judecată.

— Mai confortabilă? Te referi la bani, la doamnele mari, la săriturile pe fereastră şi la mofturile despre care ne-ai tot trăncănit adineauri? Pai dacă aşa stau lucrurile, s-ar zice că eşti o căţea, nu?

Elizabeth sări de pe taburet, stupefiată de acel mod de a vorbi al logodnicului ei, atât de neobişnuit. Şi scăpă un oh! plin de eleganţă înainte de a-l întreba:

— Te referi la căţelele căţele? La acele mici animale cu codiţe lungi şi stufoase care aleargă în faţa cailor în timpul partidelor de vânătoare?

— Mă refer la târfe, târfă! plesni Nick cu palma în masă, cu ochii injectaţi.

Tânăra Eli oftă adânc şi dădu ochii peste cap.

— Vezi ce-ţi spuneam? Mi-e teamă că relaţia noastră nu mai are niciun viitor… Şi asta nu pentru că tu eşti un neică nimeni fără slujbă şi fără posibilitatea de a-mi oferi nici jumătate din beneficiile pe care le merit, ci pentru că eşti un ignorant care habar n-are nici măcar să dea chix, ca să nu mai vorbesc de toate rafinamentele de care poţi să dai dovadă atunci când înveţi să dai chix cu adevărat…

— Să dau chix? Ce dracului mai e şi asta? se interesă Nick, complet demoralizat.

— Exact asta spuneam. Iubirea noastră este imposibilă. Adio.

Şi, ridicându-se, Elizabeth ieşi din cârciumă, lăsând în urmă un zumzet de glasuri bolborosite şi frământate, asemenea murmurului produs la lăsarea întunericului de întâlnirea celor patru vânturi locale.

La Londra, primele zile de iunie, deşi albastre şi lipsite de nori, nu provoacă insolaţii majore sau arsuri ale pielii – nici vorbă de aşa ceva. În general, începând din anul 1618 nu se mai înregistraseră pe data de 2 iunie temperaturi de douăzeci şi opt de grade la orele nouă ale dimineţii, iar pariurile ca temperatura să atingă această cifră în anul 1907 aveau o cotă de şase la unu. Oricum, cei care ar fi pariat câteva lire pe o asemenea eventualitate ar fi pierdut, pentru că, de fapt, pe 2 iunie 1907, la orele 9: 00, temperatura nu atingea decât şaisprezece grade, motiv pentru care culoarea de pe chipul lordului Dodgson şi excesul de îmbujorare din pometii acestuia, atunci când dădu buzna în atelierul lui Whiteman, nu aveau nicio justificare.

Astfel de fierbinţeli nu pot fi explicate decât de faptul că, atunci când intră pe uşă împreună cu sir Harrod, dădu nas în nas cu tânărul asistent Nick, privelişte care îl tulbură nespus. Şi acesta este adevărul. Cei doi gentlemani intrară în atelier veseli şi hotărâţi, în căutarea frumuseţii indescriptibile a tinerei Elizabeth şi, pe nepusă masă, fără înştiinţare prealabilă, se pomeniră în faţa ochilor cu logodnicul ei, un flăcăiandru cu chip de copil, cu ochi albaştri şi corp de şcolar care îl subjugă pe străin din prima clipă.

Sir Harrod nu observă tulburarea lordului, spre deosebire de tânăr. Iar agitaţia evidentă a nobilului fu combătută de o privire atât de ingenuă, de fragedă şi de înţelegătoare a plebeului, încât, dacă s-ar fi măsurat Impactul produs, seismograful din Greenwlch ar fi dat alarma în întregul Regat Unit. Iar două inimi care bat la unison au, cum deja se cunoaşte, forţa unui cutremur de pământ asemenea celor care obişnuiesc să scuture insulele vulcanice aflate la sud de linia Ecuatorului.

Artistul Whiteman ieşi să îl salute pe sir Harrod. Acesta privea zbuciumat în toate părţile, ca un ogar de curse, căutând-o din ochi pe damă, pretinzând că doreşte să o prezinte noului venit. Dar drumul maestrului se încheie brusc atunci când lordul Dodgson rămase stană de piatră în faţa lui Nick, iar sir Harrod, descumpănit şi iritat, îşi aruncă mănuşile şi pălăria pe masa de lucru. Cu toate acestea, pentru a nu părea ridicol, se îndreptă către maestrul Whiteman, ca şi cum nu ar fi băgat de seamă căderea în transă a lordului.

— Să nu-mi spuneţi, maestre, că minunatul nostru model nu a sosit încă, spuse el, uitându-se de jur-împrejur.

— Eu… chem… confuz la rândul lui, Whiteman nu izbuti să găsească nicio scuză plauzibilă. E pe cale să ajungă, fireşte…

— Fireşte, repetă lordul.

— Oh, da, insistă artistul.

— Oh, da, ratifică sir Harrod. Şi, bineînţeles, daţi-mi voie să vi-l prezint pe… pe… aş putea să ştiu unde aţi dispărut, lord Dodgson?

— Oh, sunt aici, reacţionă *seniorul* de Cheshire când îşi auzi numele. Aici, aici, în spatele acestei splendide coloane.

— Veniţi, domnule. Vreau să vi-l prezint pe maestrul Whiteman, despre care v-am povestit atâtea lucruri.

— Încântat de cunoştinţă, domnule, îi întinse mâna lordul, apropiindu-se cu paşi uşori. Eram… spuse lordul, frământându-şi mâinile şi arătând din priviri către nicăieri, din ce în ce mai zbuciumat.

— Plăcerea este de partea mea, înclină Whiteman capul. Presupun că lucrarea noastră vă va satisface pe deplin. Sper şi doresc ca…

— Lucrarea? se încruntă lordul Dodgson.

— Păpuşa domniei-voastre, îl lămuri artistul.

— Păpuşa mea, evident, repetă lordul. Şi după câteva secunde adăugă: Ce păpuşă?

— Păi credeam că… Whiteman îl privi pe sir Harrod, nedumerit. Credeam că domnia-sa…

— Dar fireşte, dragul meu Dodgson, interveni şirele, mai puţin confuz, dar nu pe de-a-ntregul sigur pe el. Amicul nostru e pe cale să finalizeze procesul de fabricare a păpuşii pe care trebuia să o trimitem în închisoare excelenţei voastre, dar acum, din fericire…

— Oh, da, da. Fireşte, fireşte… Păpuşa… îşi aduse aminte lordul Dodgson.

— Mai exact, păpuşa pentru care ne-a împrumutat trăsăturile tânăra Eli, pe care, ce surpriză, Whiteman, nu o văd aici în această dimineaţă!…

— Elizabeth, da, repetă Whiteman.

— Exact, răspunse cu asprime şirele.

— Chiar ea… insistă maestrul.

— Tânăra pe care doream să i-o prezint lordului Dodgson pentru a-i oferi dovada sincerei noastre aprecieri,

nu-i aşa, dragul meu lord?

— Fără îndoială, fără îndoială, se bâlbâi *seniorul* de Cheshire, complet dezinteresat, nescăpându-l din ochi pe Nick, deja înrobit de privirea insistentă a lordului.

— Şi amândoi eram siguri că tânăra va fi aici! Nu-i aşa? perseveră sirele.

— Nu începe vorbă, spuse maestrul, intimidat. Ceea ce se întâmplă este că tânărul Nick…

— Nick? îi scăpă lordului Dodgson, într-un oftat interminabil.

— Oh, da, îmi cer iertare domniilor-voastre, se scuză maestrul. Vi-l prezint pe asistentul meu, Nick, logodnicul tinerei Elizabeth. Aşadar, vă spuneam că Nick tocmai m-a informat că Eli suferă o uşoară indispoziţie, care, probabil, este şi motivul întârzierii ei. Nimic grav, presupun.

— Aşa deci, Nick? Lordul Dodgson se grăbi să îi strângă mâna tânărului, fără să clipească şi fără să îl slăbească din ochi, cu pupilele tremurătoare. Tu cu ce te ocupi, Nicky?

— Eu sunt… sunt asistentul domnului Whiteman…

— Ah, evident, nătărăul de mine… surâse prosteşte lordul. Şi cum vine treaba asta cu logodna? Nu eşti cam tânăr ca să te dedai unor contracte nupţiale?

— Eu, domnule… Adevărul este că după ce s-a întâmplat azi-noapte…

— Cu toate lucrurile pe care le mai ai de învăţat, făptură!… Îl întrerupse lordul Dodgson, fără să îl bage în seamă. Eu, fără să îţi dau prea multe detalii, aş putea să-ţi fiu un bun îndrumător în privinţa anumitor aspecte. Nu ţi-ar face plăcere să…

— Maestre! se întoarse sâcâit tânărul, fără să îşi ascundă indispoziţia. Doriţi să mă duc la dulgherie? Cred că sunt gata grinzile de…

— Da, da, du-te, aprobă Whiteman.

— Te însoţesc, spuse lordul Dodgson. Lumea dulgherilor este atât de fascinantă!… Ferăstraie, ciocane,

cuie, atâta lemn… Atâta rumeguş!

— Deşi… stai aşa! se contrazise tânărul. Grinzile nu vor fi gata decât pe seară… Ernst mi-a zis foarte clar: Grinzile pe seară, Nick, să nu uiţi! Pe seară!

Maestrul Whiteman şi sir Harrod urmăreau cu mare chin conversaţia dintre cei doi, cu o dificultate apropiată de confuzia totală. Niciunul dintre cei doi nu putea ghici la ce vor duce toate aceste discuţii, dar, pe de altă parte, niciunul nu ştia cum să se bage în vorbă pentru a influenţa mersul evenimentelor. De aceea, apariţia tinerei Elizabeth fu o uşurare pentru ei, dar mai ales pentru Nick. Fata intră în încăpere şi, fără să spună niciun cuvânt, cu o moacă acră, traversă atelierul cu paşi repezi şi se aşeză în faţa caprei pe care se aşeza în fiecare dimineaţă.

§

Chiar în acele clipe, în conacul lui sir Harrod, lady Harrod şi doctorul Linz moţăiau pe o băncuţă la soare, contemplând absenţi zborul razant al porumbeilor care vânau insecte înaripate, insecte care zburătăcesc te miri unde gândindu-se la orice, mai puţin la a servi drept mic-dejun indolentei specii de animale acoperite cu pene. Amanţii dădeau dovadă de o puturoşenie îngrijorătoare, consecinţă a nopţii albe pe care o petrecuseră şi a numărului excesiv de exerciţii fizice efectuate, care, de la o anumită vârstă, lasă sechele pentru o lungă perioadă de timp.

Cei doi priveau în gol, suspinau fără cuvinte şi se mângâiau din când în când, schimbând mâna odată cu poziţia. Dar atât de limpede era sfârşeala care pusese stăpânire pe ei, încât orice observator atent ar fi ajuns la concluzia că cei doi participaseră în zorii zilei la clasica regată Oxford-Cambridge, fiecare vâslind în propria sa lotcă.

Cu toate acestea, Copernicus, Galileo şi Bentham

însuşi ar putea fi consideraţi veritabili ignoranţi în comparaţie cu ţăranii galezi, care afirmă că soarele vindecă orice beteşug şi este leacul tuturor bolilor de care suferă fiinţa omenească. Deoarece, la numai câteva minute distanţă, hrăniţi de soarele primăvăratic şi de briza caldă a lunii iunie, Linz o privi pe Evelyn, lady Harrod îi răspunse printr-o uitătură intensă, medicul zâmbi, femeia surâse la rândul ei şi, ca prin miracol, amândoi găsiră în ei puterea necesară pentru a-şi face cu ochiul.

— Sper că nu te supăr, draga mea, spuse doctorul, dacă îţi mărturisesc că nu sunt pe deplin satisfăcut de examenul medical la care te-am supus azi-noapte. Cred că o consultare mai amănunţită…

— Chiar aşa crezi, doctore?

— Evident.

— Ce pot să spun, medicul are întotdeauna dreptate. Aşa se spune, nu? oftă ea. Crezi că acum este momentul…

— Oh, da. Fără îndoială…

— Este chiar atât de necesar?

— Da, draga mea.

— Dacă aşa stau lucrurile…

— Chiar aşa.

Lady Harrod dădu din cap a părere de rău şi se ridică în picioare.

— Păi atunci…

Cei doi, înviorați, se repeziră în casă, înspăimântând porumbeii care verificau aleea cu mare atenţie, căutând insecte mai puţin agile pe care să le urmărească pentru a se îngrăşa ca nişte porci, în acea viaţă de huzur de care se bucură specia lor mitologizată de legende şi de religie.

§

Ciudate sunt cărările pe care o apucă soarta şi traiectoriile pe care zboară săgeţile lui Cupidon atunci când sunt trase în serile de iunie! în acea noapte, în

conacul familiei Harrod, la cină participau şase comeseni: cuplul amfitrion, doctorul Linz, lordul Dodgson, Elizabeth şi logodnicul tinerei, Nick, deşi, dacă analizăm jocurile privirilor celor şase, această ultimă afirmaţie ar putea fi considerată exagerată.

Cert este că lordul Dodgson nu încetase nicio clipă pe parcursul acelei zile să îi caute privirea lui Nick şi că, după ce insistase la amiază să îl însoţească pe drumul către dulgher, avusese loc între ei o conversaţie fără martori în care, mai mult sau mai puţin, *seniorul* de Cheshire ajunsese să îi spună că are de gând să închirieze o casă în Londra, ca domiciliu fix, că în acel conac va avea nevoie de un secretar, că însurătoarea i se părea o neghiobie, iar visul de a fi artist modelator o stupizenie şi mai mare. Mai mult decât atât, îi oferea o slujbă plătită cu o soldă care urma să izgonească sărăcia din viaţa tânărului şi, în plus, dacă băiatul urma să regrete noul lui stil de viaţă, după o perioadă de treizeci de zile va avea dreptul să renunţe, primind o indemnizaţie de o mie de lire. Tânărul Nick ceru o perioadă de gândire, dar, dacă luăm în considerare schimburile de priviri dintre cei doi din timpul cinei, hotărârea lui fu pe de-a-ntregul satisfăcătoare pentru lordul Dodgson.

Pe de altă parte, sir Harrod profită de acea zi pentru a participa la câteva întrevederi private cu Elizabeth, şi chiar dacă nu există mărturii ale discuţiilor purtate, este simplu de bănuit că lordul ajunsese să îi spună, mai mult sau mai puţin, că lady Harrod urma să fie în următorii ani îngrijită cu mare atenţie de doctorul Linz, în toate aspectele posibile, că avea nevoie de o secretară la conac, că măritişul este o neghiobie, iar visul de a fi stăpâna unei case pline de plozi o stupizenie şi mai mare. Mai mult decât atât, îi oferea o slujbă plătită cu o soldă care urma să izgonească sărăcia din viaţa tinerei şi că, în cele din urmă, dacă accepta să muncească pentru el, îi promitea să îi fie alături la bucurii şi la necazuri, sănătoşi sau bolnavi, până

când moartea îi va despărţi. Şi dacă, după o perioadă de treizeci de zile, fata urma să regrete noul ei stil de viaţă, va avea dreptul să renunţe, primind o indemnizaţie constând într-o rentă în valoare de o mie de lire anuale. Elizabeth ceru o perioadă de gândire, dar, dacă luăm în considerare privirile pe care le schimbară în acea seară, hotărârea luată de Elizabeth fu pe de-a-ntregul satisfăcătoare pentru sir Elarrod.

Nici nu trebuie să amintim că lady Harrod nu avu nimic împotrivă: junghiurile repetate al căror leac era cunoscut numai de către doctorul Linz îi dădeau mult prea mult de furcă pentru a fi preocupată de faptul că în conac fu angajată o secretară care, într-un fel sau altul, era la dispoziţia soţului ei.

Şi, astfel, în acea lună iunie a anului 1907, la Londra, se semnă o înţelegere pe care toată lumea o cunoaşte, de atunci, sub numele de „pactul lui Whiteman”, despre care, până în zilele noastre, nimeni nu ştiu la ce se referă sau de unde îşi trage numele. Un pact între cavaleri care puse capăt sentimentului tragic al dezonoarei şi dramatismului exagerat al geloziei şi care dădu naştere unei armonii familiale în care singurul lucru discordant, uneori, era temperatura la care se servea ceaiul.

Pentru că, de-a lungul timpului, aşa cum era de aşteptat, rutina cotidianului epuiză pasiunile unora sau altora dintre îndrăgostiţi, în timp ce maestrul Whiteman, care se alesese în împărţeala făcută cu păpuşa pe care el însuşi o fabricase pentru *seniorul* de Cheshire, îşi găsi fericirea în braţele unei făpturi frumoase şi docile pe care, în onoarea marelui scriitor Lewis Carroll, avu inspiraţia să o numească Alice, alături de care trăi, până în ziua morţii, cele mai minunate clipe de fericire pe care şi le-ar fi putut imagina vreodată.